

Paavo Hiltunen

Israel ja Aamuruskon Peura

**Kansi: Vilpuri Pihlajamäki
Ari-paino, Saarijärvi 1978**

Sisällys

- [1. Unohdettu Korkea Veisu](#)
- [2. Aamuruskon Peura](#)
- [3. Kaksoiset](#)
- [4. Pikkusisko](#)
- [5. Ylkä kohtaa morsiamen](#)
- [6. Voitonjuhla](#)
- [7. Jerusalemin ilosanoman tuoja](#)
- [8. Elämänpuu ja nisukeko](#)
- [9. Israel-äiti](#)
- [10. Kaikkien kansojen rukoushuone](#)

1. UNOHDETTU KORKEA VEISU

Kesällä 1978 aavistamattani sieluni asetti minut ihmeellisiin uusiin vaunuihin (Kork.v. 6:12). Olin jo kauan odottanut jotain uutta elämääni. Uutta Jumalan siunausta. Rakkautta. Jumala on yllätysten Jumala. Hän ei tule niin kuin me odotamme. Hänen ajatuksensa eivät ole meidän ajatuksiamme. Hänen tiensä eivät ole meidän teitämme. Hän tuli luokseni pienen Raamatun kirjan kautta. Olin lukenut sen 25 vuoden aikana suunnilleen 25 kertaa. Mutta joka kerta olin rientänyt se ohi nopeasti, kärsimättömästi päästäkseni käsiksi mielestäni tärkeämpiin Korkean Veisun jälkeen Raamatussa oleviin Jesajan, Jeremian ja Hesekielin, noitten suurten profeettojen, kirjoihin. Korkea Veisu oli ollut minulle, kuten se ilmeisesti on muillekin uskoville, suureksi osaksi käsittämätön. Olin aistinut siitä Jeesuksen ja seurakunnan välisen rakkauden, mutta itse en ollut ollut sillä hengellisellä tasolla, että olisin voinut tuon rakkauden syvyyttä ymmärtää. Sitä paitsi kirjassa oli niin paljon esikuvia ja vieraita käsitteitä, etten ollut jaksanut niihin syventyä. En ymmärtänyt, että niissä voisi olla tärkeä Jumalan sanoma.

Nyt yhtäkkiä tajusin tuon pienen kirjan arvon ja merkityksen. Näin mikä arvo sillä oli Jumalan silmissä. Siinähan oli moninaisin esikuvien kuvattu Hänen tärkein ja ihanin taideteoksensa: Kristuksen seurakunta, Kristuksen ruumis. Sehän on Hänen Poikansa ristillä täytetyn sovitustyön tulos. Se on veren hinta, sanomattoman kallis. Sitä Jumala katselee. Siitä Hän haluaa puhua. Se on alituisesti Hänen ajatuksissaan. Sitä Hän odottaa luokseen. Se on kuvattu Korkeassa Veisussa peräti neljä kertaa hehkuvien kuvien ja väreiden. Taitavan taiturin tekemänä.

Tuo kuva löytyy Raamatusta vain Korkeasta Veisusta ja Ilmestyskirjan 21. luvusta. Mutta missään ei morsianta ole kuvattu tällä tavoin naisellisin muodoin, Yljän rakastettuna. Pyhä Henki piirtää tämän kauniin herkän kuvan osoittaakseen ihmisille, kuinka paljon Jumala rakastaa uskovia ja seurakuntaa.

Kuinka olin voinut olla niin ymmärtämätön! Kuinka en ollut tätä tajunnut! Kaksikymmentä vuotta olin saarnannut, mutta muistaakseni vain muutaman kerran Korkeasta Veisusta. Ja silloinkin niistä 3-4 paikasta, joista olin kuullut muittenkin puhuvan.

Terra incognita! Autiomaa seurakunnalle. Sitä Korkea Veisu on. Sen ohi kiiruhdetaan. Siitä ei puhuta. Se ei ole seurakunnan opetuksen kohteena, ei luterilaisessa kirkossa eikä vapaissa seurakunnissakaan.

Miten Herra tätä murehtiikaan! Hänen suurenmoinen teoksensa on jätetty unohduksiin, ja unohdusta on vielä puolusteltu järkeispäätelmin, että kysymyksessä on vain jokin maallinen häälaulu.

Ei tarvitse muuta kuin ottaa käteensä A.F. Puukon Vanhan testamentin johdanto-oppi, jota teologian ylioppilaat ovat joutuneet yliopistossa ensimmäiseksi lukemaan, nähdäkseen, millaista "valheen työtä on tehnyt kirjanoppineiden valhekynä" (Jer. 8:8). Näin koulutetaan luterilaisen kirkon pappeja. Puukon mukaan Korkeassa Veisussa (hepr. sir hassirim = laulujen laulu) ei ole viittaustakaan Kristuksen ja seurakunnan väliseen suhteeseen. "Oikeaan osuva tieteellinen tulkinta" näkee kirjassa vain miehen ja naisen aviorakkauden. "Tämä käsitys on yleisesti tunnustettu oikeaksi"! Kysymyksessä on runosikermä, israelilaisten häälaulujen kokoelma. Tutkimus on osoittanut, että Damaskon tienoilla vieläkin hääviikkoa sanotaan kuningasviikoksi ja nuorta paria ylistetään kuninkaana ja kuningattarena. Näin "voitiin pitää varmana, että Korkea Veisu on kokoelma häälauluja, joita muinoin Israelissa on laulettu jossain määrättyssä paikassa, ehkä useammissakin häissä". Pohjana on "puhdasta, herkkää kansanrunoutta". Korkea Veisu samoin kuin Saarnaaja "puhuu enemmän ihmisestä kuin Jumalasta ja liikkuu uskonnollisten kysymysten kehällä".

Näin Korkeasta Veisusta on tehty Kantelettareen ja Kalevalaan verrattavaa kansanrunoutta.

Tämä karkea valhe on paljastettava, jotta tulevat papit eivät enää joutuisi myrkytetyiksi. Korkea Veisu on pelastettava. Sitä taivas vaatii. Se on riisuttava niistä inhimillisistä köynnöksistä, joilla vajavainen ihmisjärki on sitä koristellut, kuin "Jerusalemien tyttären rakkaus" (Kork.v. 3:10).

Pyhä Henki tarvitsee Korkeaa Veisua. Seurakunta tarvitsee sitä. Sen ainutlaatuista opetusta.

Kun Korkean Veisun kirjoittaja Pyhä Henki saa avata tuon kirjan, näemme, että kysymyksessä on todellinen Raamatun kultakaivos, helmi, kätkeyty aarre. Vaikka kirjassa ei esiinny Jumalan nimeä, Hän kirkastuu sen luomissa esikuvissa. Tuskin missään muualla Jumalan Sanassa Jeesusta Kristusta on kuvattu niin ihanalla tavalla kuin 5. luvun jakeissa 10-16. Jo nämä jakeet riittäisivät osoittamaan Korkean Veisun jumalallisen arvon.

Mutta Korkea Veisu osoittautuu varsin syvälliseksi kirjaksi. Sen yllättävin löytö kirkastui minulle vasta viikkoja kestäneen tutkimustyön jälkeen. Luettuani kirjan moneen kertaan ja etsittyäni Isosta Raamatun Tietosanakirjasta sen sanojen merkitykset aloin ymmärtää, että Korkeassa Veisussa ei puhuta vain nykyisestä seurakunnasta ja sen suhteesta Kristukseen.

Korkea Veisu on profeetallinen kirja!

Korkea Veisu on eskatologinen, tulevaisuuteen tähtäävä kirja!

Tämä oli se varsinainen suuri havainto, jonka Jumala antoi minulle rukouskammiossani. Hän kehotti uudelleen ja uudelleen tutkimaan morsianta, kuvaa, jonka Pyhä Henki oli siitä piirtänyt. Miksi noita kuvia oli kaksi? Miksi kirjassa puhuttiin kaksosista? Näin vihdoin viikkoja kestäneen tutkimuksen ja rukousten jälkeen kypsyin siihen varmuuteen, että morsiamia onkin kaksi.

Löysin kirjasta Israelin, en nykyistä, vaan tulevan!

Kirja alkoi puhua niin kaukaisista asioista, että minua huimasi. Ja kysymyksessä oli sentään vuosi 900 *ennen Kristusta*. Kuningas Salomohan hallitsi v. 972--932 eKr. Kirjan vanhan iän Puukkokin tunnustaa.

Miten ihmeellinen Jumala onkaan! Miten suuri viisaudessaan ja tiedossaan! Tähän pieneen runokokoelmaan Hän on kätkenyt mitä tärkeimpiä tulevaisuuteen tähtääviä ennustuksia, puhunut meille kaukaisesta ajasta, ainakin 3 000 vuotta ajassa eteenpäin. Totisesti Raamattu on joka kohdaltaan Pyhän Hengen innoittamaa, iankaikkista sanaa. "Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa." Miten usko Jumalaan vahvistuukaan, kun sana avautuu niin kuin nyt Korkean Veisun kohdalla. Jumala ei ole sidottu aikaan.

Löysin Korkeasta Veisusta messiaanisen tuhatvuotisen valtakunnan.

Näin tämä kirja on korvaamaton lisä tuota aikaa koskevaan Raamatun opetukseen, joka pala palalta hahmottuu Jesajan, Jeremian, Hesekielin, Sakarjan ym. kirjoista. Tuo muu Raamatun aines vyöryi samalla mieleeni ja osoitti kohta kohdalla oikeaksi sen, mitä Pyhä Henki oli minulle Korkeasta Veisusta ilmoittanut. Sen salaperäiset jakeet alkoivat puhua ja muuttuivat ymmärrettäviksi, tulevaisuutta ennustaviksi. Ymmärsin niiden suuren arvon ja merkityksen seurakunnalle ja tartuin kynään saadakseni ne seurakunnan tietoon.

Olen ollut vain "kerkeän kirjurin kynä" (Ps. 45 :2). Maailma, jossa olen saanut armon käydä, on Raamatun paratiisi. Paavalin kuivahkojen teologisten kirjeiden jälkeen Korkea Veisu on kuin virvoittava keidas Raamatun tutkijalle. Se on huumaavien tuoksujen, kauniiden kukkien, ketojen ja laidunmaitten, kaukana siintävien vuorien, purojen ja jokien, ihanien omena- ja muitten hedelmäpuitten, vihreiden lehvästöjen, palmujen ja aloepuiden, viini- ja yrttitarhojen, vuohi- ja lammaslauemojen, gasellien ja peurojen, kyyhkysten ja kaameitten, leijonien ja pantterien rikas, värikäs maailma. Kokonaan toisenlainen kuin mihin me olemme useimmiten tottuneet seurakunnan kokouksissa. Opetuksemme karuus ja yksitoikkoisuus paljastuu Korkean Veisun äärellä. Miksi emme käyttäisi sen rikkaita uusia käsitteitä ja vertauskuvia? Tässä on paneuduttava Israelin kasvi- ja eläinmaailmaan, jopa kivikuntaankin, ja tutustuttava jalokiviin. Tavanomaiset selitykset eivät riitä. On käytävä polvilleen ja pyydetävä, että Herra itse opettaisi. On otettava Marian asema Jeesuksen jalkojen juuressa.

Siksikö kartamme, koska Raamatussa on meille niin paljon tuntematonta ja koska saamat kulkevat aina samoja tuttuja latuja?

”Jos he olisivat seisoneet minun neuvottelussani...” (Jer. 23:22). ”Jos sinä tuot esiin jaloa, et arvotonta, niin sinä saat olla minun suunani...” (Jer. 15:19).

Tähän maailmaan on mentävä nöyrin mielin, nöyrästi tunnustaen, että ei ole mitään eikä tiedä mitään. Kristus on tullut meille viisaudeksi Jumalalta (1 Kor. 1:30). Vain Hän avaa sanaa. Vain Hän on oikea opettaja. Ihmisjärkeilyn kengät on jätettävä kammion oven ulkopuolelle. Polvillaan on totuutta etsittävä. Hartaassa rukouksessa: ”Huuda minua avuksesi, niin minä vastaan sinulle ja ilmoitan sinulle suuria ja salattuja asioita, joita sinä et tiedä” (Jer. 3:3).

Raamattu ei ole vain verbaalinen, sanallinen, sanoihin perustuva opetuskirja. Se puhuu myös vertauskuvissa, esikuvissa; se on allegorinen kirja. Korkea Veisu on nimenomaan sitä. Sen sanoma on sen esikuvissa. Niitä on Yljästä ja morsiamesta yhteensä noin 60. Osaksi nämä esikuvat ovat meille muualta tuttuja, osaksi ne ovat uusia. Mutta niiden synonyymien löydämme miltei aina muualta Raamatusta. Tässä onkin Korkean Veisun avain. Tutki, missä muualla esiintyy sama esikuva! Katso Isosta Raamatun Tietosanakirjasta, ellet tiedä. Se on verraton apuväline. Katso, mitä heprean sanaa on käytetty, senkin Tietosanakirja ilmoittaa. Tuon sanan muut käännökset ehkä johdattavat jäljille. Suomalaisen lukijan olisi ollutkin vaikea löytää Korkean Veisun sanomaa ennen Tietosanakirjan ilmestymistä. Nyt tämä mahdollisuus on jokaisen ulottuvilla. Heprean kielen osaaminen ei ole välttämätöntä. Kielen osaaminenkaan ei toisi esiin niitä vivahteita, jotka Tietosanakirja on kirjannut. Opettele siis käyttämään sitä päästäksesi tunkeutumaan Raamatun kultakaivoksille.

Ole aarteetsijä. Kullankaivaja. Jobin kirjan 28. luku puhuu siitä. Kalleuksia ei koskaan löydä helpolla. On nähtävä vaivaa. Jos ihminen näkee vaivaa rikastuakseen, miksi hän ei näe vaivaa löytääkseen Raamatun rikkaudet?

”En ole luonteeltani sellainen”, sanovat jotkut uskovat.

Kysymys ei ole luonteesta vaan rakkaudesta. Kun sain sodan aikana rintamalle kirjeen työltä, jota rakastin ja jonka kanssa sitten solmin avioliiton, luin kirjeen monen monta kertaa. Tutkin sitä kynttilän valossa sana sanalta. Haistelin sitä. Kuljetin sitä mukanani kaikkialle puseroni rintataskussa, lähinnä sydäntäni. Milloin vain olin yksin, avasin kirjeen aina uudelleen. Miksi? Koska rakastin sen kirjoittajaa.

Jos olemme rakastuneita Jeesukseen, tutkimme varmasti Hänen rakkauskirjettään meille. Uudelleen ja uudelleen. Sana sanalta. Tahdommehan tietää kaiken, mitä Hän on meille kirjoittanut! Jokaisen ajatuksen. Ja Korkea Veisu on aivan erityisellä tavalla Jeesuksen rakkauskirje. Se on laulujen laulu. Se on kaunein laulu. Sen välityksellä Jeesus puhuu meille rakkaudestaan meitä kohtaan. Haluamme kai sitä kuunnella ja oppia tuntemaan tuota rakkautta yhä paremmin ja paremmin.

Kehottaahan Uusi testamenttikin, että ”te, rakkauteen juurtuneina ja perustuneina, voisitte kaikkien pyhien kanssa käsittää, mikä leveys ja pituus ja korkeus ja syvyys on, ja oppia tuntemaan

Kristuksen rakkauden, joka on kaikkea tietoa ylempänä; että tulisitte täyteen Jumalan kaikkea täyteyttä” (Ef. 3:18,19).

Se on rukoukseni laskiessani tämän teokseni nyt käsiisi. Seurakunnan käsiin, jota Ylkä rakastaa. Tuo seurakuntakin on tullut minulle rakkaammaksi nähtyäni sen ainutlaatuisen arvon Jumalan sanasta. Sen jokainen jäsen on veljeni ja sisareni. Häntä tahdon tervehtiä ja rohkaista tällä kirjalla. Hän saa siinä aivan uuden nimenkin, joka käy ilmi seuraavasta luvusta.

”Syökää, ystävät, juokaa ja juopukaa rakkaudesta” (K.v. 5:1).

Älkää tyytykö jätteisiin ja kuiviin leipäkannikoihin. Pyrkikää juomaan sanan ”väärentämätöntä maitoa” ja syömään ”hunajaa”, joksi Sanaa myös kutsutaan. Pyrkikää täyttymään Jumalan rakkaudella, Pyhällä Hengellä.

Toivon, että lukijani alkavat rukoilla Korkean Veisun 4. luvun 16. jakeen rukousta: ”Heräjä, pohjatuuli, tule, etelätuuli; puhalla yrttitarhaani, että sen balsamituoksut tulvahtaisivat. Tulkoon puutarhaansa rakkaani ja syököön sen kalliita hedelmiä”.

Tulkoon vaikka kylmä pohjatuuli, tulkoont kärsimykset, kunhan sieluni ”balsamituoksut tulvahtaisivat”, alkaisin rakastaa Jumalan rakkaudella, muuttuisin Herrani kuvan kaltaiseksi! Kunhan Hän saisi minusta hedelmää!

Olen rakkaani oma, ja rakkaani on minun!

Tämä on Korkean Veisun syvä sanoma yksityisen uskovankin kannalta. Sitä meidän on opeteltava. Näin opittava sanomaan. Siitä opittava kiittämään. Sitä toteutettava elämässämme.

Silloin opin uuden laulun. Laulujen laulun. Ja alan laulaa sitä niille, jotka eivät osaa laulaa. Jotka ovat kuin mykkä kyyhkynen vieraassa maassa.

Heille Herra haluaa puhua. Morsiamen kautta.

Lukija saa suuremman hengellisen hyödyn, jos hän ennen teokseni lukemista käy läpi Korkean Veisun. Tämä kirja ei ole Korkean Veisun kommentaari. Sellainen on jo olemassa, Martta Kaukomaan Lauluista ihanin, vuodelta 1942, 2. p. 1976 (Päivä). Esikuvien avautumiseksi Kaukomaan kirja on syytä lukea, vaikka parissa kohdassa olenkin omaksunut toisen tulkinnan. Teokseni on tavallaan Kaukomaan kirjan jatko. Kuten kirjani nimikin ilmaisee, etualalla on kuitenkin Israel ja sen suuri tulevaisuus. Olen valinnut Korkeasta Veisusta eräitä pääteemoja ja seuraan niitä sitten koko profeettallisen sanan valossa. Näin yritän esitellä Korkean Veisun nimenomaan profeettallisena kirjana.

2. AAMURUSKON PEURA

Minulla on puoleksi valkea, puoleksi punainen kibbutsilakki. Siihen on molemmille puolille kuvattu juokseva peura takanaan vuorten huiput. Vuorten takaa nousee aamutähti. Peuran alla ovat heprealaiset sanat Kibbutz Ayelet Hashahar. Ostin lakin 1976 tämän nimisestä kibbutsista Pohjois-Galileasta.

Mutta mitä sitten Ayelet Hashahar eli Aamuruskon Peura tarkoittaa? Raamatun Tietosanakirja sanoo, että se tarkoittaa jotain sävelmää tai soitinta. ”Sanonta johtaa ajatuksen valoon, kauneuteen, keveyteen ja viehätystykseen.”

Paljon enemmän! Korkeassa Veisussa morsian vertaa Ylkäänsä gaselliin ja peuraan.

”Kuule! Rakkaani tulee! Katso, tuolla hän tulee hyppien vuorilla, kiitäen kukkuloilla. Rakkaani on gasellin kaltainen tai nuoren peuran” (Kork.v. 2:8,9).

Saman luvun lopussa morsian kehottaa: ”Kunnes päivä viilenee ja varjot pakenevat, kiertele, rakkaani, kuin gaselli, kuin nuori peura tuoksuisilla vuorilla” (Kork.v. 2:17).

Ja koko kirja loppuu kehotukseen: ”Riennä, rakkaani, kuin gaselli, kuin nuori peura balsamivuorille” (Kork.v. 8:14).

Tämä esikuva on siis tuotu esiin kolmasti. Kiinnitän huomiota tähän kolminkertaisuuteen. Se esiintyy Raamatussa usein. Silloin Jumala tahtoo kiinnittää mielemme johonkin tärkeään.

Mutta Korkeassa Veisussa verrataan myös morsianta samoihin kauniisiin eläimiin. Eräs kirjan johtoaiheita ”Älkää herätelkö, älkää häiritkö rakkautta, ennen kuin se itse haluaa” (Kork.v. 2:7; 3:5; 8:4, kolmasti!) on kahdesti kytketty sanoihin ”Minä vannotan teitä, Jerusalemin tyttäret, gasellien tai kedon peurojen kautta”. Tämä kytkentä liittyy rakkauden, josta jakeissa puhutaan, gaselleihin ja peuroihin.

Kuvatessaan morsiantaan Ylkä sanoo kahdesti: ”Sinun rintasi ovat kuin kaksi nuorta peuraa, kuin gasellin kaksoiset” (Kork.v. 4:5; 7:3). Ensin mainitussa jakeessa on vielä selittävä lisäys ”jotka käyvät lautumella liljain keskellä”. Lisäys osoittaa, että gasellit ja peurat tarkoittavat samaa kuin liljat. Liljat (Kork.v. 2:1,2; 5:13) tarkoittavat uskovaisia, Jumalan lapsia.

Gaselli (Gazella) on antilooppilaji, joka oli hyvin tavallinen Palestiinassa Raamatun aikaan ja jota siellä vieläkin on runsaasti. Pienin on suurissa laumoissa liikkuva Gazella dorcas. Suurempikokoisia ovat kellertävä Gazella ariel, valkopäinen Gazella subgutturosa ja Gazella Arabica.

Gasellin nimi *sebi* tarkoittaa hepreassa myös kauneutta, ihanuutta. Gaselli onkin kaunis eläin. Sillä on kaunis, siro vartalo. Lapojen kohdalta sen korkeus on vähän alle metrin. Kaula ja selkä ovat punaisenruskeat, vatsa ja peräpeili ovat valkoiset. Silmien ylä- ja etupuolella on valkea viiru, niiden alapuolella on valkoinen läiskä. Yleisvaikutelma on siis valkoinen ja punainen. Gasellien pitkät sarvet ovat lyyran tavoin käyristyneet ja taaksepäin kääntyneet. Gaselli on kasvissyöjä ja liikkuu laumoissa Pohjois- ja Itä-Afrikassa, Länsi- ja Keski-Aasiassa sekä Intiassa. Gasellilla on tummat, lempeät silmät ja viehkeät liikkeet. Sen jalat ovat hoikat ja sen ryhti on uljas. Se on arka eläin, joka elää aroilla ja autiomaissa. Mielellään se nousee vuorille pois ihmisten ilmoilta.

Gaselli on kauneuden ja nopeuden vertauskuva. Asael, Daavidin veli, oli ”nopeajalkainen kuin gaselli kedolla” (2 Sam. 2:18). Daavidin sotaurhot olivat ”näöltään kuin leijonat ja nopeat kuin gasellit vuorilla” (1 Aikak. 12:8). Korkea Veisu kuvaa myös, miten gaselli hyppii, kiittää, kiertelee vuorilla.

Peura (hepr. aijal) mainitaan gasellin synonyymina sekä Korkeassa Veisussa että muuallakin Raamatussa. Monet paikannimet, esim. Aijalon (peuranlaidun, Joos. 19:42; 21:24, Tuom. 12:12), osoittavat, että peura on muinoin ollut Palestiinassa hyvin yleinen. Aurinko ja kuu seisoivat keskitaivaalla yhden päivän ajan juuri Aijalonin laaksossa, joka ulottuu Gibeonista mereen asti, Saaronin laaksoon. Tässä peurat ja liljat kohtaavat maantieteellisestikin!

Raamatussa voidaan tarkoittaa myös eräitä hirvilajeja, kuten punahirveä eli saksanhirveä (*Cervus elaphus*), joka on aikoinaan asustanut Palestiinassa. Kuusipeuraa (*Cervus dama*) tavataan nykyisin hyvin harvinaisena Israelissa Taaborin seudulla, mutta muut peuralajit ovat kuolleet sukupuuttoon. Raamatussa voidaan tarkoittaa myös metsäkaurista (*Cervus capreolus*), joka mainitaan 5 Moos. 14:5:ssä ja jota lain mukaan oli lupa syödä kuten gasellia ja peuraakin. Peuroja, gaselleja ja metsäkauriita syötiin Salomon hovissa joka päivä (1 Kun. 4:23). Nykyään metsäkaurista ei esiinny Israelissa. Saarisalon mukaan metsäkauriista käytetty sana tarkoittaa lehmäantilooppia, jonka heprealainen nimi jachmur johtuu verbistä "olla punainen".

Suomen "kauris" merkitsee useimmiten vuolta, vuohipukkia. Kauriit ovat luonnonvaraisia, vuoristossa ketterästi kiipeileviä vuohieläimiä. Vuorikauris (jael) on arka eläin, joka mielellään oleskelee korkeilla vuorilla. "Korkeat vuoret ovat kauristen hallussa" (Ps. 104:18). Vuorikauris liikkuu pienissä laumoissa. Vaaleanruskean värinsä vuoksi sitä on vaikea havaita. Liha on erittäin maukasta ja lain mukaan sitäkin saatettiin syödä (5 Moos. 14:4).

Tavallinen vuohi on mustakarvainen, vaikeakulkuisessa maastossa oleskeleva. Siitä on kysymys Korkean Veisun kohdissa 1:5; 4:1; 6:5. Lammaskin mainitaan Korkeassa Veisussa 1:8; 4:2; 6:6, uuhi = naaraslammas.

Mutta enemmän kuin kysymys siitä, mitä lajia sana peura varsinaisesti tarkoitti, meitä kiinnostaa, millainen peura oli. Peurat olivat arkoja ja pelokkaita. Peurakin oli kaunis, tummasilmäinen ja lempeäkatseinen, notkea ja nopeajalkainen kuten gaselli. Siksi psalmi 18:34 sanoo, että Jumala tekee nuhteettoman jalat "nopeiksi niin kuin peurat (peurojen) ja asettaa minut kukkuloilleni". Ja profeetta Habakuk ylistää Jumalaa ja sanoo, että Herra tekee "minun jalkani nopsiksi niin kuin peurat (peurojen) ja antaa minun käydä kukkuloillani" (Hab. 3:19).

Tällaisiin kauniisiin eläimiin morsian siis vertaa Ylkäänsä, ja Ylkä puolestaan morsianta. Ylkä ja morsian ovat siis samaa luontoa, samaa lajia. Tämä on tärkeä opetus. Luonnollinen ihminen ei ole gaselli ja peura. Jeesus Kristus puhuu koirista ja sioista, susista ja ketuista tarkoittaessaan syntien vallassa olevaa ihmistä (Matt. 7:6; 10:14, Luuk. 13:32). Koira ja sika, susi ja kettu olivat lain mukaan saastaisia eläimiä, joita ei saanut syödä (3 Moos. 11:7, 27). Ne olivat inhottavia. Niihin koskeminenkin teki ihmisen saastaiseksi. Raamattu on hyvin tarkka vertauskuvissaan. Niitä on syytä tutkiskella. Ne puhuvat paljon.

Ihminen on syntiinlankeemuksessa tullut Aadamin sukuun. Hänen luontonsa ei enää ole Jumalan luonto. Hän ei ole Jumalan

kuva. Hän on syntinen ja ruma. Korkea Veisu ei sovellu häneen. Jumala ei koskaan sano syntisestä: "Katso, kaunis sinä olet, armaani; katso, kaunis, olet, silmäsi ovat kyyhkyläiset" (Kork.v. 1:15).

Syntien vallassa olevan ihmisen silmistä ei todellakaan voida sanoa, että ne ovat "kyyhkyläiset". Niissä asuu ahneus, kateus, julmuus, viha, omahyväisyys, ylpeys. Ja silmät ratkaisevat kaiken. Silmä on ruumiin lamppu. "Jos siis silmäsi on terve, niin koko sinun ruumiisi on valaistu. Mutta jos silmäsi on viallinen, niin koko ruumiisi on pimeä. Jos siis se valo, joka sinussa on, on pimeyttä, kuinka suuri onkaan pimeys" (Matt. 6:22, 23).

Näin maailman Vapahtaja puhui katsoessaan maan päällä kulkiessaan ihmisten silmiä. Gasellin silmiä ne eivät olleet. Mutta kun syntinen luo katseensa Jeesukseen katumuksessa ja parannuksessa ja Jeesuksen ristillä vuotanut veri puhdistaa hänet synnistä, tapahtuu Jumalan edessä hämmästyttävä muutos.

Korkea Veisu kuvaa sen näin: "Olet lumonnut minut, siskoni, morsiameni, lumonnut minut yhdellä ainoalla silmäykselläsi" (Kork.v. 4:9). Ja 6:5:ssä Ylkä sanoo vieläkin enemmän: "Käännä pois silmäsi minusta, sillä ne kiehtovat minut."

Yksi katse Ristiinnaulittuun muuttaa ihmisen iankaikkisen kohtalon. Jumala ottaa hänet nimiinsä. Hänestä tehdään Jumalan lapsi. Hän tulee Jumalan sukuun. Hänen luontonsa muuttuu Jumalan luonnoksi. Hän tulee Kristuksen kaltaiseksi. Jumalan kuva palautuu. Tämä on Raamatun syvä sanoma uskossa olemisesta: *se on samanluontoisuutta Jumalan kanssa*. Ajattele sitä ja iloitse! Olet peura ja gaselli, jota Jumala mielellään katselee. Hän ei enää näe sinua syntisenä, mustana ja saastaisena, vaan kauniina, sirona, notkeana. Silmäsi ovat Jumalan mielestä tummat ja lempeät. .

"Jotka häneen katsovat, ne säteilevät iloa (heistä tuli säteileviä), heidän kasvonsa eivät häpeästä punastu" (Ps. 34:6).

"Ihmisen viisaus kirkastaa hänen kasvonsa, ja hänen kasvojensa kovuus muuttuu" (Saarn. 8:1).

Gasellia ei voi kuvitella tappelemassa. Gaselli ja peura ovat lempeitä ja helliä.

Gasellin ja peuran nopeus on Jumalan lapselle sopiva ominaisuus. Turhaan eivät Daavid ja Habakuk kiitäkään Jumalaa siitä, että Hän tekee heidän jalkansa nopeiksi kuin peurojen jalat. Kun Herra kutsuu meitä lähtemään ulos kadotetusta maailmasta, emme saa vitkastella. Enkelit tarttuivat Lootin käteen ja vetivät hänet ulos Sodomasta! Jumalalla on hätä meistä.

Korkeassa Veisussakin Ylkä sanoo moneen kertaan morsiamelle: "Tule kanssani Libanonilta, sinä morsiameni, tule kanssani Libanonilta. Lähde pois Amanan huipulta, Senirin ja Hermonin huipulta, leijonien ja pantterien vuorilta" (Kork.v. 4:8). Ihminen luulee hyvinkin elävänsä "huipulla", ajallisesti, yhteiskunnallisesti, taloudellisesti, sivistyksensä ja koulutuksensa puolesta jne., mutta Jumala näkee asiat toisin. Ne ovatkin "leijonain leposijoja ja pantterien vuoria" Siellä elivätkin metsän pedot lähellämme. Ja vähitellen me tajusimme niiden läsnäolon. Juuri ne toivat syntiä meidän elämäämme, huolia, turvattomuutta, pelkoa... Ne olivat sielunvihollisen lähettiläitä. Sieltä minun on lähettävä pois, "ulkopuolelle leirin", Hänen pilkkaansa kantaen, Jumalan kansan

joukkoon. Jumala antaa jalkoihini nopeutta ja pukee niihin alttiuden kengät, niin että juoksen eteenpäin taivaan tietä Johtokauriin jäljessä katsomatta oikealle tai vasemmalle.

Miten sanottiinkaan Lootille: ”Pakene henkesi tähden, älä katso taaksesi äläkä pysähdy mihinkään laukeudella. Pakene vuorille, ettet hukkuisi” (1 Moos. 19:17).

Voisipa Ylkä sanoa meille; ”Kuinka kauniisti astelet kengissäsi, sinä ruhtinaan tytär” (Kork.v. 7:1)!

”Ojentakaa hervonneet kätenne ja rauenneet polvenne ja tehkää polut suoriksi jaloillenne” (Hebr. 12:12).

On valitettavaa, että seurakunnan opetuksessa puhutaan uskovista vain lampaana. Ainakin suomen kielessä lampaista tulee mieleen lähinnä ”lammasmaisuus”, johon suomalaisilla muutenkin on taipumusta. Jeesuksen ajan kuulijoille lammastarhaopetus (Joh. 10) oli jokapäiväinen ja läheinen. Lammas tuo kuitenkin lähinnä mieleen uhrin, koska lammas oli uhrieläin. Hän oli ”niin kuin karitsa, joka teuraaksi viedään, niin kuin lammas, joka on ääneti keritsijänsä edessä, niin ei hän suutansa avannut” (Jes. 53:7). Uhrata meidänkin täytyy elämämme. Mutta tämä on kuitenkin vain eräs puoli vaelluksestamme. Ennen Golgataa ei Jeesuksesta sanota, että Hän olisi ollut lammas. Kuva gasellista ja peurasta täydentää kuvaa tärkeällä tavalla. Pelkäänpä, että lampaan osan tähdentäminen lisää muutenkin alemmuuskompleksiin taipuvaisten suomalaisten masentuneisuutta. Gasellin ajattelemisen luulisi häntä sen sijaan piristävän. Se tuo aivan uuden näkökulman. Tällaisena Jumala minut näkee, näin kauniina, uljasryhtisenä, nopeana!

Tässä on eräs Korkean Veisun ihanimpia opetuksia.

”Minä olen musta, mutta ihana (nawa=suloinen, ihana, kaunis, sopiva), te Jerusalemin tyttäret, kuin Keedarin teltat, kuin Salomon seinäverhot. Älkää katsoko sitä, että minä olen musta, päivän paahtama” (Kork.v. 1:5, 6).

Keedarin beduiiniteltat tehtiin mustan vuohen karvoista, siksi ne olivat mustia, likaisia, savuisia, ränsistyneitä. Salomon kuninkaallisen palatsin seinäverhot olivat sen sijaan ihanaa silkkiä, kenties kultaisin kirjailuin.

Tässä on kuva ihmisestä ennen Kristusta ja Kristuksen jälkeen. Koko hänen ulkomuotonsa, asemansa, elämänsä muuttuu Jumalan Pyhän Hengen vaikutuksesta. Hänet siirretään rumasta teltasta kuninkaalliseen palatsiin. Hän saa morsiamen ihanan puvun. Hän kelpaa kuninkaalliseen arvoon.

Älä siis enää katsele syntejäsi ja murehdi menneisyyttäsi. Kaikki on anteeksi annettu Kristuksen tähden! Olit kyllä musta, mutta nyt - Kristuksessa - olet Jumalan edessä kaunis, ihana, suloinen, sopiva!

Olen kaunis gaselli ja peura.

Pakenen maailmasta vuorille kuten Loot. Herrani tykö, sillä Hän - johtokauriini - elää ihmeellisillä vuorilla, joita Korkea Veisu kutsuu ”tuoksuisiksi vuoriksi”. Niille pakenen väärältä Libanonilta, Amanalta, Seniriltä ja Hermonilta, noilta pahoilta vuorilta, leijonien leposijoilta ja pantterien vuorilta. Pakenen Jumalan Libanonille (K.v. 5:15; 7:4), valkoisille vuorille (libanon=valkoinen), ”mirhavuorelle, suitsukekukulalle, balsamivuorille”. Niiden merkitykset opimme

myöhemmin. Ne ovat aivan toisenlaisia kuin nuo neljä vuotta, jotka olivat karuja, kylmiä, tylyjä. Siellä kärsin nälkää ja janoa.

Nyt minusta pidetään huolta!

Gaselli ja gasellit erotetaan tarkoin Korkeassa Veisussa. Gasellit ja peurat kuvataan laumana. Ne "käyvät laitumella". Ne ovat löytäneet laitumen. "Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu. Viheriäisille niityille hän vie minut lepäämään; virvoittavien vetten tykö hän minut johdattaa. Hän virvoittaa minun sieluni. Hän ohjaa minut oikealle tielle nimensä tähden" (Ps. 23:1-3).

Korkeassa Veisussa kohtaamme Yljän Paimenena, jollaisena Hän esiintyy psalmissa 23 ja Joh. 10. luvussa. Korkean Veisun 1:7:ssä juuri uskoon tullut morsian kysyy: "Sano minulle sinä, jota sieluni rakastaa, missä laumaasi paimennat, missä annat sen keskipäivällä levätä. Miksi minä hunnutettuna joutuisin sinun toveriesi laumain luo."

Tärkeä kysymys. Mikä seurakunta ja kirkko on oikea? Sitä kannattaa kysyä Herralta. Vastaus oli tämä: "Jos et sitä tiedä, sinä naisista kaunein, käy lammasten jälkiä, ja kaitse vohliasi paimenten telttapaikoilla" (Kork.v. 1:8).

Käy lammasten jälkiä!

Samanlainen kehotus löytyy usein Paavalin kirjeistä. "Sinä olet seurannut minun opetustani, vaellustani, aivoitustani (protesio = aikomus, päätös), uskoani, pitkämielisyyttäni, rakkauttani, kärsivällisyyttäni" (2 Tim. 3:10).

Siinä ovat erään paimenen jäljet. Ne näkyvät selvään Paavalin kirjeissä. Ne yhtyvät Jeesuksen askeliin. Niitä kannattaa seurata. Ne eivät ole eksyttäviä askelia. Ne eivät vie meitä väriiden paimenten laumoihin.

"Muistakaa johtajianne, jotka ovat puhuneet teille Jumalan sanaa; katsokaa, kuinka heidän vaelluksensa on päättynyt, ja seuratkaa heidän uskoansa" (Hebr. 13:7).

Tämä on raitista kristillisyyttä. Me emme halveksi entisiä hengellisiä liikkeitä. Me otamme niistä sen, mikä on hyvää. Me kunnioitamme oikeita hengellisiä johtajia. Me alistumme heidän johdettavikseen, jos he ovat Kristuksen seuraajia. Jumala antaa meille paimenia ja vie meidät heidän "telttapaikoilleen" saamaan opetusta. Hengellinen irtolaisuus ja omapäisyys on tuomittavaa. Ei ole yksinäistä kristittyä.

Kauniin kuvan seurakunnasta tarjoaa peurojen ja gasellien lauma laitumella. Aivan saman esikuvan tarjoaa Kork.v. 4:1: "... sinun hiuksesi ovat kuin vuohilauma, joka laskeutuu Gileadin vuorilta." Tämä vuohilauma on musta, mutta ei vuohella ole negatiivista merkitystä Raamatussa muualla kuin Matt. 25 :32:ssa, jossa paimen erottelee lampaat ja vuohet. Päivisin lampaat ja vuohet käyvät yhdessä laitumella. Vuohi on aivan samalla tavalla puhdas uhrieläin kuin lammaskin. Morsiemen hiukset ovat mustat, siksi tässä on musta vuohi. Tärkeintä on kuitenkin, että lauma laskeutuu kauniisti, järjestyksessä vuorilta. Sama kuva on Kork.v. 6:ssä. Lammaslauman taas löydämme 6 :6:ssa ja 42:2:ssa.

"Kerityt lampaat" ja "pesosta nousseet" kuvaavat sitä puhdistusta, joka syntisessä ihmisessä on tapahtunut. Uskoontulohan on "uudestisyntymisen peso" (Tiit. 3:5). Se on *lutron*,

kylpy, peseytyminen. Jumalan Sana pesee ihmisen puhtaaksi (Joh. 3:5), kun se yhtyy Pyhään Henkeen. Ihminen syntyy "vedestä ja hengestä". Tämän jälkeen hän voi tarvita ruumiilleenkin sisäiseen kylpyyn verrattavan konkreettisen kylvyn. "Käykäämme esiin totisella sydämellä, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä" (uudestisyntyminen+kaste, Hebr. 10:22).

Gasellit ja peurat ovat kauniita, puhtaita eläimiä. Ne eivät ole raadonsyöjiä vaan kasvissyöjiä. Ne valikoivat tarkoin ruokansa. Ne etsivät puhdasta, kirkasta vettä janoonsa.

Raamattu erottaa kuitenkin "kedon peurat" (Kork.v. 2:7; 3:5) ja itse Gasellin, joka on yksi, kaikkien gasellien ja kedon peurojen yhteinen Paimen, Johtaja ja Rakastettu. Seurakunnalla on vain Yksi Pää, Kristus!

Ja Hänellä on Raamatussa aivan erityinen nimi. Hän on AAMURUSKON PEURA, Ajelet Hassahar (Ayelet Hashahar). Tämän nimen löydämme psalmin 22 alkusanoista. "Veisataan kuin Aamuruskon peura; Daavidin virsi". Psalmi 22 ja Jes. 53 ovat aivan erikoisia Jumalan sanan kohtia. Ne kuvaavat kaikkein selvimmin Jeesuksen kärsimistä Golgatan ristillä. Siksi ne kuvaavat *kuolevaa peuraa*. Aamuruskon Peuraa. Jeesusta. Jumalan Karitsaa.

Tässä arka peura, lempeä peura, on ääneti kuin lammas keritsijänsä edessä. Häntä saattavat väkevät sonnit, Baasanin villihärät, leijonat ja raivoisat koirat, kokonainen pahojen eläinten parvi. Ne ajavat peuraa takaa. Ne saavat sen kiinni ja repivät. Jumalan Poika on pahojen ihmisten ja pahojen henkivoimien käsissä. "Jousimiehet hätyyttävät häntä, ampuvat ja ahdistavat häntä" (1 Moos. 49:23). Tummasilmäinen gaselli vaipuu kuolleensa ampujainsa jalkojen juureen. "Pelasta minut jalopeuran kidasta, villihärkäin sarvista - vastaa minulle!" Mutta Jumala ei vastaa - meidän tähtemme.

Mutta miksi *Aamuruskon* peura?

Aamurusko, aamusarastus on hepreassa sahar (=halkaista, jakaa, särkeä, murtautua esiin). Jeesuksessa Kristuksessa Jumala murtautui ihmisen historiaan ja ihmisten maailmaan. "Sana tuli lihaksi." Meidän puoleemme katsoi "aamun koitto korkeudesta", kirjoittaa evankelista Luukas, "loistaen meille, jotka istumme pimeydessä ja kuoleman varjossa, ja ohjaten meidän jalkamme rauhan tielle" (Luuk. 1:78,79).

Jesajan kautta oli Pyhä Henki ilmoittanut: "Kansa, joka pimeydessä vaelttaa, näkee suuren valkeuden; jotka asuvat kuoleman varjon maassa, niille loistaa valkeus" (Jes. 9:1).

Matteuksen kautta osoitetaan, että tuo "kuoleman maa", joka näki suuren valkeuden, oli Sebulonin maa ja Naftalin maa, pakanain Galilea. Sebulon merkitsee "asuntoa". Jeesuksen ensimmäinen asunto oli todella Nasaretissa Sebulonin alueella. Naftali, "taisteluni", tuli taas Hänen toimintansa päänäyttämöksi Genesaretin rannalla. Siellä Hän taisteli riivaajia vastaan. Siellä Hän paransi sairaita. Siellä Hän piti useimmat niistä saarnoista, jotka on tallennettu neljän evankeliumin lehdille.

Raamattu on todella Jumalan Sanaa. Tuhatviisisataa vuotta aikaisemmin vanha patriarkka Jaakob kuolinvuoteella maatessaan

kutsui poikansa luokseen ja sanoi Pyhässä Hengessä: "Kokoontukaa, niin minä ilmoitan teille, mitä teille *päivien lopulla* tapahtuu" (1 Moos. 49:1). Se mitä edellä sanoin peuran ampumisesta on tästä luvusta. Mutta Jaakob näki profeetallisesti muutakin. "Asserista tulee lihavuus, hänen leipänsä, hän tarjoaa kuninkaan herkkuja. Naftali on nopea peura; hän antaa kauniita sanoja" (1 Moos. 49:20,21).

Jaakob näki Aamuruskon Peuran, Jeesuksen Kristuksen, tulevan Nasaretista Naftalin alueelle, Kapernaumiin, Korasiniin, Beetsaidaan ja muualle arvokkaana, uljasryhtisenä, nopeana. Ja Jaakob näki Hänen puhuvan. Puhuva peura! "Hän antaa kauniita sanoja." Todella: sen kauniimpia sanoja ei ole koskaan kuultu. "Ei ole koskaan ihminen puhunut niin kuin se mies puhuu" (Joh. 7:46). "Hän opetti heitä niin kuin se, jolla valta (eksusia) on, eikä niin kuin heidän kirjanoppineensa" (Matt. 7:29).

Kauniita, ihania sanoja! Eläviä sanoja! "Kuninkaan herkkuja", sanotaan Asserista. Asserhan, viereinen sukukunta Välimerelle päin, osaksi Galileaa sekin, oli myös Jeesuksen toiminnan alueena mm. hänen käydessään Tyyrossa ja Siidonissa. Taivaallisen Kuninkaan herkkuja! Sitä Jumalan sana on. Se on "kalliimpi kultaa, puhtaan kullan paljoutta, makeampi hunajaa ja mehiläisen mettä" (Ps. 19:11). "Asserista tulee lihavuus, hänen leipänsä." Sitä sana on, lihavuutta, voimaa, leipää, elämää!

Eipä ihme, että morsian sanoo: "Hänen suunsa on sula makeus, hän on pelkkää suloisuutta" (Kork.v. 5:16, mahmad = haluttava, arvokas).

Hänen suunsa oli kuin "jalo viini", joka "helposti valahtaa rakkaaseeni ja kostuttaa nukkuvien huulet" (Kork.v. 7:9, jossa asia on sanottu morsiamesta).

Hän on "niin kuin omenapuu metsäpuitten keskellä" (Kork.v. 2:3).

Haluaisimmepa mekin morsiamen tavoin "istua sen varjossa", olisipa "sen hedelmä minun suussani makea" (Kork.v. 2:3)!

"Rypälelekkakuilla" ja omenilla, joita taivaallinen Ylkä morsiamelle tarjoaa, häntä vahvistetaan ja virvoitetaan (Kork.v. 2:5).

Kaikki nämä esikuvat kuvaavat Jumalan sanan merkitystä.

Meissä tulisi "runsaasti asua Kristuksen sana", jota Aamuruskon Peura meille tarjoaa kuninkaallisena herkkuna (Kol. 3:16).

Erittäin kaunis on Korkeassa Veisussa Jumalan sanasta paljon käytetty vertauskuva granaattiomena. Sen kypsymistä omissaan Jumala erityisesti tarkkaa. "Joko kukkivat granaattipuut?" (Kork.v. 6:14; 7:12). Se on Yljän alituinen huolestunut kysymys Hänen kierrellessään Gasellina yrttitarhoissa ja paimentaessaan gasellien ja liljojen keskellä. Versooko morsian itse granaattiomenia (Kork.v. 4:13)? Sulautuuko Jumalan sana häneen ja tuottaako se hänessä hedelmää?

Granaattiomena on suuruudeltaan ja muodoltaan melkein kuin appelsiini, täynnä purppuranpunaisia kiviä. Hedelmäliha on erittäin hyvänmakuista ja tavattoman mehukasta. Siksi morsian tarjoaa "granaattiomensa mehua" (Kork.v. 8:2). Tarjoammeko me? Yhdestä ainoasta granaattiomenasta voidaan saada lasi täyteen mitä

miellyttävintä punertavaa virvoitusjuomaa. Korkea Veisu ylistää tätä juomaa. Sitä seurakunnan tulisi tarjota Naftalin tavoin maailmalle. Ihania sanoja!

Aamuruskon Peura kuoli ahdistajiensa käsiin, mutta Hän tulee uudelleen. Maailmalle tulee todella aamunkoitto, joka merkitsee koko luomakunnan uudistumista ja Jumalan valtakunnan tulemistä maan päälle. Aamuruskon Peura tulee Kuningasten Kuninkaana hallitsemaan yhdessä gaselliensa ja peurojensa kanssa. Hän luo gasellien valtakunnan sonnien, härkien, leijonien ja koirien valtakuntien tilalle. Profeetta Hoosea sanoo siitä: ”Niin tuntekaamme, pyrkikäämme tuntemaan Herra: hänen nousunsa on varma kuin aamurusko, hän tulee meille kuin sade, kuin kevätsade, joka kostuttaa maan” (Hoos. 6:3).

Jeesus Kristus saapuu yhtä varmasti kuin yötä seuraa aamu. Tuota aamua morsian kaihoten odottaa. ”Kunnes päivä viilenee ja varjot pakenevat, kiertele, rakkaani, kuin gaselli, kuin nuori peura tuoksuisilla vuorilla” (Kork.v. 2:17; 4:6). Ruotsalainen Raamattu kääntää selvemmin: ”Siihen saakka kunnes aamutuuli puhalttaa ja varjot pakenevat...” Siis: kunnes aamu saapuu.

Jumalan Poika etsii ja kiertele maailmassa, paimentaa seurakunnassaan, kiittää ohitsemme, toimii Henkensä kautta, tekee työtä aamuun saakka. Sitten Hän tulee. Pelastamaan oman kansansa tykönsä. Ja tuomitsemaan vihamiehensä, jotka eivät halunneet Häntä kuninkaaksensa.

Hän tulee varmasti. Pian.

Mutta on ihmeellistä ja lohduttavaa, että aivan samoja sanoja käytetään Hänen kansastansa, ”jalosta kansasta” (Kork.v. 6:12), morsiamesta. ”Kuka on neito, joka ylenee kuin aamunkoi, kauniina kuin kuu, kirkkaana kuin päivänpaiste, peljättävänä kuin sotajoukot?” (Kork.v. 6:10).

Ylenee, nousee, kohoa... Minne? Kirkkauteen. Jumalansa luo. Korkeuteen. Sinne minne Aamuruskon Peura on mennyt. Sillä seurakuntakin on ”aamuruskon peura”. Se on aamunkoiton kansaa, tulevaisuuden kansaa. Se nousee. Koko ajan se nousee. Kirkastuu kirkastumistaan. ”Mutta vanhurskasten polku on kuin aamurusko, joka kirkastuu kirkastumistaan sydänpäivään saakka” (Sananl. 4:18).

Nyt on yö. Siksi Yljälläkin on pää ”kastetta täynnä, kiharani yön pisaroita” (Kork.v. 5:2). Siksi käydään taisteluita ”öitten kauhuja vastaan” (Kork.v. 3:8). Siksi morsiamelle tulee uni (Kork.v. 5:2). Mutta pian koittaa aamu ja täysi päivä. Olemme perillä, Jumalan kirkkaudessa. Meidät nähdään sellaisina kuin me olemme, ja me näemme Hänet kasvoista kasvoihin.

Nyt me näemme kuin kuvastimessa. Senaikainen” kuvastin oli kiillotetusta metallista, tavallisesti vaskesta; siksi kuva oli epäselvä. Kuvan epäselvyys näkyy Korkeassa Veisussakin. Ylkä näkyy hämärästi. Jumala ilmestyy esikuvissa. Hän on salattu Jumala. Hän salaa kasvonsa. Hän kiittää ohitsemme. Hän ei antaudu meidän kuvitelmiimme, oppeihimme ja kokemuksiimme. Hän on aina suurempi. ”Hänen ajatuksensa eivät ole meidän ajatuksiimme ja hänen tiensä eivät ole meidän teitämme.”

Monta kertaa Hän katoaa salaperäisesti morsiamelta. Morsiamen tavoin joudumme Häntä etsimään ihmisten joukosta ja

kyselemään ”missä on minun Jumalani?” (Kork.v. 2:7; 3:1; 5:6). Hän katoaa, jotta me huutaisimme Häntä, jotta me tarttuaisimme Häneen, emme hellittäisi Hänestä ”ennen kuin olemme saattaneet hänet äitini taloon, kantajani kammioon” (Kork.v. 3:4),. kuten morsian asian kuvaa. Hänen itsensä pitää tulla meille kaikkein rakkaimmaksi, ensimmäiseksi. Hänen itsensä eikä kokemusten, siunausten, lahjojen, seurakunnan. Hän katoaa että me tarttuaisimme Häneen emmekä hellittäisi Hänestä. Tämä on puhuttelevasti sanottu. Oletko tehnyt niin? Onko Jeesus Kristus tullut taloosi, sydämeesi, elämäsi? Hallitseeko Hän kaikkea?

Joh. 2:24-25 :n mukaan Jeesus ”ei uskonut itseänsä heille, sen tähden että hän tunsikaikki eikä tarvinnut kenenkään todistusta ihmisestä, sillä hän tiesi itse, mitä ihmisessä on”.

Mitä Hän näkee sinussa? Tunnusta Hänelle syntisi ja anna veren puhdistaa sisimpäsi, että Hän voisi uskoa itsensä sinulle ja tulisi mukaasi!

Oletko gaselli ja kedon peura, Aamuruskon Peuran sukua?

3. KAKSOSET

Onko sitten perusteita sille juutalaiselle käsitykselle, että Korkeassa Veisussa on kysymys Jahven ja Hänen kansansa välisestä suhteesta? Huomasimme, että Korkea Veisu käsittelee Kristuksen ja seurakunnan suhdetta. Mutta omistaessaan Korkean Veisun koskemaan *yksinomaan* pakanakansoista muodostuvaa seurakuntaa ja Kristusta kristillinen teologia tekee virheen. Oikein käsitettynä Korkeassa Veisussa on kysymys Yljästä ja morsiamesta jotka muodostavat sekä pakanakansoista tuleva seurakunta että Israelin pelastuva jäännös.

Kaksi morsianta mutta kuitenkin vain yksi!

Tämä ilmenee Korkeasta Veisusta havainnollisella tavalla. Morsianta on kuvattu kolmasti (Kork.v. 4:1-5; 6:4-10; 7:1-8) ja lisäksi on neljäntenä näky morsiamen saapumisesta (Kork.v. 3:6-10).

Korkeassa Veisussa mainitaan Jerusalem seitsemän kertaa sekä Tirsä (Israelin muinaisen valtakunnan pääkaupunki), Israel ja Siion (Jerusalemien peitenimi) kukin kerran. Vanhaa testamenttia ei saa väkivalloin hengellistä. On muistettava, että se on ensin kirjoitettu Israelin kansalle, tarkoitettu tutkittavaksi ja ymmärrettäväksi. Korkea Veisukin puhuu todellisen Israelin suuresta tulevaisuudesta ja kunniaista.

Tuskinpa kirjaa Vanhan testamentin aikana kuitenkaan ymmärrettiin. Sehän puhuu kaukaisesta ajasta, lopun *ajasta*. Korkea Veisu on profeetallinen, eskatologinen kirja, ilmestyskirja. Se liittyy läheisesti Jesajan, Jeremian ja Hesekielin ennustuksiin Israelin armoituksesta ja tulevasta suuruudesta. Se olisi mainittava Ilmestyskirjan ja Danielin kirjan rinnalla.

Tätä oivallusta en kuitenkaan ole seurakunnassa kuullut. Korkea Veisu on ollut juutalaisille ja kristityille suljettu kirja, ei

ainoastaan kuvauksena Jumalan ja uskovan, Kristuksen ja seurakunnan välisestä suhteesta, vaan ennen muuta kuvauksena Kristuksen ja Israelin pelastuvan jäännöksen välisestä suhteesta. On korkea aika riisua käärinliinat tämän ihanan kirjan ympäriltä, saattaa se seurakunnan tutkimuksen kohteeksi ja opettaa sen perusteella Jumalan suuria tekoja.

Kristillinen kirkko on yleensäkin riistänyt Israelilta Vanhan testamentin tulkiten sitä väkivaltaisella tavalla vain omana hengellisenä aarteenaan. On aika palauttaa Israelille sen oma Raamattu.

Miten Israel-morsian sitten ilmenee Korkeassa Veisussa?

Kuvattaessa morsianta neljännessä ja kuudennessa luvussa mainitaan kummassakin morsiamen *kaksois*ominaisuus. Ensimmäinen morsian, pakanakansoista koottava Kristuksen seurakunta, löytyy Kork.v. 4:1:ssä ja 6:5:ssä. ”Sinun hiuksesi ovat kuin vuohilauma, joka laskeutuu Gileadin vuorilta.” Tämä on hyvin havainnollista. Seurakunnan Pää on Kristus (Kol. 1:18). Hiukset kasvavat päästä. Samoin elävän seurakunnan jäsenet. Yhdessä ne muodostavat kauniin tukan, joka putoaa hartioille so. ”laskeutuu alas vuorilta”. Vanhemmalla sisarella on suunnaton määrä kaikista kansoista syntyneitä lapsia.

”Tämän jälkeen minä näin, ja katso, oli suuri joukko, jota ei kukaan voinut lukea, kaikista kansanheimoista ja sukukunnista ja kansoista ja kielistä, ja ne seisoivat valtaistuimen edessä ja Karitsan edessä puettuina pitkiin valkeihin vaatteisiin, ja heillä oli palmut käsissään” (Ilm. 7:9).

Jumala voi heidät kuitenkin lukea. Heidänkin lukunsa on tarkoin määrätty. Se on ”pakanain täysi luku” (Room. 11:25), heidän ”144 000” (= täysi luku: 12x12 000). ”Ovatpa teidän päännne hiuksetkin kaikki luetut’ (Matt. 10:30). Jumala tuntee jokaisen hiuksen, jokaisen uskovan tässä suunnattomassa joukossa. Yksikään niistä ei katoa edes ennen vihan aikaa tulevassa suuressa ahdistuksessa. ”Mutta ei hiuskarvaakaan teidän päästänne katoa” (Luuk. 21:18)! Ilmestyskirjassa sama asia toistetaan näin: ”Ja niille sanottiin, etteivät ne saa vahingoittaa maan ruohoa eikä mitään vihantaa eikä yhtään puuta, vaan ainoastaan niitä ihmisiä, joilla ei ole Jumalan sinettiä otsassaan” (Ilm. 9:45).

Tällä Jumalan sanan kohdalla ei olisi mitään merkitystä, ellei tuona aikana (viidennen pasunan aikana) maassa olisi vielä Kristuksen seurakuntaa. Monet julistavat, että seurakunnan ylöotto olisi jo Ilm. 4. luvun 1. jakeen kohdalla ennen pasuunoitten puhallusta. Tähän väitteeseen seurakunnan on kuitenkin suhtauduttava kriittisesti ja tutkittava huolellisemmin Raamattuansa. Seurakunnan ylöstempaus on vasta Ilmestyskirjan 12. luvussa viimeisen eli seitsemännen pasunan soidessa, kuten selvästi onkin ilmoitettu (1 Kor. 15:52; Ilm. 11:15). Ei ole samantekevää mitä me uskomme tästä asiasta. Väärän ajankohdan opettaminen vie katteettomaan lohdutteluun, joka voi koitua seurakunnalle vahingoksi ja vääristää koko lopun ajan opetuksen.

Ahdistukseen joutumista seurakunnan ei kuitenkaan tarvitse pelätä. Pahat voimat eivät voi seurakuntaa voittaa. Se varjellaan erityisellä tavalla. Siitä on annettu ilmoitus, paitsi edellä mainituissa

Raamatun kohdissa, myös Mark. 16:18:ssa. Sen toteutuminen odottaa edelleen pasuunoitten aikaan asti, jolloin vedet muuttuvat kuolettaviksi. Myös Luuk. 10:18,19 viittaa Ilm. 12:9:n aikaan. Saatana heitetään alas maan päälle sen jälkeen kun Kristuksen seurakunta on nostettu ylös kirkkauteen (Ilm. 12:5). ”Katso, minä olen antanut teille vallan tallata käärmeitä ja skorpioneja ja kaikkea vihollisen voimaa, eikä mikään ole teitä vahingoittava”. Tässä tarkoitetaan Israelista koottavaa Kristuksen seurakuntaa, joka jää maan päälle Antikristuksen ajaksi, ja pakanakansoista vielä pelastuvia yksityisiä neitsyitä, jotka liittyvät Israeliin (Ps. 45:15; Jes. 56:6). Nämä tärkeät asiat on tässä jätettävä vain viittausten varaan. Tarkkaavainen lukija tutkikoon mainitsemani Raamatun jakeet.

Mutta palautamme morsiamen kuvaan Korkeassa Veisussa. Tämä morsian kannattaisi lukijan oikein piirtää paperille ja miettiä, missä suhteessa neljännen luvun morsian eroaa seitsemännessä luvussa kuvatusta morsiamesta. Jumalan sanassa ei mikään ole sattumanvaraista. Tämä ei ole runollista kieltä, vaan mitä tarkinta hengellistä, jumalallista kuvausta seurakunnasta. Siksi se on meille mitä tärkeintä. Niin kuin saatana rakentaa maailmassa omaa kuvapatsastaan, jonka Nebukadnessar näki ja Daniel selitti (Kork.v. 2:31-43), Jumala rakentaa omaa ”kuvapatsastaan”, seurakuntaansa, rakennustaan Pyhää temppeliään, Jumalan asumusta (Ef. 2:21,22). Tämä ”patsas” ei missään muualla Raamatussa ilmene niin selvästi piirrettynä kuin Korkean Veisun mainituissa kohdissa. On surullista, jos seurakunta ei ole nähnyt siinä omaa kuvaansa. Miten me oikein luemme Raamattua?

Tässä morsianpatsaassa näemme myös Israel-morsiamen. Ei voi olla vain runollinen välttämättömyys, että Kork.v. 4:2 ja 6:6 tuovat silmiemme eteen *toisen lauman*. Olisihan päästä laskeutuva lauma jo riittänyt. Tuon ensimmäisen suuremman lauman alapuolella aivan kuin ajallisestikin sitä seuraten esiintyy kuitenkin toinen lauma.

”Sinun hampaasi ovat kuin lauma kerittyjä lampaita, pesosta nousseita, kaikilla kaksoiset, ei yhtäkään karitsatonta.” ”Kerittyjen lampaitten” tilalla Kork.v. 6:6:ssa on ”lauma uuhia”. Uuhi on naaraslammas, emälammas.

Sana ”lammas” on tässä varattu Jeesuksen omalle kansalle Israelille. Sille Hän puhui Joh. 10. luvussa ja sitä Hän ensiksi lampaisiin vertasi. Hän on sen Hyvä Paimen.

Hänelle Israel-lammas puhuu Korkean Veisun 1:7:ssä: ”Sano minulle sinä, jota sieluni rakastaa, missä laumaasi paimennat, missä annat sen keskipäivällä levätä. Miksi minä hunnutettuna joutuisin sinun toveriesi laumain luo.”

Israel-morsian haluaa säilyttää oman ”identiteettinsä”. Juutalaisesta ei saa tehdä kristittyä vaan *todellinen* juutalainen. Tätä Jan Willem van der Hoeven, puutarhahaudan hollantilainen pappi, on erityisesti korostanut kirjassaan Sana Jerusalemissa. Jos me olemme oikein ymmärtäneet Raamatun, niin havaitsemme, että meistäkin, pakanakannoista pelastuneista, tehdään *todellisia israelilaisia*, Jumalan kansaa.

Siksi ja vain siksi pakanakansoista koostuva Kristuksen morsian löytyy juutalaisesta Vanhasta testamentista juutalaisille ominaisten nimikkeiden ja käsitteiden alta, kun

Pyhä Henki ne kirkastaa. Morsian on lopulta vain yksi ja se on *israelilainen*.

Van der Hoeven sanoo näinkin kärjistetyksi, että me heräisimme: "Ei ole olemassa mitään erillistä kristillisyyttä. Kristinusko on juutalaisuutta. Paras kristitty, joka koskaan on elänyt, oli paras juutalainen, joka koskaan on elänyt. Jeesus, ensimmäinen kristitty, oli kaikkien aikakausien ainoa täydellinen juutalainen. Jeesus oli juutalainen. Siksi kristinuskon ja juutalaisuuden välillä ei vallitse minkäänlaista eroa" (Sana Jerusalemissa s. 74).

Korkeassa Veisussa morsian todella esitetään israelilaisena. Koko morsian, sekä pakanoista että juutalaisista koostunut. Sen piirteet ovat kauttaaltaan israelilaisia, juutalaisia. Se mitä sanotaan pakanamorsiamesta, sopii Israel-morsiamen ja päinvastoin. Siksi molemmat ovat löydettävissä kummastakin kuvapatsaasta, sekä neljännestä luvusta että seitsemännestä luvusta. Ja muualtakin, kauttaaltaan koko kirjasta.

Mutta miksi hampaat on valittu kuvaamaan tätä lammaslaumaa? Ensiksikin siksi, että hampaita on paljon vähemmän kuin hiuksia, eikö totta! Ne ovat helposti luettavissa, niitä on 32. Etuhampaita on 4 ja puruhampaita 12. Kaikissa näissä luvuissa tavataan Israelin raamatullinen luku neljä.

Tämä pieni lauma huomioidaan hyvin tarkoin Jumalan sanassa. Sitähän Jeesus ajattelee, kun Hän sanoo Luuk. 12:32:ssa: "Älä pelkää, sinä piskuinen lauma; sillä teidän Isänne on nähnyt hyväksi antaa teille valtakunnan." Eihän hiuksista muodostuva lauma ole "piskuinen"! Sitähän ei voi lukea kukaan muu kuin Jumala! Israel-morsian on pieni lauma, mutta se saa suuren kunnian, tuhatvuotisen valtakunnan hoitoonsa.

Israelin lauman vainosta on kysymys Matt. 10:23:ssa juuri ennen Jeesuksen toista tulemusta. Vaino on niin lyhytaikainen, että "te ette ehdi loppuun käydä Israelin (huom! valtion nimi) kaupunkeja, ennen kuin Ihmisen Poika tulee". Turisti ajelee autolla Israelin kaupungit läpi muutamassa päivässä.

Tämä lauma saattaa olla kysymyksessä myös Ilmestyskirjan kuvauksessa Smyrnan seurakunnasta. Smyrna merkitsee mirhaa, ja kuten näemme, Korkea Veisun morsian tuoksuu mirhalta. Smyrnan seurakunnan jäsenet 'saavat pilkkaa ja vainoa niiltä, jotka sanovat olevansa juutalaisia eivätkä ole vaan ovat saatanan synagoga. Eivät suinkaan kaikki juutalaiset pelastu, ainoastaan jäännös. Ne katsotaan jäännökseksi, jotka ottavat vastaan pelastuksen Jeesuksessa Kristuksessa. Muut eivät käänny vaan pilkkaavat ja vainoavat pelastuneita. He kohtaavat tuhonsa Jeesuksen tulemusta edeltävissä ja siihen liittyvissä sodissa. Saattaa olla, että Ilm. 2:10:ssä mainittu 10 päivän aika on yhdistettävissä Matt. 10:23:ssa mainittuun lyhyeen aikaan. "Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun", sanotaan tässä "piskuiselle laumalle".

Ilmestyskirjan seitsemännessä luvussa tapaamme jälleen tämän "lammaslauman". Päinvastoin kuin suuri vuohilauma tämä lauma voidaan tarkoin lukea. "Minä kuulin sinetillä merkittyjen luvun, sata neljäkymmentä neljä tuhatta merkittyä kaikista Israelin lasten sukukunnista." Lammaslauma tulee täyteen; tämä on Israelin täysi

luku, 144 000. Ja huomataan, se koostuu kaikista sukukunnista, kaikista Israelin lapsista. Ruubenia ei enää mainita ensimmäisenä, kuten juutalainen sukuluettelo välttämättä edellyttäisi. Mutta tämä onkin hengellinen sukuluettelo, ja siksi tässä on ensimmäisenä Juuda, josta Jeesus nousi lihansa puolesta. Daan on poissa; ehkä siinä on viittaus Juudakseen ja 1 Moos. 49:17:een. Joosefin lisäksi on näin saatu mukaan hänen poikansa Manasse.

Efraimia ei sen sijaan mainita. Häntä vastanee Joosef. Luettelossa on määrättyä salaperäisyyttä. Efraimin poissaolo voitane selittää viittaamalla Hes. 37:19:een ja väittämällä, että pakanaseurakunta on Israelin alueen ulkopuolella syntynyt Efraim-lapsi (van der Hoeven: Sana Jerusalemissa s. 44). Tämäkin osoittaisi, miten pakanaseurakunta elimellisesti kuuluu saman morsiamen yhteyteen.

Mutta vieläkin enemmän voidaan väittää. Kymmenen heimoahan on kadonnut maailman kansojen joukkoon hajaannuksen aikana. Nyt yhtäkkiä Ilmestyskirjan seitsemännessä luvussa kymmenen heimon nimet ilmestyvät näkyviin oltuaan poissa yli 2000 vuoden ajan. Tämän arvoituksen selitys voi olla se, että Jumala todella laskee pakanoiden uudestisyntyneet uskovat *Jumalan israelilaisiksi*. Jumala siis palauttaisi kadonneet heimot, jotka ovat hajallaan en' puolilla maailmaa *pakanoitten kautta* (van der Hoeven: Sana Jerusalemissa s. 44).

Luku 144 000, tämä salaperäinen raamatullinen luku (jonka synonyymi on Ilm. 21:17:ssä: 144 kyynärää, josta sanotaan "ihmismittaan mukaan joka on enkelin mitta"), tarkoittaisi siten Ilm. 7. luvussa *koko morsianta*, sekä juutalaisia että pakanoita.

Ja toden totta, kun Ilm. 14:1:ssä jälleen löydämme saman lauman *Siionin vuorelta*, niin se ensi näkemältä tuntuisi tarkoittavan pelastuneita juutalaisia. "Sillä Siionin vuorella ja Jerusalemissa ovat pelastuneet, niin kuin Herra on sanonut; ja pakoontähtäneiden joukossa ovat ne, jotka Herra kutsuu" (Jooel 2:32). Mutta sen jälkeen Ilm. 14. luvussa liitetään tähän pieneen laumaan niin paljon ominaisuuksia, että ne sopivat kuvaamaan koko morsiantakin. Eihän vain juutalaisista voida sanoa, että he "ovat ostetut ihmisistä esikoiseksi Jumalalle ja Karitsalle". Ja koko morsiamen sopii toki määritelmä: "eikä kukaan voinut oppia sitä virttä, paitsi ne sata neljäkymmentä neljä tuhatta, jotka ovat ostetut maasta". Samoin sekin, että he eivät ole saastuttaneet itseään naisten kanssa (portto-Baabel, lisebel), vaan ovat "niin kuin neitsyet". He seuraavat Karitsaa mihin ikinä Hän menee. Heidän suussa ei ole valhetta havaittu. He ovat tahrattomat. Kaikki nämä ominaisuudet ovat välttämättömiä myös pakanamorsiamelle, mikäli hän aikoo päästä kirkkauteen. Luku 144 000 onkin siten käsiteltävä *koko morsiamen* liittyväksi "täydeksi luvuksi". Se on *morsiamen täyteys, kypsyys*, mistä myös Korkea Veisu puhuu. Se on jumalallinen luku, "enkelin mitta".

"Kun granaattiomina, *kypsyyttään* halkeileva on sinun ohimosi huntusi takana" (Kork.v. 4:3, 6:7).

Mutta miksi sitten juutalaisten laumaa verrataan juuri hampaisiin? Kaikellahan on Jumalan sanassa määrätty merkityksensä. Käsitäisin asian näin. Kerran Jumalan Pojan täytyi oleskella Israelissa, omassa maassaan, kuin "jalopeurain keskellä,

tultasuitsevaisten seassa, ihmisten, joiden hampaat ovat keihäitä ja nuolia, ja joiden kieli on terävä miekka” (Ps. 57:5). Juutalaisten hampaat olivat kuin leijonain raateluhampaat (Ps. 58:7). Israel kiristeli Hänelle hampaitaan (Job 16:9, Ap.t. 7:54).

Mutta nyt, kääntymisensä jälkeen, pelastuneet juutalaiset ovat muuttuneita. Mutta he ovatkin ”kerittyjä lampaista”. Viholliset ovat heitä kerinneet, koska he keritsivät Jumalan Karitsan (Jes. 53:7). Keritsijöistä on tullut kerittyjä! ”Sinun tähtesi meitä surmataan kaiken päivää; meitä pidetään teuraslampaina” (Room. 8:36). Mutta Jumala kaitsee teuraslampaita (Sak. 11:5,7), lampaista kurjimpia, jotka ovat joutuneet kaikkien metsänpetojen syötäviksi tuona pitkänä, pitkänä, ”pilvisenä ja pimeänä päivänä”. Kukaan ei ole niistä välittänyt eikä niitä etsinyt.

Tänäänkin miltei koko maailma on Israelia vastaan ja vihaa sitä. Mutta Jumala etsii itse lampaansa ja pelastaa ne jokaisesta paikasta, minne ne ovat hajaantuneet. Hän tuo ne itse lepäämään Israelin laidunmaille. Ja Hän lupaa herättää heille yhden Paimenen, ”palvelijani Daavidin”, Jeesuksen Kristuksen. Ja silloin Daavid on oleva ruhtinas heidän keskellensä, ja he asuvat turvallisesti omassa maassansa. Tämän ihanan kuvan piirtää Pyhä Henki Israelin lammaslaumasta Hesekielin 34. luvussa. Lue se!

”Pesosta nouseminen”, samoin kuin ”keritseminenkin”, kuvaa myös lauman puhtautta. He ovat syntyneet ”vedestä ja Hengestä” (Joh. 3:5). Jumalan sana on pessyt heidät Pyhässä Hengessä puhtaiksi. Ja ruumiskin on puhtaalla vedellä pesty: kaste. ”Uudestisyntymisen peso” (Tiit. 3:5).

Mutta morsiamen kaksoisrooli käy ilmi eräästä toisestakin kuvapatsaan piirteestä. Sekä Kork.v. 4:5 että 7:3 toteavat: ”Sinun rintasi ovat kuin kaksi nuorta peuraa, kuin gasellin kaksoiset.” Ensin mainittu lisää: ”...jotka käyvät laitumella liljain keskellä.” Naisten ruumiinosia ei Korkeassa Veisussa pitäisi ajatella muina kuin hengellisinä vertauskuvina. Eräs Jumalan mies onkin sanonut, että seurakunta ei ole riittävän pyhä, että sille voitaisiin lukea Korkeaa Veisua ja että se voisi sen hengellisesti ymmärtää. Juutalaiset vaativat, että Korkeaa Veisua ei saa lukea alle 30-vuotias!

”Tässä se tosiasia, että morsiameen itse asiassa sisältyy kaksi, on saatu esiin ihmeellisellä tavalla. Morsiamella on kaksi rintaa! Ja kumpikin ovat hedelmällisiä ja imettävät jälkeläisiä: ”ei yhtäkään karitsatonta” (Kork.v. 4:2; 6:6). ”Liljojen ympäröimä” Kork.v. 7:2:ssa tarkoittaa samaa asiaa. Liljahan on Korkeassa Veisussa eräs uskovan ”peitenimistä”.

Se mitä edellisessä luvussa kerrottiin gaselleista ja kedon peuroista, sopii siten sekä pakanaseurakuntaan että juutalaisseurakuntaan. Molemmat ovat gaselleja ja kedon peuroja. Samaa lajia. Samaa luontoa. Ja niillä on sama Aamuruskon Peura johtajanaan.

Tabita on myös Dorkas! Molemmat merkitsevät gasellia (Ap.t. 9:36). Juutalainen ja kreikkalainen gaselli!

Israel-peuran löydämme pelastuksen ajan ihanuudessa Jes. 35:5-6: ”Silloin avautuvat sokeain silmät ja kuurojen korvat aukenevat. Silloin rampa hyppii niin kuin *peura* ja mykän kieli riemuun ratkeaa, sillä vedet puhkeavat erämaahan ja aromaahan

purot.” Israel-peura saa vihdoinkin vastata pilkallisille kysyjille, jotka ovat kysyneet, ”missä on sinun Jumalasi” (Ps. 42:4). Peura janosi kauan Jumalaa, elävää Jumalaa; nyt se sai tulla Jumalan kasvojen eteen. Se oli ollut kyynelissä, nyt ne kuivataan. Se oli ollut janoinen, nyt se juotetaan (Ps. 42:1-4). Toteutuu Jumalan sanan kolminkertainen lupaus, ”vielä minä saan kiittää häntä hänen kasvojensa avusta” (Ps. 42:6,12; Ps. 43:5).

Vieläpä Pyhässä Hengessä innoitettu sana puhuu ”kaksoisista” (Kork.v. 4:2,5;6:6;7:3). Sekä hampaitten että rintojen kohdalla. Neljä kertaa. Huomaammeko tarkoituksen? Kuinka kauniisti tässä onkaan sanottu, että pakanauskovat ja juutalaiskristityt ovat samaa perhettä, vieläpä kaksoset. Sisaret, jotka ovat syntyneet samana päivänä. Jotka ovat kaikilta ominaisuuksiltaan samanlaiset. Joita tuskin voi toisistaan erottaa. Kaksi samanlaista gasellia. Tai voiko kahta hammasta tai kahta rintaa erottaa toisistaan?

Kaikki uskovat ovat syntyneet ”siellä”, Jerusalemissa (Ps. 87:4-6). Vain se on erona, että lopullisessa Israelin kansassa, joka on maan päällä kun Jeesus saapuu, ”joka ainoa on syntynyt siellä”.

Samalla Golgatan ristillä Jerusalemin ulkopuolella Jeesus Kristus teki pakanat ja juutalaiset yhdeksi ja purki erottavan väliseinän, vihollisuuden. ”Hän teki juutalaisista ja pakanoista yhden kansan” (Nyky-UT 2:14). Hän loi itsessään (omassa ruumiissaan) nuo kaksi yhdeksi uudeksi ihmiseksi. Hän sovitti molemmat Jumalan kanssa ristin kautta. Ja nyt on molemmilla pääsy yhdessä Hengessä Isän luo (Ef. 2:14-18).

Tätä salaisuutta Pyhä Henki kirkastaa Paavalin kautta Efesolaiskirjeessä.

Mutta tämä salaisuus on jo Korkeassa Veisussa! Yhdeksänsataa vuotta aikaisemmin! Ihmeellinen on Jumalan sana!

Kaksoset ovat yhtä ruumista! He ovat samassa ruumiissa.

Siunatut kaksoset!

Eihän nyt Kristuksen seurakunta halua jäädä ilman toista rintaa! Sehän olisi luonnotonta. Kuinka ruma se olisikaan! Sen tulisi etsiä toinen rintansa! Sen tulisi palauttaa se ruumiiseen! Vasta sitten ruumis on täydellinen, ehjä ja kaunis. Kuinka Korkea Veisu 7:3 riemuitseekaan kuvatessaan täydelliseksi tullutta morsianta, jonka rinnat ovat ”kuin kaksi nuorta peuraa, kuin gasellin kaksoiset”.

Tähän aiheeseen palataan yhä uudelleen. ”Sinun vartesi on kuin palmupuu, ja sinun rintasi niin kuin rypäleet” (Kork.v. 7:7). Ja vieläkin: ”... olkoot silloin rintasi niin kuin viinirypäleet” (Kork.v. 7:8).

Kun Joh. 20:24 mainitsee Tuomas-nimen kreikkalaisen vastineen Didymys, tällä saattaa olla aiheellemme merkitystä. Tuomas on nimittäin arameaksi Teoma, kaksonen, ja Didymys merkitsee samaa. Tässä on siis juutalainen ja kreikkalainen kaksonen (vrt. Tabita-Dorkas -sanaparia). Mutta missä on Tuomaksen kaksoisveli tai -sisar? Ei sellaista löydy UT:sta. Mutta eikö tässä olekin viittaus Korkean Veisun kaksosiin? Juutalainen kaksonen Tuomas ottaa Jeesuksen vastaan omana Vapahtajanaan viikkoa myöhemmin kuin muut kymmenen (kymmenen heimoa, Efraim?). Tuomas vastaa Jeesuksen sanoihin ”älä ole epäuskoinen, vaan uskovainen” ja siihen, että Jeesus näyttää haavoille lyödyt kätensä ja avatun kylkensä, sanomalla: ”Minun Herrani ja minun

Jumalani.” Israelin kääntyminen Sak. 12:10:ssä on tähän verrattava: ”Ja minä vuodatan Daavidin suvun päälle ja Jerusalemin asukasten päälle armon ja rukouksen hengen. He katsovat minuun, jonka he ovat lävistäneet. Ja he valittavat häntä, niin kuin valitetaan ainokaista, murehtivat häntä katkerasti, niin kuin murehditaan katkerasti esikoista.” Ja Hoosean kirjassa mainitaan samanlainen vastauskin kuin Tuomas antaa: ”...ja sanon Loo-Ammille (ei minun kansani): 'Sinä olet minun kansani'; ja hän vastaa: 'Minun Jumalani' ” (Hoos. 2:23).

Tuomaksen tapauksessa saattaa olla viittaus toiseen kaksoseen Israeliin, joka palaa Jumalan tykö myöhemmin, ensimmäisen kaksosen todistuksen johdosta. Muut opetuslapsethan sanoivat Tuomakselle, joka ei ollut läsnä kun Jeesus ensimmäisen kerran ilmestyi: ”Me näimme Herran.” Hän ei uskonut seitsemään päivään. Hänellä ei ollut mahdollisuuttakaan nähdä Jeesusta.

Mutta Herran päivä, kahdeksas päivä, on tuleva Israelillekin, ja silloin koko jäljelle jäänyt Israel kääntyy! Tuomas-kaksonen tulee kotiin. Morsian on täydellinen.

Näin voidaan Jumalan sanaa tulkita.

4. PIKKUSISKO

Ja nyt sanon erään asian, jonka pitäisi hätkähdyttää sitä, joka tähän asti on ajatellut, että tuo kaikki on vain lennokasta mielikuvitusta.

Lukekaamme Kork.v. 8:8-10: ”Meillä on pieni sisko, jolla ei vielä ole rintoja. Mitä teemme siskollemme sinä päivänä, jona häntä kysytään? Jos hän on muuri, rakennamme sille hopeasta harjan; jos hän on ovi, sen setrilaudalla suljemme. Minä olen muuri ja rintani ovat kuin tornit; vaan nyt olen hänen silmissään niin kuin antautuvainen.”

Tämä pikkusisko on kuin jumalallinen sinetti Korkean Veisun sanoman aitoudesta. Korkeassa Veisussa on ensin kuvattu kaksoismorsian, mutta seuraavassa luvussa kuvataan molemmat morsiamet erikseen, eri olentoina, jotta lukija ymmärtäisi, että sittenkin on kysymys kahdesta eri neidosta. Siinä ovat isosisko ja pikkusisko. Nämä kaksi eivät voi olla muuta kuin ”vanhempi sisar”, pakanoiden seurakunta, ja pikkusisko, pelastunut Israel. Israelin tulisi olla meille pikkusisko, jota me rakastamme. Rakastatko sinä Israelia? Ei suulla, vaan teossa ja totuudessa. Hän on sinun sisaresi! Ajattele sitä. Ei kuitenkaan nykyinen Israel, joka ”elää orjuudessa lapsineen” (Gal. 4:25), vaan tuleva *hengellinen Israel*.

Tämä vastaisuudessa nouseva *todellinen* Israel, *oikea* Israel, on nyt vielä pieni. Niin pieni sisko, että sillä ei ole rintoja. On ihmeellistä, että tämä sana nyt juuri avautuu, kun sen toteutuminen saattaa olla aivan ajankohtainen. Ehkäpä meitä tahdotaan muistuttaa siitä, *että pikkusisko on jo olemassa!* On jo tuhansia juutalaisia, jotka ovat ottaneet vastaan Jeesuksen. Salassa

heitä voi olla paljon enemmän kuin julkisuudessa, kuten Israelista tulleet tiedot Uuden testamentin laajasta levinneisyydestä ja sitä kohtaan tunnetusta mielenkiinnosta osoittavat. Pikkusisko elää jo, mutta sen rinnat eivät ole nousseet. Se on siis nuorempi kuin 10-11-vuotias.

"Mitä teemme siskollemme sinä päivänä, jona häntä kysytään?"

Kuka kysyy pikkusisko?

Jeesus Kristus! Korkean Veisun Ylkä.

Miten Hän kaipaakaan pikkusisko! Miten monta kertaa Hän käykään katsomassa, onko tämä jo kasvanut. "Pähkinätarhaan minä menin katselemaan laakson vihreyttä, katsomaan, joko viiniköynnös versoo, joko kukkivat granaattipuut" (Kork.v. 6:11).

Ja evankeliumeissakin Jeesus ajattelee pikkusisko. "Katsokaa viikunapuuta ja kaikkia puita. Kun ne jo puhkeavat lehteen, niin siitä te näette ja itsestänne ymmärrätte, että kesä on jo lähellä" (Luuk. 21:30).

Viikunapuun, Israelin, hedelmien puhkeamista taivas odottaa suorastaan tuskaisena!

Tämä käy ilmi myös siitä liikuttavasta kertomuksesta, jonka Jeesus kertoo Luuk. 13:6-9:ssä. "Eräällä miehellä oli viikunapuu istutettuna viinitarhassaan; ja hän tuli etsimään hedelmää siitä, mutta ei löytänyt. Niin hän sanoi viinitarhureille: 'Katso, kolmena vuotena minä olen käynyt etsimässä hedelmää tästä viikunapuusta, mutta en ole löytänyt. Hakkaa se pois, mitä varten se vielä maata laihduttaa?' Mutta tämä vastasi ja sanoi hänelle: 'Herra, anna sen olla vielä tämä vuosi; sillä aikaa minä kuokin ja lannoitan maan sen ympäriltä. Ehkä se ensi vuonna tekee hedelmää; mutta jos ei, niin hakkaa se pois.' "

Viikunapuu ei tehnyt hedelmää. Korkeassa Veisussa tämä kerrotaan seuraavissa jakeissa: "Salomolla on viinitarha Baal-Haamonissa; hän on jättänyt viinitarhan vartijoitten huostaan; sen hedelmistä saisi tuhat hopeasekeliä" (Kork.v. 8:11).

Baal-Haamon merkitsee "runsauden maata". Totisesti Israel olisi sitä, jos se ansaitsisi Jumalan siunauksen. Ihana maa, runsauden maa! Mutta nimi on samalla viittaus siihen, että Israel meni ja palveli Baalia. Se unohti Luojansa.

Hedelmistä olisi saanut suuren hinnan: 1000 hopeasekeliä. Vartijat eivät kuitenkaan olleet kelvollisia. Eivät he antaneet hedelmiä (tai niiden hintaa) "kuningas Salomolle", vaan pieksivät hedelmiä noutamaan lähetetyt palvelijat ja lopulta tappoivat viinitarhan herran ("Salomon") Pojan. Tämän vertauksen Jeesus kertoi Matt. 21:33-41:ssä. Israelilla ei enää ole ollut viinitarhaa, mistä Jesaja laulaa niin kauniisti viidennessä luvussa.

Mutta aikojen lopulla Jumala on luvannut kääntää kansansa kohtalon. Silloin syntyy "vanhemmalle sisarelle" pikkusisko Israelista, ensin aivan kuin huomaamatta. Viinitarha palautetaan takaisin Israelille ja viinitarhan herra alkaa etsiä siitä hedelmää. *Joko* kukkii viiniköynnös? Sitä Herra kyselee.

Mitä me teemme, kun pikkusisko kysytään? Muistakaamme psalmin sanaa: "Joka viikunapuuta hoitaa, saa syödä sen hedelmää" (Ps. 27:18). Ja tuttua lupausta: "Ja minä siunaan niitä, jotka sinua siunaavat, ja kiroan ne, jotka sinua kiroavat."

Ennen kaikkea Jumalan sana kehottaa meitä palavasti rukoilemaan pikkusiskon kasvamista. "Siionin tähden minä en voi vaieta, ja Jerusalemin tähden en lepoa saa, *ennen kuin* sen vanhurskaus nousee kuin aamunkoi ja sen autuus kuin palava tulisoihutu" (Jes. 62:1).

Ja Jumala käskää: "Älkää antako hänelle lepoa, *ennen kuin* hän on asettanut ennallensa Jerusalemin, tehnyt sen ylistykseksi maassa" (Jes. 62:7).

Kenelle ei saa antaa lepoa?

Jumalalle!

Vanhemman sisaren rukouksilla on siten suuri merkitys Israelin heräämiselle ja kääntymiselle. Me emme saisi antaa Jumalalle lepoa. Hän haluaa tulla häirityksi Israelin tähden! Niin paljon Hän sitä rakastaa. Me voimme jouduttaa Jumalan päivän tulemista (2 Piet. 3:12). Me voimme jouduttaa Israelin kääntymystä, mikä kuuluu Herran päivän yhteyteen.

Jumala tarvitsee rukouksiamme! Israel tarvitsee rukouksiamme!

Tämä on hätähuuto seurakunnalle!

Rukoilkaa, Israelin puolesta! Huutakaa sen puolesta! Saatana tahtoo sen tuhota, että pikkusisko ei pääsisi kasvamaan. Saatana tietää, että kun pikkusisko on täysikasvuinen, sen tuho on koittanut. Siksi se kaikin voimin vastustaa Israelin hengellistä kasvua. Se vastustaa lähetystyötä. Se säättää lakeja lähetystyötä vastaan. Se kieltää Raamattujen viemisen yli rajojen. Se järjestää mielenosoituksia ja vainoja kuten apostolisen seurakunnan aikanakin.

Mutta meillä on salainen ase. Meillä on rukous. Se voi paljon, kun se on "energinen" (Jaak. 5:16, kr. Alkuteksti). Sillä me lyömme maahan kaikki Israelia piirittävät pahat voimat. Myös sen rajojen sisäpuolelta. Myös sen omasta sydäimestä. Noitten voimien on taivuttava kunnian Kuninkaan edessä.

Sillä Jerusalemin kohtalo on meidän kohtalomme. Israelin asia on meidän asiamme. Me olemme israelilainen morsian. Kysymys on pikkusiskostamme, toisesta rinnastamme. Hän on ja hänen pitää olla lähellä sydäntämme.

Meillä on toinenkin ase, ja se on todistus. "Jerusalemin tyttäret" ja "Siionin tyttäret" kuvaavat Korkeassa Veisussa kääntymätöntä Israelia. Heidän asemansa Jumalan edessä on kuvattu Jes. 3:16-26:ssa. He korskeilevat, ovat ylpeitä, "astua sipsuttelevat" ja korujaan kilistelevät. He ovat maailmallisia, huvittelunhaluisia, omaa itseään rakastavia. Heillä on valtava määrä kauniita vaatteita ja koruja sekä kaikenlaisia omia kauneusvoiteita ja hajuvesiä. He luulevat, että heidän voiteittensa (=uskontonsa) tuoksu on hyvä, mutta Jumalan tuomio on armoton. "Silloin tulee tuoksun sijaan löyhyä, yön sijaan nuora, käherretyn tukan sijaan kaljuus, korupuvun sijaan säkkiverho, kauneuden sijaan polttomerkki."

Vielä kerran Israel tulee erämaaksi. Pohjoisesta tulee hyökkääjä ja maa valloitetaan. Tämä hyökkääjä ei ole Goog, joka mainitaan Hesekielin 38. ja 39. luvussa, sillä tuo sota tapahtuu vasta sitten kun Israel on Jumalan kansa ja asuu turvassa, mikä edellyttää kääntymystä. Hyökkääjä on monin tavoin kuvattu Jer. 1:14; 4:6; 5:15;

6:1; 6:22; 8:16; 9:21 ym. Uudelleen ja uudelleen profeetta puhuu samasta hyökkääjästä. Siitä puhuvat myös Jesaja ja Hesekiel ym. On merkillistä, että raamatuntutkijat eivät ole kiinnittäneet tähän hyökkääjään huomiota (paitsi Kilpi Kylälä vihkoissaan). Jeremian, Jesajan ja Hesekielin sanomaa ei voida ymmärtää ilman että "Israelin loppu", josta profeetat puhuvat, otetaan vakavasti huomioon, samoin kuin Israelin karkottaminen vielä kerran kaikkien kansojen joukkoon, vaikkakin hyvin lyhyeksi ajaksi ("vähäksi silmänräpäykseksi", Jes. 54:7, samoin Ps. 30:6).

Tässä ei ole mahdollisuutta lähemmin perehtyä tähän tärkeään asiaan. Kehotan asiasta kiinnostuneita lukijoita tässä valossa yhtäjaksoisesti lukemaan nuo kolme suurta profeettakirjaa. Ne täsmäävät hämmästyttävästi. Israelin hengellinen uudestisyntyminen ei voi tapahtua nykyisellä pohjalla. Ensimmäiseksi odotan - murehtien kuin profeetta Jeremia - Israelin kukistumista. Toiseksi odotan Israelin kansan paluuta, sen vainoojan kukistumista ja Israelin kääntymystä. Kolmanneksi vasta odotan Googin sotaa, mutta se lieneekin jo sama kuin Harmagedon. Joka tapauksessa tuo sota ajoittuu Herran päivän yhteyteen. Miksei muuten ole otettu huomioon, että ns. Googin sodan jälkeen ei Hesekielillä esiinny enää mitään sotaa vaan puhutaan temppelein rakentamisesta ja eletään ilmeisesti tuhatvuotisen valtakunnan aikaa? Missä olisi viimeinen taistelu, Harmagedon, niin muodoin Hesekielillä? Miksei hän sitä mainitsisi, jos Hesekielin 38. ja 39. luku puhuisivat Googista? Mutta Hesekiel onkin sen maininnut juuri näissä luvuissa! Tutkikaamme sanaa, älkäämme uskoko jokaista opettajaa. Avain on sen käsittämässä, mitä "minun kansani" merkitsee ja mitä "turvallinen asuminen".

Mutta ennen tätä kaikkea ja vielä tämän ajanakin Israelille on todistettava Jeesuksesta. "Jerusalemmin tyttäret" tosin suhtautuvat todistukseen aluksi ynseästi. "Mitä on sinun rakkaasi muita parempi, sinä naisista kaunein? Mitä on sinun rakkaasi muita parempi, ettäs meitä näin vannostat?" (Kork.v. 5:9).

Mutta siitä välittämättä morsiamen on kirkastettava heille Ylkää.

Morsiamen todistus on kirkkaimpana Kork.v. 5:10-16:ssa. Lue se! Huomaa, että se on nimenomaan isonsiskon todistus pikkusiskolle, Israelille. Jotta pikkusisko heräisi etsimään isonsiskon tuntemaa Ylkää, isonsiskon on voitava esittää sille Ylkä kaikkein ihanimmassa muodossaan. Niin kaukana pikkusisko on Jumalasta, että vain mitä palavin ja hehkuvin todistus oikeasta Israelin Jumalasta, Jeesuksesta Kristuksesta, sen herättää. *Ja Korkean Veisun todistus on Raamatun ihanin kuva Jeesuksesta.* On hämmästyttävää, miten vähän harrastusta Uuden testamentin kansa on kohdistanut tähän todistukseen. Se vaatisi mitä hartainta tutkimista. Siinä on 21 (3x7) esikuvaa Kristuksesta, syvällistä, ihanaa, puhuttelevaa, jotka tekevät kristitylle Jeesuksen kuvan entistä kirkkaammaksi. Tämän todistuksen pohjaa ei kukaan liene vielä tavoittanut. Sen tulkinta sivuutetaan tässä. Viitataan Martta Kaukomaan teokseen Lauluista ihanin s. 152--166.

Todistus huipentuu huudahdukseen: "Sellainen on minun rakkaani (dod), sellainen on ystäväni (rea), te Jerusalemin tyttäret!"

Millä tavoin sinä kerrot Ystävästäsi? Onko Jeesus sinun ystäväsi? Tätä kaunista sanaa Jeesus käyttää (kr. filos) puhuessaan opetuslapsilleen viimeisenä iltana ehtoollisella Joh. 15. luvussa. "Te olette minun ystäväni, jos teette, mitä minä käsken teidän tehdä."

Ja nyt Jeesus käskää meitä todistamaan pikkusiskolle. "Mitä teemme siskollemme sinä päivänä?"

Olemme Jeesuksen ystäviä, jos teemme, mitä Hän käskää meitä tekemään.

Me olemme vastuussa Israelin pelastuksesta!

Älä sen tähden hellitä alttarin sarvista, *ennen kuin* Siionin vanhurskaus "nousee kuin aamunkoi" ja sen autuus (jesus = apu, pelastus, siitä Jeesus) kuin "palava tulisoitu".

Sillä myös Israel-morsian on aamuruskon peura. Sekin nousee kuin aamunkoi, aamurusko. "Kuka on neito, joka ylenee kuin aamunkoi?" (Kork.v. 6:10). *Pikkusisko!* Hän ylenee. maan päällä. Isosisko "ylenee" taivaaseen, pikkusisko jää tänne. Mutta siitäkin tulee "kaunis kuin kuu, kirkas kuin päivänpaiste, peljättävä kuin sotajoukot".

Millainen tulevaisuus!

Se ylenee, se nousee, kaiken aikaa, vaikka sitä ei alussa havaita. Sen rinnat alkavat kasvaa. Siitä alkaa tulla täysikasvuinen nainen. Siitä alkaa tulla "muuri".

On tärkeitä Korkean Veisun ymmärtämisen kannalta käsittää tämän sanan sisällys. Palestiinassa oli linnoitettuja kaupunkeja mahtavine muureineen. Klassinen esimerkki on Jeriko, jonka kaivaukset ovat tuoneet näkyviin ja turistien ihailtaviksi monen metrin paksuiset muurit. Ne kaatuivat Jumalan sanan voimasta, kun niitten ympäri oli kierretty seitsemän päivää. Sellaisina ne ovat esikuva tässä maailmassa vaikuttavista pahan voimista, joiden murtamiseen Jumalan kansa on kutsuttu. Golgatalla nuo muurit ovat kaatuneet. Jeesuksen Kristuksen tulemuksessa lopullisesti "kaikki korkeat vuoret ja kaikki ylhäiset kukkulat, kaikki korkeat tornit ja kaikki vahvat muurit" sortuvat (Jes. 2:14, 15).

Koko muuria ei aina rakennettu perustan tavoin mahtavista kivenjätkäleistä, vaan yläosa saattoi olla tiilistä tai hirsistä. Tärkeintä oli, että alaosa oli laskettu syvälle, mieluummin peruskalliolle.

Uuden Jerusalemin eli morsiamen, Karitsan vaimon (Ilm. 21:9) perustus on laskettu Jumalan sanan järkäleistä (Ilm. 21:14). "Muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus" (1 Kor. 3:11). Tuolle perustalle on sitten kristillinen seurakunta rakentanut vaihtelevalla menestyksellä. Kuka on rakentanut kullasta, hopeasta ja jalokivistä, kuka vain puusta, heinistä ja oljista. Viimeksi mainittu arvoton rakentaminen (harhaopit, liberaaliteologia, esitelmät, konstit, rooli, rituaali, rutiini) palaa viimeisenä päivänä. Ensin mainittu sen sijaan kestää ja säilyy Uuden Jerusalemin muurissa (Ilm. 21:18-20).

Tälle perustukselle myös pikkusiskon pelastus rakentuu. Israelillekin on perustus rakennettu Golgatalla. Ensin juutalaiset ottivat joukoittain Jeesuksen vastaan Vapahtajanaan. Apostolinen seurakuntahan oli juutalainen. Tämän helposti unohdamme. Apostolit olivat juutalaisia. Tämä juutalaisuuden vei pelastuksen sanan pakanoille: samarialaisille, roomalaisille, kreikkalaisille. Vuosien 300-

400 vaiheilla viestikapula jäi lopullisesti pakanoiden edelleen vietäväksi. Israelin vaunut pysähtyivät. Israel-morsian hävisi keskiajan pimeyteen, erämaahan. Sen sijaan nousee toinen morsian, kreikkalainen isosisko.

Mutta lopun aikana Herra on jälleen vuodattava Henkensä "kaiken lihan päälle". Pakanoiden pelastuneiden luvun tultua täyteen koko Israel pelastuu. Pikkusisko alkaa yllättäen kasvaa hyvin nopeasti. "...teidän poikanne ja tyttärenne ennustavat, vanhuksenne unia uneksuvat, nuorukaisenne näkyjä näkevät" (Jooel. 2:28).

Luopiovaimo oksastetaan "omaan öljypuuhunsa" (Room. 11:24). "Jaloon öljypuuhun", Kristukseen, jossa "metsäöljypuusta vasten luontoa" leikatut ja siihen oksastetut pakanakristityt jo ovat.

Tässä liikkeessä pakanamorsiamen Kristus-todistuksella on suuri merkitys. Usein olemme epäuskoisia juutalaisten suhteen ja epäilemme evankeliumin työn onnistumista. Se on kuitenkin merkittävällä tavalla mennyt eteenpäin, etenkin Yhdysvalloissa, missä tuhannet juutalaiset ovat pelastuneet "Juutalaiset Jeesukselle"-liikkeen vaikutuksesta. Miksei se voisi menestyä myös Israelissa? Mitä enemmän juutalaisia muualla maailmassa pelastuu ja muuttaa siirtolaisiksi Israeliin, sitä enemmän Israelin oman kansan jäsenet levittävät siellä hyvää sanomaa. Sisältäpäin. Juutalainen juutalaiselle. Näinhän alkuseurakunta puhui juutalaisille Jerusalemissa, ja 3000 henkeä pelastui yhdessä ainoassa kokouksessa helluntaina.

Kun edellä olen selvyiden vuoksi käyttänyt sanaa "pakanamorsian" tms. on tässä syytä lisätä, että ylös temmattavaan Kristuksen seurakuntaan toki kuuluu myös tuhansia nykyisen armotalouskauden aikana uskoon tulleita juutalaisia. Paavalihan toteaa Room. 11:25 :ssa, että juutalaisia on "osaksi" kohdannut paatumus.

Korkean Veisun 6. luvun alusta näemme, miten "Jerusalemien tyttäriin" vaikuttaa morsiamen todistus. "Minne on mennyt rakkaasi, sinä naisista kaunein? Kunne on kääntynyt rakkaasi? Etsikäämme häntä yhdessä."

Kun Kork.v. 5 :9:ssä "naisista kaunein" saattoi vielä olla pilkallisesti sanottu, niin sitä se ei enää ole 6:1:ssä. Pikkusisko alkaa ihailla isoasiskoa! Tuntee häntä kohtaan rakkautta. Ymmärtää, että hänen Ylkänsä on todella "muita parempi" (Kork.v. 5:9). Että Jeesus Kristus on Herra! Ja pikkusisko haluaa nyt oppia tuntemaan Hänet. "Etsikäämme häntä yhdessä." Mikä ihana hetki seurakunnalle! Sen rukoukset on kuultu. Vastustus on murtunut. Israel alkaa kääntyä Jumalansa puoleen.

Ja morsian näyttää pikkusiskolle tietä. Hän kertoo, missä Ylkä on tavattavissa. "Rakkaani on mennyt yrttitarhaansa, balsamilavojen luo, paimentamaan yrttitarhoissa ja liljoja poimimaan" (6:2). Kirkoissa, seurakunnissa. Mutta on jo kiire! Liljoja poimitaan! Ylösotto lähestyy! Pidä kiirettä pikkusisko! Jeesus saapuu!

Tämä kaikki on pikkusiskon muurin rakentamisesta. "Jos hän on muuri, rakennamme sille hopeasta harjan; jos hän on ovi, sen setrilaudalla suljemme" (Kork.v. 8:9). Näin on isonsiskonkin muuria rakennettu. Ilmestysmajan esirippu ripustettiin pylväisiin, jotka

seisoivat hopeajalustoilla (2 Moos. 26:32). Jumalan sana on kultaa ja hopeaa kalliimpi (Ps. 119:72).

"Harjan hopeasta rakentaminen" merkitsee siten Jumalan sanan käyttämistä. "Setrilaudalla sulkeminen" tarkoittaa samaa. Ovi maailmaan on suljettava. Muurin on oltava yhtenäinen, aukkoa siinä ei saa olla, ettei vihollinen pääse sisälle. Matt. 6:6, Mal. 1:10. Maailman tuulet eivät saa puhaltaa Jumalan viinitarhaan sammuttamaan Hengen liekkiä.

Näin tulee tapahtumaan Israelin kohdalla. "Sinä kutsut pelastuksen muuriksesi ja kiitoksen portiksesi" (Jes. 60:18). Sinä päivänä "sinun kanssasi ovat kaikki vanhurskaita, he saavat periä maan iankaikkisesti, he, minun istutukseni vesa, minun kätteni teko, minun kirkkauteni ilmoitukseksi" (Jes. 60:21).

Ja näin kauniisti kertoo muurin rakentamisesta Jes. 54:11. Siinä Israelin Jumala itse puhuu kansalleen, joka on koottu erämaasta, tuotu pakanakansojen keskeltä, kärsinyt paljon, on kuin "tulesta temmattu kekäle". "Sinä kurja, myrskyn raastama, sinä lohduton. Katso, minä muuraan sinun kivesi kiiltokivellä (jotka loistavat kaikissa väreissä!), panen sinun perustuksesi safiireista, minä teen sinun harjasi rubiineista (punainen, Juudan kivi!) ja sinun porttisi kristalleista ja koko sinun ympäröimäsi jalokivistä. Sinun lapsesi ovat kaikki Herran opetuslapsia ja suuri rauha on sinun lapsillasi oleva."

Raamatun kuvakielessä muuri esittää valtaa, vahvaa turvaa, suojaa ja voittoa. Kaikkea tätä Jeesuksen Golgatalla puolestamme taisteleva voitto merkitsee. Pelastus on vahva muuri! "Sinä kutsut pelastuksen muuriksesi." Jeremia tehtiin "varustetuksi kaupungiksi, rautapatsaaksi ja vaskimuuriksi koko maata vastaan" (Jer. 1:18). Onko sinulla tämä muuri? Ellei, olet suojaton, kurja, myrskyn raastama, lohduton. Se on ainoa suoja tässä maailmassa. Se on vahva linna. Se on korkea torni. Jeesus Kristus. Jumalan Sana.

Siksi morsianta, joka on pelastuksen löytänyt, kuvataan itseäänkin Kork.v. 4:4:ssä "Daavidin torniksi". Daavid on Jumalan sanassa Jeesuksen peitenimi. Ja vielä häntä kutsutaan sanoilla "linnaksi rakennettu". Samoin Kork.v. 7:4:ssä Israel-morsianta kutsutaan "Libanonin torniksi". Libanon on Yljän, Jumalan, peitenimi. "Hän on näöltänsä kuin Libanon" (Kork.v. 5:15). "Norsunluinen torni" Kork.v. 7:4:ssä kuvaa myös pelastuksen arvokkuutta, kalleutta, valkoisuutta.

Ilmankos Israel-morsian ihastuneena tämän Jumalan työn tapahduttua puhkeaa lausumaan: "Minä olen muuri, ja rintani ovat kuin tornit" (Kork.v. 8:10). Nyt ymmärrämme, mitä pikkusiskon rinnat tarkoittavat. Rinnat ovat kasvaneet, kun Israel on kutsunut pelastuksen muuriksensa.

Linnoitettujen kaupunkien muurit oli usein varustettu tornein. Niitä on Vanhan Jerusalemin muureissakin. Siellä on Daavidin tornikin, joka ei tarkoita samaa kuin Korkean Veisun "Daavidin torni", mutta sopinee sen symboliksi. Puhutteleva on Hananelin-torni, luultavasti Kalaportin ja Lammasportin välillä, lähellä temppeleä ollut torni. Se merkitsee "Jumala on armollinen". Näin sekin viittaa samaan pelastukseen. Daavid sanoo: "Herran nimi on vahva torni, hurskas juoksee sinne ja saa turvan" (Sananl. 18:10).

Israelin muuri ja sen tornit asetetaan paikoilleen! Miten puhuttelevaa tämä onkaan ja miten havainnollista. Pian se tulee tapahtumaan. Israel saa suojan, jota se ei ole saanut tähän asti. Jerusalem on kyllä oleva muuriton paikkakunta, sillä niin paljon on siinä oleva ihmisiä. ”Mutta minä olen oleva, sanoo Herra, tulimuuri sen ympärillä ja kunnia sen keskellä” (Sak. 2:4,5). Turhaan tulevat viholliset hyökkäämään sitä vastaan. He vain repivät itsensä rikki (Sak. 12:3). Mitkään sopimukset eivät tule tuomaan suojaa ja rauhaa Israelille. Israelin Jumala antaa rauhan! Kun Israel ensin kutsuu pelastuksen muuriksensa. Sen on itse kutsuttava.

”Sillä minä sanon teille: tästedes te ette näe minua *ennen kuin* sanotte: 'Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen' ” (Matt. 23:39).

Jälleen tämä *ennen kuin!*

”Minä vannotan teitä, te Jerusalemin tyttäret; älkää herätelkö, älkää häiritkö rakkautta, *ennen kuin* se itse haluaa” (Kork.v. 8:4).

Sitä odottelemme. Emme herättele Israelia väärällä tavalla. Se on kokenut niin paljon julmuutta ”kristillisten kansojen” taholta, että todellista Jumalasta tullutta rakkautta se tarvitsisi. Ei sitä herätä mikään muu kuin rakkaus. Me olemme todellisen murtumisen ja särkymisen velkaa sen edessä, todellisen anteeksipyynnön. *Sillä me olemme antaneet kauhistuttavan väärän kuvan Herrastamme.* Olkoonkin että juutalaisten ahdistus diasporassa on voinut olla Jumalan tuomio ja rangaistus, me olemme vielä auttaneet onnettomuutta tapahtumaan (vrt. Sak. 1:15) ja lisänneet juutalaisten kärsimyksiä kansojen keskellä. Me olemme syylliset. Pahat tekomme voi peittää vain aito kristillinen rakkaus, Jumalasta Pyhän Hengen kautta tuleva rakkaus, agape. Mitkään turistimatkat ja ”kansojen välinen ystävyys” eivät voi sitä korvata. Meidänkin täytyy antaa itsemme uhriksi Israelin tähden. ”Kuolla pojan puolesta” (Ps. 9:1. Ks. juuri ilmestynyttä kirjaani ”Kuole pojan puolesta”, Ari-kustannus 1978).

Pikkusisko, pikkupoika, ei herää eloon, ellemme Elisan tavoin mene kuolleen luo, sinne missä hän makaa yläsalissa, rukoile Herraa ja sitten nouse vuoteelle, laskeudu pojan yli, pane suutamme hänen suunsa päälle, silmiämme hänen silmiensä päälle ja käsiämme hänen kättensä päälle (2 Kun. 4:32-35).

Vasta kun me *näin* teemme, näin kumarrumme hänen ylitsensä, LÄMPENEE POJAN RUUMIS.

Morsiamen tulee *samastua* pikkusiskon kanssa, tulla yhdeksi sen kanssa, tulla alas korkeudestaan, ylimielisyydestään, tekopyhyydestään, omahyväisyydestään, väärästä suhtautumisestaan Israeliin ja juutalaisiin, tuomioistaan ja ennakkoluuloistaan, ”heittäytyä hänen ylitsensä ja kiertää kätensä hänen ympärilleen” (Ap.t. 20:10).

SYLEILLÄ PIKKUSISKO! SYLEILLÄ KUOLLUTTA!

Vasta sitten se herää!

Tähän tuntuu vielä olevan matkaa. Me olemme jopa anastaneet juutalaisilta Vanhan testamentinkin ja tulkinneet kaiken kuvaavan yksinomaan kristillistä seurakuntaa! Nyt meidän on annettava Israelille takaisin sen oma sana. Antakaamme Korkea Veisu takaisin juutalaisille. Se on ennen kaikkea *heidän* kirjansa. Sen

suuri sanoma on Israel-morsian. Israel on saatava ymmärtämään tämä ihana sanoma Pyhässä Hengessä.

Siitä on meille nimenomainen Jumalan käsky Jes. 40. luvussa.

” 'Lohduttakaa, lohduttakaa minun kansaani', sanoo teidän Jumalanne. 'Puhukaa suloisesti Jerusalemlle ja julistakaa sille, että sen vaivanaika on päättynyt, että sen velka on sovitettu, sillä se on saanut Herran kädestä kaksinkertaisesti kaikista synneistänsä.' ”

Meidän on valmistettava Herralle tie erämaahan, sinne, missä Israel on. Ei tämä sana koskenut vain Johannes Kastajaa, nyt se koskee meitäkin. Meidän on alennettava kaikki korkeat vuoret ja kukkulat Israelin pelastumisen tieltä. Kaikki ennakkoluulot, kaikki vihamielisyys, kaikki väärät käsitykset. Sen voivat tehdä vain Jumalan rakkaudesta palavat kristityt, jotka *samaistuvat* pikkusisaren kanssa. Israelissa. Kibbutseissa. Kaduilla. Synagogissa. Kaikkialla missä juutalaisia tapaa. Myös muitten kansojen keskuudessa.

”Ääni sanoo: 'Julista!' korota voimakkaasti äänesi, Jerusalem, sinä ilosanoman tuoja! Korota, älä pelkää, sano Juudan kaupungeille: 'Katso, teidän Jumalanne!' ”

Tätähän morsian tekee Korkeassa Veisussa. ”Tulkaa ulos, Siionin tyttäret”, hän huutaa, ”ja katsokaa kuningas Salomoa, katsokaa kruunua, jolla hänen äitinsä hänet kruunasi hänen häääpäivänensä, hänen sydämensä ilonpäivänä” (Kork.v. 3:11).

”Kuningas Salomo” on Korkeassa Veisussa Jumalan, Jeesuksen peitenimi. ”Tule ja katso”, huusivat ensimmäiset juutalaiset Jeesuksen opetuslapset viikunapuun alla istuvalle Natanaelille (Joh. 1:46). Viikunapuun alta kutsutaan Israelia nyt s omenapuun alle, joka on Jeesus Kristus (Kork.v. 2:3), jotta Jeesus saisi siellä Israel-morsiamen herättää ja synnyttää (Kork.v. 8:5).

Siellä Hän pyytää: ”Pane minut sinetiksi sydämellesi, sinetiksi käsivarrellesi” (Kork.v. 8:6). Silloin kun Herra tämän todella sanoo Israelille, siellä hallitsee toinen herra, Antikristus. Tämä armoton. ja kova hallitsija tulee vaatimaan kaikkia maailman asukkaita, myös israelilaisia, ottamaan toisenlaisen merkin käteensä. ”Se saa kaikki sekä pienet että suuret, sekä rikkaat että köyhät, sekä vapaat että orjat, panemaan merkin oikeaan käteensä tai otsaansa, ettei kukaan muu voisi ostaa eikä myydä kuin se, jossa on merkki: pedon nimi tai sen nimen luku” (Ilm. 13:16,17). Enkelit varoittavat ottamasta pedon merkkiä (Ilm. 14:8-11).

Tämä on oleva Israelin ahdistuksen aika. Se joutuu valinnan eteen. Tai puuko se ottamaan saatanan merkin vai kääntyykö se Jumalan puoleen ja turvautuu Häneen? Ne jotka taipuvat menevät tuomiolle (Jes. 65:11-15). Heille saapuu elonleikkuu. Ne jotka valitsevat Jeesuksen ovat köyhiä, kurjia ja vaivattuja. Heitä kuvataan Jesajan kirjassa. Mutta he löytävät laitumen. Vainosta tulee lyhyt, ehkä vain kymmenen päivää. Jumala on kätkevä heidät ja suojeleva heitä kuten Eliaa Keritin purolla.

Ja heille Korkea Veisu sanoo lohdutukseksi: ”Sillä rakkaus on väkevä kuin kuolema, tuima kuin tuonela on se kiivaus, sen hehku on tulen hehku, on Herran liekki. *Eivät suuret vedet voi rakkautta sammuttaa, eivät virrat sitä tulvaansa upottaa*” (Kork.v. 8:6,7).

Israel-morsian säilyy ja varjeltuu. Sillä ja vain sillä on tulevaisuus maan päällä. Se tulee kasvamaan suurimmaksi.

Hengellisesti se tulee kasvamaan taivaassa olevan isonsiskonsa mittaiseksi kauneudessa ja täydellisyydessä. Mutta myös maanpäällisenä, lihassa vielä olevana kansana se tulee ensimmäiseksi.

”Pienimmästä kasvaa heimo, vähäisimmästä väkevä kansa. Minä Herra sen aikansa nopeasti täytän” (Jes. 60:22).

Mutta vielä tuomiollakin Kuningas kysyy, mitä seurakunta teki ”näille minun vähimmille veljilleni” (Matt. 25:40,45). Nimenomaan viimeiseen suureen ahdistukseen (jossa seurakunta on vielä maan päällä) liittyvät kysymykset siitä, annoitteko heille syödä, annoitteko juoda, otitteko luoksenne asumaan, annoitteko vaatteita, kävittekö katsomassa sairaalassa ja vankilassa.

Valmistusta sellaiseen aikaan on jo ollut sekä Hitlerin Saksan valloittamissa maissa että kommunistisissa maissa. Muistammehan miten esiin. Corrie ten Boomin perhe kätki juutalaisia kotiinsa Hollannissa saksalais miehityksen aikana ja tuomittiin sen vuoksi keskitysleiriin Saksaan.

Me joudumme koeteltaviksi juutalaisten tähden. ”Kaikki, mitä te olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.” Voi, voi niitä, jotka ovat vainonneet ja vihanneet juutalaisia! Meidät tuomitaan sen mukaan, mitä olemme tehneet tai jättäneet tekemättä juutalaisille.

Mitä seurakunta nyt jättää tekemättä juutalaisille?

”Mitä teemme siskollemme sinä päivänä, jona häntä kysytään?”

Eikö taivaallinen Ylkä seisokin jo Israelin seinien takana, katsele sisään ikkunoista, kurkistele ristikoista (Kork.v. 2:9). Eikö Hänen kutsunsa pian kuulu?

”Rakkaani lausuu ja sanoo minulle: 'Nouse, armaani, sinä kaunoiseni, ja tule. Sillä katso, talvi on väistynyt, sateet ovat ohitse, ovat menneet menojaan. Kukkaset ovat puhjenneet maahan, laulun aika on tullut, ja metsäkyyhkysen ääni kuuluu maassamme. Viikunapuu tekee keväthedelmää, viiniköynnökset ovat kukassa ja tuoksuavat. Nouse, armaani, sinä kaunoiseni, ja tule. Kyyhkyseni, joka piilet kallionkoloissa, vuorenpengermillä, anna minun nähdä kasvosi, anna minun kuulla äänesi, sillä suloinen on sinun äänesi ja ihanat ovat sinun kasvosi' ” (Kork.v. 2:10-14).

Israelhan tuo kyyhkynen on. Me olemme omaksuneet tämänkin jakeen taitavasti tarkoittamaan vain kristillistä seurakuntaa. Mutta tämä kyyhkynenhän psalmissa 74:19 niin sydäntä särkevästi rukoilee: ”Älä annan pedolle alttiiksi metsäkyyhkysesielua, älä iäksi unhota kurjiesi elämää.” Tuo tunturikyyhky, joka on muuttolintu ja saapuu Israeliin huhtikuun alussa, on tässä pelastunut, ahdistuksessa oleva jäännös pedon, Antikristuksen, hallitessa maata. Sen tähden se on ollut piilossa kallioluolissa, kuten Daavid aikoinaan Saulin hallitessa maata tai ensimmäinen kristillinen seurakunta Pereassa roomalaisten hallitessa maata. Sille Herra lausuu lohduttavia sanoja ja kertoo, että ahdistuksen aika on ohi, talvi on mennyt menojaan, ja kevät on tullut. Laulun aika on tullut! Tuon laulavan, karkeloissa riemuitsevan morsiamen tapaamme sitten Korkean Veisun 7. luvun alussa. Viikunapuu tekee keväthedelmää.

Viikunapuu on Israel. Ja Israel saa nähdä Jumalansa, nähdä Kuninkaansa.

Näimme kyyhkysen pakenemassa petoa erämaassa myös Jes. 33:16:ssa: ”Hän on asuva kukkuloilla, kalliolinnat ovat hänen turvansa, hänelle annetaan hänen leipänsä, eikä vesi häneltä ehdy.”

Samoin Jes. 26:20: ”Mene, kansani, kammioihisi ja sulje ovet jälkeesi, lymyä hetkinen, kunnes viha on ohitse mennyt.”

Vain hetkinen!

Ja sitä hetkeä kun Israel-morsian tapaa Ylkänsä taas kuvataan näin: ”Sinun silmäsi saavat katsoa kuningasta hänen ihanuudessaan, saavat nähdä avaran maan. Sinun sydämesi muistelee kauhuja: missä on nyt veronlaskija, missä punnitsija, missä tornien lukija? Et näe enää sitä röyhkeätä kansaa, kansaa, jolla on outo, käsittämätön puhe, jonka sopertavaa kieltä ei kukaan ymmärrä. (Mikä kansa tulee hallitsemaan Israelia? Kai juutalaiset venäjän kielen tuntisivat, onhan Neuvostoliitosta tullut niin paljon siirtolaisia. Kiinako siis?) Katso Siionia, juhliemme kaupunkia. Sinun silmäsi näkevät Jerusalemin, rauhaisan asuinsijan, telttamajan, jota ei muuteta, jonka vaarvoja ei ikinä reväistä irti, jonka köysistä ei yhtäkään katkaista. Sillä voimallinen on meillä siellä Herra, siellä on joet, on virrat, leveät rannasta toiseen, joita ei kulje soutualus, joiden poikki ei pääse uljas laiva. Sillä Herra on meidän tuomarimme, Herra on johdattajamme, Herra on meidän kuninkaamme, hän pelastaa meidät” (Jes. 33:17-22).

Näistä ihanista asioista voisi puhua loppumattomiin. Mutta lukijahan voi niistä itse lukea Jesajan kirjasta ja muittenkin/Israelin profeettojen kirjoista. Ne meidän tulisi tuntea, sillä ne ovat läheistä tulevaisuutta. Ja meidän tulisi niistä kertoa Israelille lohduttaaksemme sitä.

Tämän jo pitkäksi venyneen luvun päätän siihen kuvaukseen pikkusiskon kasvaneista rinnoista, joka on Jesajan 66. luvussa. Profeetta kertoo ensin, miten Siionille tulevat synnytyksivut ja se saa poikalapsen (vrt. Ilm. 12:5), Israel-morsiamen, pelastuneen jäännöksen. Koko kansa synnytetään yhdellä kertaa. Israel tulee elonleikkuunsa jälkeen olemaan ainoa kokonaisuudessaan kristitty kansa, joka on koskaan elänyt maan päällä! Kaikki uskovia! Millainen kansa ja millainen maa! Yksimielinen ja voimakas!

Sitten profeetta jatkaa: ”Iloitkaa Jerusalemin kanssa ja riemuitkaa *hänestä* kaikki, jotka *häntä* rakastatte; iloitsemalla iloitkaa *hänen* kanssaan, jotka olette *hänen* tähtensä surreet, että imisitte ja tulisitte ravituiksi *hänen* lohdutuksensa rinnoista, että joisitte ja virkistysisitte *hänen* kunniansa runsaudesta. Sillä näin sanoo Herra: Minä ohjaan *hänen* tykönsä rauhan niin kuin virran ja kansojen kunnian niin kuin tulvajoen. Ja te saatte imeä, kainalossa teitä kannetaan, ja polvilla pitäen teitä hyväillään. Niinkuin äiti lohduttaa lastansa, niin minä lohdutan teitä, ja Jerusalemissa te saatte lohdutuksen” (Jes. 66:10-13).

Miten kaunis kuva! Pikkusiskon rinnat ovat kasvaneet. Nyt hän on täysi nainen. Hän tulee hedelmälliseksi. Hän synnyttää lapsia. Hänestä tulee äiti. Hänen rintojaan imetään. Nyt hän on todella kuin muuri, ja hänen rintansa ovat kuin tornit (Kork.v. 8:10). Ja nyt hän on ”hänen silmissään niin kuin antautuvainen” (Kork.v. 8:10). Hän on

antautunut miehelleen, Jumalalle, Kristukselle. Hän sanoo: "Rakkaani on minun ja minä hänen" (Kork.v. 2:16; 6:3; 7:10).

Sana "antautuvainen" (Kork.v. 8:10) on mielenkiintoinen. Se on hepreassa *masa shalom*. "Masa" merkitsee löytää, ja kuten tiedämme, shalom on se heprean sana, joka rikkaasti kuvaa kaikkea sitä, mitä Jeesus Kristus antaa ihmiselle. Sen merkitys on "eheys, terveys, onni, rauha" ja se vastaa kreikkalaista sanaa "eirene", jota UT käyttää. Korkean Veisun sanat voitaisiin siis kääntää: "Olen hänen edessään niin kuin se joka saa rauhan" (mielisuosion, onnen jne). Tätä käännöstä Scofieldin tunnettu engl. raamatunkäännös (samoin kuin Living Bible ja Amplified Bible) onkin pitänyt parhaana. Mutta suomalainen käännös on mielenkiintoinen sen takia, että tuon rauhan ja ilon löytää toisaalta vain *antautumalla kokonaan* (Room. 12:1). Tässä siis käännökset täydentävät toisiaan.

Israel-morsiamen rehevyyttä, hänen täydellisyyttään, kuvataan sattuvasti Korkean Veisun 7. luvussa. "Kuinka kauniisti astelet kengissäsi, sinä ruhtinaan tytär! Sinun lanteesi kaartuvat kuin kaulakorut, taiturin käten tekemät. Sinun povesi on kuin ympyräinen malja, josta sekoviini älköön puuttuko; sinun uumasi on nisukeko, liljojen ympäröimä" (Kork.v. 7:1,2). Ja hänen silmänsä ovat "kuin Hesbonin lammikot Bat-Rabbimin portin luona" (Kork.v. 7:4). Nämä olivat tunnetusti hedelmällisimpiä paikkoja maailmassa.

Eipä ihme, että Ylkä riemuitsee: "... niihin pauloihin on kuningas kiedottu" (Kork.v. 7:5). Israel on vihdoinkin sellainen miksi Jumala sen oli tarkoittanut ja miksi Hän odotti sen tulevan. Ja nyt se saa tuntea Jumalansa rakkauden ja täydellisen siunauksen omanaan. Sitä ei siltä enää oteta pois. Se on päässyt kotiin. Eikä vain Israeliin. Se on saanut myös iankaikkisen elämän, iankaikkisen kodin, uuden Jerusalemin yhdessä vanhemman sisarensa kanssa.

Morsian on täydellinen. Ei enää kaksi vaan yksi.

5. YLKÄ KOHTAA MORSIAMEN

Kuuluisa juutalainen raamatunselittäjä C.H. MacIntosh sanoo, että ihmiset eivät tiedä yhtään mitään sellaisen ruumiin olemassaolosta, minkä Israelin jäännökset muodostavat. Siten ei lainkaan nähdä seurakunnan todellista asemaa ja toivoa. Nämä ovat sangen vaarallisia erehdyksiä, sanoo MacIntosh, joita meidän tulisi välttää. Kysymys ei ole mistään löysistä opinkäsityksistä. "Eikö sillä ole mitään käytännöllistä merkitystä, tiedämmekö kuuluvamme maahan vai taivaaseen? Varmaa on, että tuskin saatetaan osoittaa totuutta, joka käytännössä olisi niin tärkeä kuin se, mikä osoittaa täällä maan päällä olevien Israeliin jääneiden ja Kristuksen taivaallisen seurakunnan välisen eron" (Kolmas Mooseksen kirja s. 240, 241).

Tätä eroa olen jo edellä korostanut. On kaksi morsianta. Ensimmäinen, pakanakansoista ja myös joistakin tuhansista juutalaisista koottu, temmataan ylös taivaaseen ennen Antikristuksen

valtakunnan alkamista. Tämä tempaaminen tapahtuu viimeisen pasunan puhaltaessa (Ilm.11:15) ja se on kuvattu erittäin selvästi 1 Tess. 4:13-17:ssä. Tempauksen nimi on parusia = läsnäolo, saapuminen, tulo. Verbi, jota tässä käytetään, on *harpadzo* = siepata, temmata, kaapata, ryöstää, ottaa väkisin. Tämä ylösotto koskee sekä silloin eläviä Jeesukseen uskovia että jo kuolleita uskovia. Jeesus Kristus ei tule maahan asti, mutta Hän näkyy taivaalla ja kaikki maan päällä elävät ihmiset näkevät Hänen tulemuksensa ja Hänen omiensa lähdön. Ja he parkuvat ja itkevät (Matt. 24:30; Ilm. 1:7).

Tämä suuri näkyvä tapahtuma, joka koskettaa koko maailmaa, ei missään tapauksessa voi olla Ilm. 4:1:ssä mainittu. Siinä on ainoastaan osoitettu Johannekselle kehoitus tulla Hengessä katsomaan, ”mitä tämän jälkeen on tapahtuva”. On käsittämätöntä, että sanan perusteella on eräissä (piireissä seipitetty kokonainen oppijärjestelmä lopun ajan tapahtumista.

Tämä oppi vie pohjan Ilm. 4.-12. lukujen ymmärtämiseltä. Onhan aivan eri asia, onko seurakunta silloin maan päällä vaiko poissa. Tarkkaavainen Raamatun lukija havaitsee kuitenkin Ilmestyskirjassa 4. luvun jälkeenkin monia merkkejä seurakunnan läsnäolosta.

Ja sitä paitsi Ilmestyskirjan 12. luvun 5. jakeessa on ylöstempaus selvästi ilmoitettu. Eikö osata lukea? ”Ja hän synnytti poikalapsen, joka on kaitseva kaikkia pakanakansoja rautaisella valtikalla; ja hänen lapsensa temmattiin (*harpadzo*!) Jumalan tykö ja hänen valtaistuimensa tykö.” 1 Tess. 4. luvun ylöstempaus on ilmeisesti sama kuin tässä kuvattu. Ja Ilm. 2:26-27 sanoo, että juuri ylöstemmattu seurakunta hallitsee pakanakansoja ”rautaisella valtikalla”.

Vasta ylöstempauksen jälkeen saatana heitetään alas maan päälle (Ilm. 12:9,10). Ne, jotka ovat voittaneet (vrt. Ilm. 2:n sanontoja voittamisesta), ”asuvat nyt taivaissa” (Ilm. 12:12) ja riemuitsevat. Maan päällä alkaa suuri vihan aika. Se koskee erityisesti Israelia, sillä saatana ajaa takaa Israel-vaimoa ja käy sotaa Israelin pelastunutta jäännöstä vastaan (Scofield käyttää Ilm. 12:17:ssä nimenomaan tätä nimitystä, kun suom. Raamattu puhuu ”muista hänen jälkeläisistään”). Ja ”meren hiekka”, jolle saatana asettuu seisomaan, on Israelin maa (Ilm. 12:18). Sen saatana ja sen luomus Antikristus siis valtaa. Hän asettuu Jumalan temppeliin (2 Tess. 2:3,4). Tämä on Israelin ahdistuksen aika, josta profeetat puhuvat (Jer. 30:7). Se on aika, josta Daniel puhuu (Dan. 8:9-12). Tässä on neljäs peto, neljäs valtakunta (Dan. 7:23), joka ”syö kaiken maan ja tallaa ja murskaa sen”. Henkensä hädässä juutalaiset pakenevat Israelista joka taholle (Matt. 24:15-22). He menevät jopa laivoilla Egyptiin. Egyptin kanssa solmittu rauhansopimus ja hyvät suhteet lienevät siis silloin apuna. Viimeaikaiset tapahtumat näyttävät siten valmistelevan näyttämön tätäkin osaa.

Antikristuksen aika on kuitenkin lyhyt. Dan. 9:27 ja Ilm. 13:5 osoittavat sen kestävän puoli vuosiviikkoa eli 3 1/2 vuotta eli 42 kuukautta eli 1260 päivää. Jumala on sen mitannut. Hetkelleen, päivälleen, kuukaudelleen ja vuodelleen (Dan. 7:12, Ilm. 9:15).

Tuosta ajasta puhuu Kork.v. 3:6-8. Nämä ovat ”yön kauhuja”. Israel-morsian on erämaassa, Aakorin hirmuisessa laaksossa. Hän

on piilossa (Kork.v. 2:14). Hän on Jumalan kammioissa (Kork.v. 1:4; Jes. 26:20) hyvin suojattuna ja varjeltuna. Häntä "elätetään" nuo 1260 päivää (Ilm. 12:6). Kaarneet tuovat ruokaa Elialle erämaassa. Ilmestyskirjan 12. luvun kuten Korkean Veisunkin avautuminen edellyttää ehdottomasti *kahden vaimon* huomioon ottamista. "Suuren kotkan" - ei USA:n (1) vaan Jumalan - siivet suojaavat vaimoa (Ilm. 12:14; 5 Moos. 32:10,11). Turvaavan armeijan joukot näemme Kork.v. 3:7,8:ssakin. Jumala kuljettaa uudelleen kansaansa Egyptin orjuudesta erämaan halki Luvattuun maahan.

Ja sitten Ylkä saapuu! Ei enää pilviin, ei enää vain enkeliensä kanssa. Nyt maahan sotajoukkojensa kanssa, joilla tarkoitetaan sekä enkeleitä että taivaallista seurakuntaa. Jo Eenok näki tämän Herran toisen tulemuksen (apokalypsis = ilmestys). Juudan kirjeen 14. jakeen mukaan hän sanoi: "Katso, Herra tulee tuhannen tuhansine pyhinensä." Nuo tuhannet ja heidän kilpensä löytyvät jo maan päällä olevan Kristuksen morsiamen kuvauksessa (K.v. 4:4). Nyt he tulevat uudessa taivaallisessa ruumiissaan, Kuninkaan saattueena, taivaallisena kuningattarena. Tämän tulemuksen näemme selvimmin kuvattuna Ilmestyskirjan 19:11-21:ssä. Siinä näemme Herran Jeesuksen suurena sotapäällikkönä suorittamassa tuomiotehtävänsä maan kansoille, jotka eivät tunnustaneet Häntä kuninkaakseen. Samanlaisen kuvan tarjoaa Jes. 63:1-6.

Tämän Herran Jeesuksen saapumisen seurakunta parhaiten tuntee. Siitä kyllä puhutaan. Sen sijaan se tulemuksen puoli, jossa Kristus ilmestyy maan päälle vihan aikaan jääneelle morsiamelleen, Israelin pelastuneelle jäännökselle, on vähemmän tunnettu. Se onkin kätkeytyneenä profeettojen sanomaan. Ilmestyskirjassa sen näemme 14:1:n kuvauksessa 144 000:n ja Karitsan tapaamisesta Siionin vuorella. Nämä 144 000 sinetöitiin ennen seitsemännen sinetin avaamista (Ilm. 7:1-8), jotta he säilyisivät pasuunatuomioissa. Heidät varjellaan (Ilm. 9 :4), ei yksikään heistä tuhoudu, he kaikki tapaavat Yljän, kun Hän tulee. Tämä on Ilm. 14:1:n ihana sanoma. Israelin pelastuneet varjeltuvat. He ovat erityisellä tavalla esikoisia, Jumalalle kalliita.

"Ja he ovat, sanoo Herra Sebaot, sinä päivänä, jonka minä teen (Herran päivänä, kahdeksantena päivänä), *minun omaisuuteni*. Ja minä olen heille laupias, niin kuin mies on laupias *pojallensa*, joka häntä palvelee. Ja te näette *jälleen*, mikä on ero vanhurskaan ja jumalattoman välillä, sen välillä, joka palvelee Jumalaa, ja sen, joka ei häntä palvele" (Mal. 3:17,18).

Jälleen! Todella, he näkivät sen, kun seurakunta temmattiin ylös Herraa vastaan. Toinen korjattiin talteen, toinen jätettiin. On ero vanhurskaan ja jumalattoman välillä! Ja he näkevät sen nyt toisen kerran, kun Herra Jeesus saapuu taivaasta Jerusalemiin. He näkevät Hänen maan päällä olevan morsiamensa, Hänen erityisen omaisuutensa, Hänen poikansa. Hänellä on kaksi poikaa. Toinen *poikalapsi* temmattiin ylös, kuten muistamme (Ilm. 12:5). Toinen *poikalapsi* on Israelin pelastuva joukko (Jes. 66:7).

Sanalla "omaisuus" Mal. 3:17:ssä on erityinen merkitys. Hepreaksi se on *segulla*, mikä merkitsee "harvinainen, hyvin arvokas, kaiken muun arvossa ylittävä omaisuus, henkilökohtainen kalleus, joka on omistajalle erittäin arvokas". Sanaa on käytetty vain tässä ja

2 Moos. 19:5:ssä, jossa sanotaan: ”Jos te nyt kuulette minun ääntäni ja pidätte minun liittoni, niin te olette minun *omaisuuteni* ennen kaikkia muita kansoja; sillä koko maa on minun. Ja te olette minulle pappisvaltakunta (mamleket kohanim = pappien kuningaskunta) ja pyhä kansa.”

Tämä sana toteutuu täysin vasta Jeesuksen tultua, kun Hänen kansansa on kääntynyt Hänen puoleensa. Silloin he ovat Hänen henkilökohtainen kalleutensa, ja Israelista tulee erityisellä tavalla pappien kuningaskunta. Kaikki israelilaiset ovat silloin pappeja ja pyhiä. ”Mutta teitä kutsutaan Herran papeiksi, sanotaan meidän Jumalamme palvelijoiksi; ja te saatte nauttia kansain rikkaudet ja periä heidän kunniansa” (Jes. 61:6).

Toinen poikalapsi on jo tapaamamme pikkusisko eli Israel-morsian, joka näkyy Korkeassa Veisussa täydellisimpänä 7. ja 8. luvussa.

Sen ja Yljän tapaaminen on kokonaan jäänyt sivuun seurakunnan opetuksessa, vaikka se on mitä riemullisin ja ihastuttavin. Siinä ovat mukana myös enkelit ja taivaan riemuitseva hääjoukko, sieltä tuleva Karitsan morsian. Isosisko tapaa pikkusiskon itse asiassa nyt ensimmäisen kerran. On siinä syleilyjä ja halauksia! Halleluja!

Taivaassa Ylkä ja morsian seurasivat pikkusiskon taistelua maan päällä vihan aikana. Olivat yhtä sen kanssa. Rukoilivat ja autoivat. Nostivat ja kantoivat. Olivat hekin ahdistettuja.

”Vaikka Herra antaa teille hädän leipää ja ahdistuksen vettä, niin ei sinun opettajasi sitten enää kätkeydy, vaan sinun silmäsi saavat nähdä sinun opettajasi” (Jes. 30:20).

”Kaikissa heidän ahdistuksissansa oli hänelläkin ahdistus, ja hänen kasvojensa enkeli vapahti heidät. Rakkaudessaan ja sääliväisyydessään hän lunasti heidät, nosti heitä ja kantoi heitä kaikkina muinaisina päivinä” (Jes. 63:9).

”Sillä niin kuin hyljäty, syvästi murheellisen vaimon on Herra sinut kutsunut - nuoruuden vaimon, joka on ollut halveksittu, sanoo sinun Jumalasi. Vähäksi silmänräpäkseksi minä hylkäsin sinut, mutta minä kokoan sinut jälleen suurella laupeudella. Ylitsevuotavassa vihassani mitä peitin sinulta kasvoni silmänräpäkseksi, mutta minä armahdan sinut iankaikkisella armolla, sanoo Herra, sinun lunastajasi” (Jes. 54:6-8).

Tuo ”vähäinen silmänräpäys” lienee juuri se 3 1/2 vuoden aika, jona Israel kokee vihaa. Se näkee Kristuksen seurakunnan lähtevän. Se tajuaa, että heidän Jumalansa olikin elävä Jumala, että heidän Kristuksensa oli Messias, ja he joutuvat hätään. He huutavat: ”Palaja, palaja, suulemitar!* Palaja, palaja, ihailaksemme sinua!” (Kork.v. 6:13). Mutta tämä murhe koituu heille pelastukseksi. Kaikkensa menettäneinä he saavat kohdata Vapahtajansa. Näinhän on yksityisen ihmisenkin laita. Vasta hädässä, tuskassa ja ahdistuksessa hän etsii Jumalaa.

(* ”Suulemitar”, hassulamit, merkinnee ”Salomolle kuuluva nainen, salomonilainen nainen” ja ”rauhan nainen”. Tässä on se hengellinen ajatus, että uskovainen sulautuu Kristukseen, hänen nimensä ei enää näy, oma minä on kuollut. Hän on vain ”suulemitar”. Suulem lienee sama kuin Suunem = lepopaikka. Lepopaikka Kristuksessa!)

Risto Santala mainitsee, että juutalaiset käyttävät Messiaasta niiniä "kasvojen ruhtinas" ja "kasvojen enkeli". Tuo "kasvojen enkeli" paljastuu vielä Israelille Jeesuksena Kristuksena (Kristus Vanhassa testamentissa s. 52).

He saavat nähdä Hänen kasvonsa!

Tuosta Israel-morsiamesta puhutaan. Korkeassa Veisussa ja kysytään "Kuka tuolla tulee erämaasta?" (Kork.v. 3:6; 8:5). Jumala näin kysyy, meitä varten, että me oppisimme tuntemaan tämän toisen morsiamen. Ensin hän tulee kuin salattuna, Kork.v. 3:6. Emme näe hänestä vilaustakaan. Hän on kätkettynä Salomon kantotuolin verhojen taakse. Emme näe edes hänen kasvojaan. Näin hän on piilossa nytkin. Hän on todella maailmalta, jopa pakanoiden seurakunnaltakin, kätketty aarre, kalleus kätkössänsä (Jes. 45:3).

Scofield selittää, että Kristuksen seurakunta on maan päällä "peltoon kätketty aarre" (Matt. 13:44), josta "mies", Jumala, on maksanut kalliin hinnan, "kaikki mitä hänellä oli", oman ainokaisen Poikansa. "Yksi kallisarvoinen helmi" puolestaan on Israel-seurakunta. Siitäkin "kauppias", sama "mies", on antanut "kaikki mitä hänellä oli" ja "ostanut" sen (Matt. 13:45,46). Tässä Jeesus Kristus on itse opetuksessaan erottanut kaksi morsiantaan.

Jeesuksen vertauksessa kymmenestä neitsyestä näemme myös nämä kaksi naista. Kysytään usein, missä siinä on morsian? Kyllä nämä kymmenen muodostavat yhdessä Kristuksen morsiamen, Karitsan vaimon. Mutta ne ovat samalla myös kaksi morsianta. Käytännössä nämä kaksi yhtyvät vasta tuhatvuotisen valtakunnan alettua Jeesuksen saapumisessa maan päälle. Hengessä ja Jumalan silmissä he ovat aina yhtä. *On vain yksi Kristuksen ruumis*. Monta ruumista Hänellä ei tietenkään voi olla. Mutta ajallisesti voidaan puhua kahdesta morsiamesta. Muistamme, että tämä kaksoisrooli havainnollisella tavalla ilmeni morsiamen kahdessa rinnassa Korkeassa Veisussa.

Viisas neitsyt (vrt. hepr. *maskil*, suom. taidollinen, Dan. 11:33,35; 12:10) on isosisko. Vaikka sekin nukahtaa maailman yön pimennyttyä, sen sydän kuitenkin valvoo (Kork.v. 5:1). Sydämessä palaa Pyhän Hengen valo. Isosisko on ottanut Jeesuksen vastaan omana Messiaanaan ja kokenut uudestisyntymisen ihmeen (Joh. 3:3--7). Se elää Hänen yhteydessään, Häntä varten. Tätä morsianta kuvataan mielestäni Korkean Veisun alkuluvuissa. Yhteys Häneen erottaa isonsiskon "Jerusalemmin tyttäristä". Se lienee etupäässä kuvauksen kohteena 4. luvussa. Isosisko odottaa kärsimättömästi aamua (Kork.v. 2:17) ja Ylkä vastaa sille (Kork.v. 4:6, 7). Sen tärkeä tehtävä on pitää huolta sisäisestä elämästään Kristuksessa, että se olisi Hengen puutarha, jossa hedelmät kasvavat (Kork.v. 4:12-5:1). Se käy laitumella. Sitä paimennetaan. Tämä kaikki on tuota salaista, sisäistä elämää Kristuksessa. Ylkä ei vielä ole näkyvissä. Israel ei tässä ole kuvauksen etualalla.

Tämä morsian menee saapuvan Yljän kanssa häihin, ja ovi suljetaan (Matt. 25:10). Tämä on mainittu seurakunnan ylöstempaus, *parusia*.

Mutta toiset viisi (vrt. tuhlaajapojan vanhempi veli Luuk. 15. luvussa!), vaikka olivat Isän luona ja olivat hekin mielestään matkalla

Ylkää vastaan, kokivat järkytyksen. Heillä ei ollut pelastusta, todellista elävän Jumalan tuntemusta, Pyhän Hengen antamaa elämää, öljyä lampussa, ja siksi heiltä otettiin pois sekin, minkä he luulivat itsellään olevan (Luuk. 8:18). Tämä oli luulouskoa, uskonnollisuutta, isien uskoa, joka ei riittänyt. Nämä olivat Korkean Veisun ”Jerusalemmin tyttäriä”.

Seurakunnan opetuksessa tähdätään niihin, jotka nykyisin kristikunnan keskellä elävät luulouskossa, ilman uudestisyntymistä. Tämä onkin tärkeätä. Varmaan Jeesus tätäkin vertauksessaan ajatteli.

Mutta Hänen alkuperäinen tarkoituksensa lienee kuitenkin ollut esittää kaksi morsianta. Israel-morsian on vielä ”pikkusisko, jolla ei ole rintoja”. Sillä ei ole muuria eikä torneja, ja siksi se ei pääse perille. Se on valmistumaton. Se pettyy. Hädässään se kääntyy (vihdoinkin!) toisen morsiamen puoleen, jolle se näkee käyvän hyvin, hylkää oman uskontonsa ja huutaa: ”Antakaa meille öljyänne, sillä meidän lamppumme sammuvat” (Matt. 25:8). Juutalaisuus ei antanut sydämiin valoa. Se oli harhaa. Se oli vain opittujen lauselmien kertaamista. Siinä ei ollut Henkeä eikä elämää. ”Antakaa meille öljyänne!” Sitä Israel tulee vielä pyytämään. Pyhän Hengen öljyä. Kiitos Jumalalle! Seurakunnan poislähdön hetki on sille ratkaiseva. ”Palaja, palaja, suulemitar, ihaillaksemme sinua!” Kuin salamanvalossa se näkee, että sen omavanhurskaus onkin vain saastaa (Jes. 64:6). Tuon Israelin valituksen näemme myös Jesajan kirjan 66. luvussa.

Antaako seurakunta öljyä Israelille? On järkyttävää lukea vastaus: ”Emme voi, se ei riitä meille ja teille. Menkää ennemmin myyjäin luo ostamaan itsellenne!”

Näinkö köyhä on lopun ajan seurakunta? Näinkö vähän sillä on öljyä? ”Se ei riitä meille ja teille!” Tämä on minäkeskeisyyttä, itsekkyyttä ja rakkaudettomuutta. Kunhan vain minä pääsen perille, mitä muista! Tämä näköala tulee vielä selvemmin esiin profeetanoppilaan lesken tapauksesta (2 Kun. 4:1-7). Kehotan lukijaa lukemaan sen.

Meidän täytyy olla öljykauppiaita! Se on maailman ainoa toivo. Muita öljykauppiaita ei ihmisten joukossa ole. Meille on tärkeintä, mitä maailma tarvitsee. Nykyinen energiapula ja arabien öljykuningasasema puhuu sekin tavallaan samasta asiasta. Öljy nousee lopun aikana yhä tärkeämmäksi sekä maallisesti että hengellisesti. Voimasta, energiasta, on kysymys! Voima ratkaisee!

Voi meitä, jos emme myy öljyä!

”Myykää, mitä teillä on” (Luuk. 12:33).

Myy sitä Israelille! Ei se tarvitse vain Persianlahden öljyä. Ennen kaikkea se tarvitsee sitä öljyä, jota Jeesus Kristus antaa: Pyhää Henkeä. ”Hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella” (Matt. 3:11).

Ystävä, onko sinulla öljyä lampussasi ja myös astiassa myytäväksi toisille? Ellei, mene sinäkin ”myyjäin” luo!

Olemmeko lukeneet Jeesuksen vertauksen tarkoin loppuun asti? Miten kävi noiden viiden tyhmän neitsyen? He lähtivät todella ostamaan öljyä kauppiaalta, siis Jeesukselta! Israel etsimässä

Jumalaa! Kun he olivat saaneet öljyä he tulivat takaisin. Mutta oli liian myöhä. He jäivät oven ulkopuolelle.

Mutta ei tässä sanota, että he menivät kadotukseen, kuten Matt. 7:23:ssa ym. kohdissa, joissa Jeesus puhuttelee taivaan ovea kolkuttavia.

Mihin he jäivät? Mikä on heidän kohtalonsa?

Tietenkin tässä joukossa on myös kristikunnan piiristä herääviä uskomattomia ja luopioita, jotka jäävät tänne alas vihan aikaan ja heräävät siinä katumukseen ja kyyneliin. Heitäkin vastaisuudessa etsitään ja heitä pelastuu (Ilm. 14:6, 7, 15, 16; 15:2).

Mutta haluaisin seurata Jeesuksen alun perin tarkoittaman Israel-morsiamen kohtaloa. On ihmeellistä ja osoittaa Raamatun Jumalan Hengen innoittamaksi sanaksi, että kertomuksen loppuosan löydämme Korkeasta Veisusta! Yhdeksänsataa vuotta aikaisemmin! Tämä löytö todistaa vakuuttavasti, että kysymys on Pyhän Hengen sanelemasta kirjasta ja että Korkea Veisu on eskatologinen, lopun ajan tapahtumiin viittaava esitys, nimenomaan Israelin laulujen Laulu (sir hassirim).

Ajattele, että teologienkin on täytynyt tunnustaa, että tämä kirja on peräisin noin vuodelta 900 eKr.

Ja kuitenkin se puhuu viidestä tyhmästä neitsyestä!

Ihmeellistä! Emmekö ylistäisi Herraa?

Luku kymmenen luonnehtii täyteyttä, kaikkea valmista ja täysilukuista. Pakanoiden täysi luku ei ole "täysi", ennen kuin siihen liitetään Israelin täysi luku 144 000. Niin kuin naisen hopeavyö ei ollut kokonainen, kun kymmenestä hopearahasta puuttui yksi, niin Jumalakaan ei ole tyytyväinen ennen kuin tuo yksi, Israel, löytyy. Vasta silloin Hän voi sanoa: "Iloitkaa minun kanssani, sillä minä löysin rauhan, jonka olin kadottanut" (Luuk. 15:9).

Vielä puuttuu minun rakkaani, häämenot eivät voi olla täydelliset ennen kuin hän tulee, minun esikoispoikani! Odottakaa, odottakaa... Näin sanoo taivaallinen Ylkä pakanoista kootulle seurakunnalleen, joka ylhäällä odottaa häiden alkamista. Käydään ensin hakemassa maailmasta Israel! Haetaan hänet yhdessä! Tulkaa mukaan!

Ja siellä hän tulee heitä vastaan erämaasta niin kuin Rebekka kerran lisäkin luo, kun Aabrahamin palvelija Elieser, mikä kuvaa Pyhää Henkeä, oli hänet hakenut Mesopotamiasta (1 Moos. 24:62-67).

"Mikä tuolla tulee erämaasta kuin savupatsaat, tuoksuten mirhalla ja suitsukkeelta, kaikkinaisilta kauppiaan hajujauheilta?" (Kork.v. 3:6).

Israel-morsian sieltä tulee. Hän on totellut isonsiskon kehotusta ja käynyt myyjien luona. Ja nyt hän tuoksuaa "kaikkinaisilta kauppiaan hajujauheilta". Keneltä hän on ne saanut? Yljäältä. Jeesukselta.

Heprean *bosam* on suomennettuna "hyvä haju, tuoksu, hajuaine". Se merkitsee myös balsamia. Kasveista peräisin olevia hajuaineita käytettiin Israelissa pyhän voiteluöljyn aineksina. 2 Moos. 30:23-25 mainitsee mirhan, kanelin, kalmoruo'on, kassian ja öljypuun öljyn näinä aineksina. Kun pyhä voiteluöljy kuvaa "Pyhää Henkeä, hajuaineet Korkeassa Veisussa osoittavat, että henkilö on tullut

Pyhästä Hengestä osalliseksi. Hänessä on Pyhän Hengen tuoksu, Kristuksen tuoksu.

Tämäkin morsian kulkee erämaassa Kristuksen voittosaatossa, kuten isosisko muutamia vuosia aikaisemmin ollessaan vielä maailmassa. "Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka aina kuljettaa meitä voittosaatossa (trambos = riemusaatto) Kristuksessa ja meidän kauttamme joka paikassa tuo ilmi (= levittää) hänen tuntemisensa tuoksun. Sillä me olemme *Kristuksen tuoksu* Jumalalle sekä pelastuvien että kadotukseen joutuvien joukossa: näille tosin kuoleman haju kuolemaksi, mutta noille *elämän tuoksu* elämäksi" (2 Kor. 2:14-16).

Morsian tuoksuu kaikilta kauppiaan hajuaineilta. Hän ei ole vain pistäytynyt kaupassa, vaan löydettyään vihdoinkin sen hän on niin ihastunut löytämäänsä, että hän on ostanut *kaikkea*.

Missä me olemme vajaita? Missä Hengen hedelmässä (Gal. 5:22)? Missä armolahjassa? Entä miten on "balsamin", rakkauden laita (1 Kor. 13. luku!)?

Ensimmäisenä Korkea Veisu mainitsee mirhan. Mirha oli aina Jeesuksen elämässä. Mirhaa toivat Hänelle jo idän tietäjät (Matt. 2:11). Samoin suitsuketta, mikä mainitaan seuraavana Korkeassa Veisussa. Mirhaa Hänelle tarjottiin ristillä huumaavaksi aineeksi (sitä Hän ei ottanut). Mirhan ja; aloen seokseen (32 kiloa) Hänen ruumiinsa käärittiin (Joh. 19:39).

Mirha, myrha, muistuttaa teräväpiikkisine oksineen orapihlajapensasta taikka orjantappuroita. Se muistuttaa orjantappurakruunusta, joka painettiin Jeesuksen päähän. Puun kuoresta valmistetaan väriltään tummanpunaista balsamintuoksuista pihkaa, jota sitten kutsutaan mirhaksi. Mirha tihkuu kuoresta tipoittain esiin kuin sakea öljy. Ilman vaikutuksesta se muuttuu keltaiseksi ja kovettuu lopulta punaisiksi kiteiksi.

Mirha kuvaa Korkeassa Veisussa usein Kristuksen kärsimyksiä, Hänen ristinkuolemaansa, Hänen vertansa, joka on vuotanut tähtemme tipoittain punaisina pisaroina kuten mirha kuoresta. Mirha esiintyy kirjassa seitsemän kertaa: jumalallinen luku. Yljän huulet tiukkuvat mirhaa (Kork.v. 5:13). Evankeliumihan on ristin sanomaa. Morsiamella on kokonainen mirhakimppu rintojensa välissä, lähimpänä sydäntään: ristin kolme merkitystä syntiä, maailmaa ja omaa lihaa vastaan (Kork.v. 1:13). Morsiamen sormetkin tiukkuvat mirhaa (Kork.v. 5:5). Hän tuoksuu mirhalta (Kork.v.3:6). Hänen sisäisessä puutarhassaan versoo muiden muassa mirha (Kork.v. 4:14). Sen puutarhaan saapunut Ylkä ensimmäisenä itselleen poimii (Kork.v. 5:1).

Se "mirhavuori" ja "suitsukekukkula" (Kork.v. 4:6), jolla Ylkä, tuo Aamuruskon Peura, kiertelee, nuo "tuoksuiset vuoret" (Kork.v. 2:17), ei voi olla mikään muu kuin Golgata. Ja ehkä siihen on lisättävä taivaaseenastumisen vuori Öljymäki ja Pyhän Hengen vuodattamisen paikka Siionin vuori, Yläsali. Ne ovat Jumalan "tuoksuiset vuoret". Niillä meidän tulisi usein vieraila, jotta mekin tuoksuisimme mirhalta ja suitsukkeelta, kaikkinaisilta kauppiaan hajujauheilta. Sieltä morsian tuli.

Suitsuke, suitsutus, viittaa ahkeraan rukouselämään. Sieltä missä morsian kulkee, nousevat oikein "savupatsaat". Vrt. Ilm. 8:3,4.

Nouseeko sinun "teltpaikaltasi" rukouksen savu Jumalan luo? "Katso, hän rukoilee" (Ap.t. 9.:11)! Elävän uskovan merkki!

Sen tuoksun Ylkä tuntee ja siksi Hän huudahtaa: "Kuinka paljon suloisempi viiniä on sinun rakkautesi, suloisempi kaikkia balsameja sinun voiteittesi tuoksu (sämän = öljy)". "Vuodatettu öljyhän" on Hänen nimensä (Kork.v. 1:3).

Ellei meissä ole öljyä, "voiteitten tuoksua", voltelua, ei meissä ole mitään, mikä miellyttäisi Jumalaa. Vain tämän Hänestä itsestään lähtöisin olevan elämän tuoksun Hän hyväksyy. Muu tuoksu on meidän omaa hajuamme. Se on saastaista löyhkää.

Toisessa kuvassa Israel-morsian jo näyttäytyy enemmän, mutta siinäkin nähdään vain hänen kasvonsa. Tämä muotokuva on Kork.v. 6:4-9:ssä. Ylkä antaa siinä hyvin samankaltaisen lausunnon morsiamesta kuin ensimmäisestä morsiamestaan (Kork.v. 4:1-5). Ja sehän on luonnollistakin. Nyt ei morsiamesta puhuta enää kuin yhdestä henkilöstä vaan kollektiivisesti seurakuntana. Vuohilauma ja lammaislauma ovat mukana kuvassa kauniisti laskeutumassa Gileadilta. Morsian on syönyt omenapuun alla Yljän antamia omenoita, siksi hän on itekin kuin granaattiomena, kypsyyttään halkeileva, jo täysi-ikäiseksi tullut. Hänen silmänsä ovat niin kauniit, että ne kiehtovat Yljän. Ja Ylkä puhkeaa kutsumaan häntä sanoilla "minun kyyhkyseni" (vrt. Kork.v. 2:14) ja "minun puhtoiseni" (vrt. Kork.v. 5:1), "aitinsä ainokainen, synnyttäjänsä valio".

Hän on Israel-äidin ainokainen. Vain hänet Jumala hyväksyy. Kuusikymmentä kuningatarta, kahdeksankymmentä sivuvaimoa ja lukuisa joukko muita naisia Israelilla on ollut, mutta kukaan niistä ei kelpaa Karitsan vaimoksi, taivaan kuningattareksi. (Martta Kaukomaan puolesta verrannut niitä kristillisiin kirkkoihin ja seurakuntiin.) Israel-morsian tunnustetaan siitä käytetyistä nimistä Tirsan ja Jerusalemin. "Kaunis kuin Tirsan olet sinä, armaani, suloinen kuin Jerusalem, peljättävä kuin sotajoukot." Näitä nimiä ei käytetty 4. luvun morsiamesta. Tässä on koko uusi Israel, ei enää Israel ja Juuda.

Vieläkään ei morsian kävele. Mutta se ylenee koko ajan. Se nousee kuin aamunkoi, kauniina kuin kuu, kirkaana kuin päivänpaiste (Kork.v. 6:10).

Ja eräänä päivänä; "aavistamattani", yhtäkkiä Jeesus saapuu! "Aavistamattani asetti sieluni minut jalon kansani vaunuihin" (Kork.v. 6:12).

Tämä on Israelin suuri herätys!

Kansasta, joka ei ollut Jumalan kansa, jonka nimi oli Loo-Ammi (ei minun kansani), jonka nimi oli Loo-Ruhama (ei armahdettu), tulee yhdessä hetkessä *Ammi*, minun kansani, ja *Ruhama*, armahdettu (Hoos. 1-2).

Sanalla "jalo", jalo kansani, on Vanhassa testamentissa aivan määrätty merkitys. Ei se ole mikä tahansa runollinen heitto. Joka sanalla Raamatussa on määrätty merkityksensä. Mikään ei ole siinä sattumalta. "Jalo" on tässä hepreaksi *nadib*, jalo kansani on ammi-nadib (Scofield on luullut, että kysymyksessä on erisnimi *Ammi-nadab*, ja jättänyt sanan kääntämättä. Muillakin kääntäjillä on ollut vaikeuksia.) *Nadib* on suomennettuna "halukas, altis, alttiisti antava, jalo". Saman sanan tapamme samassa messiaanisessa yhteydessä

Jes. 32:5:ssä ja 8:ssa. Toinen suomen ”jaloa” merkitsevä sana on *addir*, joka esiintyy messiaaniseen tulevaisuuteen viittaavassa Tuomarien kirjan 5. luvussa ja suurenmoisessa psalmissa 16:3, joka kuvaa Israelin pelastunutta joukkoa. Näistä ”pyhistä, jotka maassa (Israelissa) ovat”, Jumala sanoo, ”nämä ovat ne jalot, joihin on koko minun mielisuosioni” (hefas = ilo, mieltymys, halu).

Ajattele: koko minun mielisuosioni! Voidaanko sinusta sanoa näin? Voidaan, jos olet Jeesuksessa Kristuksessa puhdas ja pyhä ja tuoksut Hänen hajuaineiltansa.

Samanlainen ajatus on Kork.v. 7:10:ssä: ”Minä olen rakkaani oma, ja minuun on hänen halunsa” (tesuka = kaipuu, sanasta suk = juosta perässä, haluta, kaivata).

Näissä tuoksuavissa vaunuissa Ylkä mielellään istuu morsiamensa kanssa. Ja ne ovat ”minun kansani vaunut”. Omat vaunut. Ei ole enää sortajaa. Ei enää vihollisia. Ei enää orjuutta. Israel on vihdoinkin vapaa, täysin vapaa kaikista vihollisista. Ei ole enää edes Salomon kantotuolia, tuota kreikkalaista tuotetta, jossa oli noitten Jerusalemin tyttärien mauttomia koristeita. Omat hienot kuninkaalliset vaunut! Näissä Ylkä nyt näyttelee morsiantaan.

Kun katselemme Korkean Veisun 7. lukua havaitsemme, että on täysi päivä. Aamu on tullut. Morsian ei enää pyydä, kiertele kunnes varjot pakenevat. Varjot ovat paenneet, on päivä. Aamuruskon Peura on saapunut ja Israelin peura, aamuruskon kansaa sekin, on löytänyt Ylkänsä. Enää ei puhuta sisäisestä puutarhasta. Morsian on kaunis ja täydellinen. Hän on taivaallisen Kuvanveistäjän (”taiturin”) suurenmoinen luomus. Hän astelee kauniisti kengissään. Hän tekee mitä hänen Ylkänsä haluaa. Hän on Hänen hallitsijatoverinsa, Hänen kuningattarensa.

Ilmankos Ylkä huudahtaa ihastuneena: ”Kuinka kaunis olet, kuinka suloinen!” Vihdoinkin Israel on sellainen millaiseksi sen Luoja ja Lunastaja sen oli halunnut. Neljän vuosituhannen mentyä. Monien tuskallisten vaiheitten kuluttua. Vihdoin syntyi ihana taideteos. Savenvalaja onnistui työssään (Jer. 18). Taivaallinen Ylkä sai valmiiksi teoksensa.

”Ja hän istuu ja sulattaa ja puhdistaa hopean, hän puhdistaa Leevin pojat, saa ne puhtaiksi kuin kullan ja hopean, ja sitten he tuovat Herralle uhrilahjoja vanhurskaudessa. Ja Herralle ovat otollisia Juudan ja Jerusalemin uhrilahjat niin kuin ammoin menneinä päivinä ja muinaisina vuosina” (Mal. 3:3,4).

Niitä uhrilahjoja morsian pian tuo Yljälleen Jerusalemiin.

Hän on suuren Kuninkaan tytär ja Hänen morsiamensa, vaimonsa. Eikä Ylkä ole enää paimen, ei gaselli, ei omenapuu. Hän on kuningasten Kuningas ja herrojen Herra. Kuningas on tullut, ja tämä näkyy myös Korkean Veisun 7. luvussa: ”Niihin pauloihin on kuningas kiedottu” (Kork.v. 7:5). Hän on nyt läsnäoleva. Muualla Korkeassa Veisussa Hänet nähdään hämärästi.

Enää ei lyödä morsianraukkaa (Kork.v. 5:7), enää ei häntä puhutella ynseästi (Kork.v. 5:9), nyt on tapahtunut muutos. ”Neitokset hänet nähdessään kiittävät hänen onneansa, kuningattaret ja sivuvaimot ylistävät häntä” (Kork.v. 6:9). Tässä voivat hyvinkin olla kysymyksessä Ps. 45:10:ssä mainitut kuninkaan tyttäret ja kuningatar, Jeesuksen taivaasta tullut morsian. Mutta Israel-

morsianta ylistävät myös kaikki maahan jäljelle jääneet muitten kansojen jäsenet. ”Ja teidän onneanne kiittävät kaikki pakanat, sillä te tulette olemaan ihasteltu maa, sanoo Herra Sebaot” (Mal. 3:12).

Korkea Veisu tahtoo myös summittain kuvata uuden Israelin kuningaskunnan rajoja. Uusi valtakunta on suunnilleen samanlainen kuin oli Daavidin ja Salomon valtakunta. Korkea Veisu mainitsee Gileadin ja Hesbonin, jotka tulevat kuulumaan Israeliin. ”Sinä päivänä raja on oleva kaukana” (Miika 7:11). Ei niin kuin nyt jolloin jälleen suunnitellaan Israelille kuolemanvakavaa ns. Länsirannan eli Samarian luovuttamista palestiinalaisille arabeille. Baasan ja Gilead, toisin sanoen suuri osa Jordaniaa, tulevat kuulumaan Israeliin Jumalan sanan mukaan (Miika 7:14). ”Ja he ottavat perinnöksensä Etelämaan (Negevin, Siinain?) ynnä Eesaun vuoret (Edomin eli sen osan Jordaniaa joka ulottuu Kuolleesta merestä Eilatiin), Alankomaan ynnä filistealaiset (Gassan alueen). He ottavat perinnöksensä Efraimin maan ja Samarian maan (Länsirannan), Benjaminin ynnä Gileadin” (Obad. 1:19).

Vieläkin pitemmälle Herran sormi osoittaa: ”Ja tästä väestä, israelilaisista, viedyt pakkosiirtolaiset ottavat perinnöksensä kanaanilaiset Sarpatiin asti (Libanonin miltei Siidoniin asti)” (Obad. 1:20). Tämä on Israelin perintöä. Jumalalta saatua. Sitä eivät ketkään viholliset voi israelilaisilta riistää. Silloin kun se on ”minun kansani”.

Pohjoisen suuntaan viittaa Korkean Veisun maininta: ”Sinun nenäsi on kuin Libanonin torni, joka katsoo Damaskoon päin”. Maan pohjoinen raja on mainittu jo 4 Moos. 34:7:ssä ja toistetaan Hes. 47:15:ssä. Sen mukaan raja kulkee Välimerestä Sarpatin kohdalta Litanijokea (Leontes) pitkin Hoorin vuoreen. Siitä raja kääntyy ylöspäin ”sinne mistä mennään Hamatiin”, ts. kulkemaan vanhaa tietä Litani-joen laaksossa Libanonin ja Antilibanonin vuorten välissä Baalbekiin asti. Suuri osa nykyistä Syyriaa ja miltei koko Libanon tulevat näin kuulumaan Suur-Israeliin, joksi Jasser Arafat, joka ilmeisesti on lukenut Raamattua, sitä jo kutsuu. Eteläinen raja taas kulkee joko Suezin kanavaa tai, kuten mieluummin ajatellaan, Egyptin puroa, nykyistä Wadi el-Arisia pitkin.

Israelilla on silloin voima ja valta, kuten purppuraa hohtavat pään palmikot osoittavat (Kork.v. 7:5). Kukaan ei enää pääse pilkkaamaan Israelia ja huutamaan ”Tule ylös, kaljupää, tule ylös, kaljupää” (2 Kun. 2:23). Israel ei ole kaljupää. Palmikot kuvasivat nasiireilla, esim. Simsonilla, voimaa. Ja sitä Israelilla on, tällä *addirilla* = mahtava, suurenmoinen. ”Sinun pääsi kohoaa kuin Karmel.” Jumalaa kuvataan sanassa näin: ”...hän tulee, hän joka on kuin Taabor vuorten joukossa, kuin merestä ylenevä Karmel” (Jer. 46:18). Näin sanotaan nyt myös Israelista. Ulkonaisestikin Israelin maalle ”annetaan Libanonin kunnia, Karmelin ja Saaronin ihanuus” (Jes. 35:2). Kaunis on Hoos. 14:6--8: ”Minä olen oleva Israelille kuin kaste, se on kukoistava kuin lilja, ja juurtuva syvälle kuin Libanon. Sen vesat leviävät, sen kauneus on oleva kuin öljypuun ja sen tuoksu kuin Libanonin. Sen varjossa asuvalaiset kasvattavat jälleen viljaa ja kukoistavat kuin viiniköynnös. Sen maine on oleva kuin Libanonin viinin”.

Israelia koskevia ihania ennustuksia on koetettu soveltaa jo nykyiseen Israeliin. Osittain nämä lupaukset ovatkin jo toteutuneet, mutta vielä paljon ihanampi, todellinen Eedenin paratiisi maa on oleva silloin, kun sitä hallitsee pelastettu kansa ja sen Kuningas on Jeesus Kristus Jerusalemissa. Se on mahdollista silloin, kun kaikki kirous on poissa eikä kansalaisten tarvitse antaa 65 % tuloistaan veroina eikä valtion budjetista mene 40 % puolustusmenoihin kuten nyt. Ihmeellisen paljon toki nykyisinkin on saatu aikaan, vaikka rajoitetuin voimavaroin.

6. VOITONJUHLA

Palmu Jumalan sanassa kuvaa Jumalan ja Jumalan valtakunnan voittoa ja kunniaa. Salomon temppelin seinissä oli kaikkialla palmujen kuvia. Näin on oleva myös Hesekielin näkemässä tulevassa Jumalan temppelissä. Sielläkin on kerubien ja palmujen kuvia seinillä.

Kun morsian kuvaa Korkeassa Veisussa Ylkäänsä, hän sanoo: ”Hänen päänsä on kultaa, puhtainta kultaa, hänen kiharansa kuin palmunlehvät, mustat kuin kaarne” (Kork.v. 5:11).

Jeesus on itse kuin palmupuu, jonka lehvä on tuuhea ja kaunis. Tämä kuvaa sitä voittoa, jonka Hän on taistellut edestämme Golgatalla, ja sitä kunniaa, minkä Hän on saanut Jumalan luona noustuaan ylös taivaaseen. Hänen päänsä ulottuu taivaaseen.

Kasvitieteen isä Carl von Linné kutsui palmupuuta kasvimaailman ruhtinaaksi. Palmu voi kasvaa jopa 40 metriä korkeaksi. Lehvästönsä suuruudella ja kauneudella sekä hedelmiensä runsaudella se on ansainnut ruhtinaan nimityksen. Oikein se siis Jumalan sanassa kuvaa majesteettia. Jeesus on majesteetti saavuttuaan maan päälle ja otettuaan hallitusvallan. Hän ei ole enää omenapuu, jonka alla uskovat istuvat. Hän on silloin palmupuu.

Palmussa on ominaisuuksia, joiden vuoksi sitä voidaan verrata uskoviin. Palmu on erittäin vaatimaton kasvi, joka menestyy lainassa, hiekkaisessa tai jopa suolapitoisessa maaperässä, mikäli vain puun juuret ulottuvat pohjaveteen. Puun kasvu tapahtuu rungon sisäosissa, runko ei koskaan tule kovin paksuksi. Mutta kuori on hyvin kovaa. Suunnattoman sitkeytensä ansiosta puu kantaa valtavan lehvästönsä. Palmu voi pysyä hedelmiä kantavana 100 vuoden ikään ja saattaa elää jopa 200 vuotta.

Tällaiseen mainioon puuhun Ylkä puolestaan vertaa morsiantaan saavuttuaan tämän luokse (Kork.v. 7 :7,8). ”Sinun vartesi on kuin palmupuu ja sinun rintasi niin kuin rypäleet. Minä ajattelin: nousen palmupuuhun, tartun se oksiin; olkoot silloin rintasi niin kuin viinirypäleet ja henkesi tuoksu kuin omenain tuoksu.”

Morsian on uljasryhtinen, siksi hänen varttansa verrataan palmupuuhun. Tässä asia esitetään myös kollektiivisesti. Oksat

(oikeammin palmun pitkät lehdet) kuvaavat yksityisiä uskovia. Jokaiseen niistä Ylkä haluaa tultuaan koskettaa. Tervehtiä ja siunata.

Tässä on jotain iloista ja riemullista. "Nousta palmupuuhun!" Miten riehakas ajatus, kun ajattelee 40 metriä korkeaa palmua! Näin onnellinen ja iloinen Herra on tavattu vihdoin morsiamensa! Tässä on voitonjuhlan tuntua.

Samalla tavoin iloitsi ja riemuitsi Jumalan edessä taivaaseen otettu Karitsan morsian muutama vuosi aikaisemmin. Kun apostoli Johannes näki sen seisomassa valtaistuimen edessä ja Karitsan edessä kirkkaudessa, hän huomasi tällä valtavan suurella valkopukuisella joukolla palmunlehvät käsissään. Niitä se heilutti voiton ja kunnian symboleina ja huusi suurella äänellä: "Pelastus tulee meidän Jumalaltamme, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalta" (Ilm. 7:9,10). Mikä valtava palmupuun lehvästö tuo uskovien monimiljoonainen joukko tuleekaan olemaan taivaassa! Sekin oli siis palmupuun!

Mutta nyt on Israel-morsiamen palmujuhla.

Tämän juhlan esikuvan löydämme juutalaisten kolmannelta suurelta Herran juhla-ajasta, lehtimajanjuhlasta (hag hassukot = lehtikatosten juhla), jota kutsuttiin myös korjuujuhlaksi.

Tästä juhlasta toteaa Macintosh: "Tämä juhla viittaa eteenpäin, siihen kunniaan, mikä Israelilla on oleva lopun aikoina... Se oli sulosta esimakua siitä ajasta, jota lehtimajanjuhla vain heikosti kuvaa, jolloin Israelin uudistetut sukukunnat lepäävät tuhatvuotisen valtakunnan ihanissa lehtimajoissa, mitkä Herran uskollinen käsi on rakentava heille siinä maassa, minkä Hän on luvannut Aabrahamille ja hänen siemenelleen iankaikkiseksi perinnöksi. Autuas ja ihana on aika, jolloin taivaalliset ja maalliset yhtyvät, kuten lehtimajanjuhlan 'ensimmäinen päivä' ja 'kahdeksas päivä' niin ihanasti kuvaavat" (Kolmas Mooseksen kirja, s. 241, 242).

Hesekiel mainitsee, että tuhatvuotisessa valtakunnassa vietetään lehtimajanjuhlaa, ja kertoo sen uhreista (Hes. 45:25).

Ja Sakarja mainitsee lehtimajanjuhlan ainoana tuhatvuotisen valtakunnan juhlan (Sak. 14:16,18,19) peräti kolme kertaa. Kaikkien maan kansojen on tultava tähän juhlaan "kumartaen rukoilemaan kuningasta, Herraa Sebaotia". Tässä toteutuu Fil. 2:10: "Kaikkien polvien pitää Jeesuksen nimeen notkistuman, sekä niitten, jotka taivaassa ovat (ylös nostettu seurakunta), että niitten, jotka maan päällä ovat (Israel ja kansojen tähteet), ja niitten, jotka maan alla ovat" (uskomattomat kuolleet, jotka nousevat viimeiselle tuomiolle tuhatvuotisen valtakunnan jälkeen, Ilm. 20:11--15). Kaikki polvet notkistuvat, jokainen vuorollaan!

Ovatko sinun polvesi notkistuneet Kunnian Kuninkaan edessä?

Rukoiletko Häntä, ylistätkö Häntä?

Eikö olisi paras aloittaa jo nyt?

Mooseksen kirjan kuvaus tästä juhlasta on jo riemukas: "Ensimmäisenä päivänä ottakaa ihania hedelmiä puista, palmunoksia ja tuuheiden puiden lehtiä sekä pajuja purojen varsilta, ja pitäkää iloa seitsemän päivää Herran, Jumalanne edessä Seitsemän päivää asukaa lehtimajoissa; kaikki Israelissa syntyneet asukoot lehtimajoissa" (3 Moos. 23:40,42).

Huomatkaa palmunoksat! Voiton ja kunnian symbolit. Niiden alla Israelissa syntyneet asuivat seitsemän päivää. Muut eivät tätä juhlaa saaneet viettää. Nehemian kirjassa kerrotaan, miten juutalaiset, jotka olivat palanneet Baabelin vankeudesta, viettivät lehtimajanjuhlaa suurena ilojuhlana. Hekin toivat vuorilta öljyvuun lehviä, metsäöljyvuun lehviä sekä myrtin, palmupuun ja muitten tuuheiden puiden lehviä. ”Ja vallitsi hyvin suuri ilo” (Neh. 8:17).

Tämä ilojuhla saa täyttymyksensä Jeesuksen tullessa, kun kaikki taivaallinen sadonkorjuu on päättynyt ja Golgatan sovitustyö saanut palkkansa. Se on oleva Jeesukselle suuri ilo, kun Hän näkee kaikki lapsensa ympärillään.

”Nosta silmäsi, katso ympärillesi: kaikki nämä ovat kokoontuneet, tulevat sinun tykösi; sinun poikasi tulevat kaukaa, sinun tyttäriäsi kainalossa kannetaan. Silloin sinä saat sen nähdä, ja sinä loistat ilosta, sinun sydämesi sykkii ja avartuu, kun meren aarteet kääntyvät sinun tykösi, kansojen rikkaudet tulevat sinulle” (Jes. 60:4,5).

Israelin siemen, pelastunut jäännös, se on Jumalan ainoa rikkaus maailmassa sen jälkeen kun Kristuksen seurakunta on nostettu maasta ylös. Se on ”meren aarteet”, se on ”kansojen rikkaudet”. Jumalan mitat ovat toiset kuin maailman! Se mikä täällä on halpana pidettyä ja arvotonta, se on Jumalalle kallista (1 Kor. 1:26-29).

Siksi tämä riehakkuus, jonka tapaamme Korkean Veisun 7. luvussa. Näin Jumala iloitsee kalleuksistaan!

Pajut, joita Mooseksen kirjan mukaan myös kerättiin juhlaa varten, muistuttavat Jesajan sanasta: ”Minä vuodatan vedet janoavaisen päälle ja virrat kuivan maan päälle. Minä vuodatan Henkeni *sinun siemenesi* päälle ja siunaukseni sinun vesojesi päälle, niin että ne kasvavat nurmikossa kuin pajut vesipurojen partaalla. Mikä sanoo: 'Minä olen Herran oma', mikä nimittää itsensä Jaakobin nimellä, mikä piirtää käteensä 'Herran oma' (vrt. Kork.v. 8:6) ja ottaa Israelin kunnianimeksensä” (Jes. 44:3-5).

Vihdoin Herra saa iloita Israelista.

”Hän ilolla iloitsee sinusta, hän on ääneti, sillä hän rakastaa sinua, hän sinusta riemulla riemuitsee” (Sef. 3:17).

On suurenmoista ajatella, että pian on tuleva aika, jolloin Jumalalle annetaan kaikki kunnia Israelissa, Häntä ylistetään, Hänestä lauletaan, Hänelle tanssitaan hooraa. ”Iloitaan ja riemuitaan.”

Halleluja-psalmit 145-150 ovat silloin varmaankin käytössä. Nehän jo kuvaavatkin tuhatvuotisen valtakunnan tunnelmia. Esim. psalmissa 148 kehoitetaan sekä taivaan sotajoukkoja (morsianta) että Israelin maanpäällistä seurakuntaa kiittämään ja ylistämään Herraa.

”Te maan kuninkaat ja kaikki kansakunnat, te ruhtinaat ja kaikki maan tuomarit, te nuorukaiset ynnä neitsyet, te vanhat yhdessä nuorten kanssa. Ylistäkööt he Herran nimeä, sillä hänen nimensä yksin on korkea, hänen valtasuuruutensa ulottuu yli maan ja taivaan. Hän on korottanut sarven kansallensa, että häntä ylistäisivät kaikki hänen hurskaansa, Israelin lapset, kansa, - joka on häntä lähellä. Halleluja!”

Mikä juhla! Taivas ja maa yhtyvät, kuten MacIntosh sanoo. Mikä äänen pauhu! Oletko siellä kerran? Etkö haluaisi olla? Sellaista juhlaa ei maan päällä ole koskaan vietetty. Suurimmatkaan kruunajaisjuhlat eivät ole mitään verrattuna tähän voitonjuhlaan.

7. JERUSALEM ILOSANOMAN TUOJA

Ehkä eniten minua on tätä työtä tehdessäni hämmästyttänyt se, että noin 900 vuotta ennen Kristuksen ensimmäistä tulemista maan päälle on syntynyt kirja, jossa voidaan nähdä tapahtumia 3000 vuoden päähän tulevaisuuteen, jota meidän on vaikea edes kuvitella. Kirja on ihmeellinen todistus siitä, että olemme tekemisissä iankaikkisen Sanan kanssa. Pyhä Henki liikkuu suvereenisti menneisyydessä, tulevaisuudessa ja nykyisyydessä. Jumala ei ole sidottu aikaan. Hän on iankaikkinen.

Juutalaiset olisivat varmasti hämmästyneet, jos heille olisi selitetty, että he tulisivat ensin noin 900 vuoden kuluttua ja sitten siitä noin 2000 vuoden kuluttua puhumaan maailmalle jostakin Jeesuksesta, jonka nimeä he eivät edes löytäneet Vanhasta testamentista (se on siellä kuitenkin: *jesua* = apu, pelastus).

Tuhatvuotisen valtakunnan lähetystyöstä ei kristillinen seurakuntakaan ole löytänyt Raamatun tekstejä. Niitä on kuitenkin paljon ja ne antavat verrattoman kuvan siitä innosta ja uutteruudesta, jolla uusi Israel tulee evankelioimistyötä suorittamaan. Olen ne koonnut Korkean Veisun tätä työtä koskevan sanan innoittamana.

”Tule, rakkaani, lähtekäämme maalle, kyliin yöpykäämme. Käykäämme varhain viinitarhoihin katsomaan, joko viiniköynnös versoo ja ummut aukeavat, joko kukkivat granaattipuut. Siellä annan sinulle rakkauteni. Lemmenmarjat tuoksuvat, ja oviemme edessä kasvavat kaikkinaiset kalliit hedelmät, uudet ja vanhat: sinulle, rakkaani, olen ne säästänyt” (Kork.v. 7:11--13).

Kaunista runoako vain? Ei suinkaan. Kun käsitetään, että koko 7. luku kuvaa Israel-morsiamen kasvamista täyteen kukoistukseen Yljän saapumisen aikoihin ja sen jälkeen, sekä seurakunnan voitonjuhlaa, odottaa tietenkin kuvausta arkisesta aherruksesta juhlan jälkeen. Eihän tuhatvuotinen valtakunta ole vielä taivas. Siellä tehdään työtä. Siellä elävät niiden kansojen tähteet, jotka kokivat seitsemän viimeistä vitsausta ja sitä ennen Antikristuksen hirvittävän ajan. He ovat surkeassa kunnossa, fyysisesti ja psyykkisesti, elävät hävitettyjen kaupunkien ulkopuolella. He tarvitsevat kaikin tavoin apua. Luonto on kyllä alkanut ihmeellisen kukoistuksensa, kuten sitä koskevat Raamatun kohdat ihanasti osoittavat (Jes. 11 ja 65). Mutta ihmiset eivät kukoista ennen kuin he ovat saaneet kuulla evankeliumin ja kokeneet Pyhän Hengen voiman omakohtaisesti. Heille ei ole hyötyä Jerusalemissa asuvasta ihmeellisestä Kuninkaasta, elleivät he itse tee parannusta ja käänny pois synneistään. Tämä on järjestys tuhatvuotisessa valtakunnassakin. Tämän joukon tuomion näemme tuhatvuotisen valtakunnan jälkeen,

Ilm. 20:11-15. Elämän kirjasta silloinkin on kysymys! ”Joka ei ollut elämän kirjaan kirjoitettu, se heitettiin tuliseen järveen.”

Taivaasta tulleet pyhät eivät tähän työhön suoranaisesti osallistu. He ovat jo suorittaneet oman osuutensa maailman evankelioimisessa. He ovat nyt pappeja ja kuninkaita, mitä se sitten merkinneekään (Ilm. 5:10). Heidän tehtävistään Raamattu ei paljoa puhu. He lienevät Jeesuksen apulaishallitsijoita eri puolilla maailmaa. Tähän viittaa Jeesuksen sana Luuk. 19:17: ”Hyvä on, sinä hyvä palvelija; koska vähimmässä olet ollut uskollinen, niin saat vallita kymmentä kaupunkia.” Toinen taas sai hallittavakseen viisi kaupunkia. Kymmenen kaupunkia vastaa jo lääniä. Uskollisesta palvelijasta tehtäisiin siis eräänlainen maaherra. Heidän tuomitsemistehtävästään olemme myös kuulleet. Mutta voidaan myös ajatella, että he ovat innoittamassa ja organisoimassa Israelin työmiehiä heidän evankelioimistyössään.

Näin voitaneen tulkita Kork.v. 6:13:ssa esiintyvä outo sana ”asekarkelo”, jonka sorvaaminen on tuottanut raamatunkääntäjille suuria vaikeuksia. Alkutekstissä on *mahanaim* = kaksi joukkoa, kaksi leiriä. Eräät käännökset kuuluvatkin: ”tanssi kahden sotajoukon edessä”. Suomalainen kääntäjä on päätenyt käsittämättömään ”asekarkeloon”. ”Kaksi joukkoa” on jätetty pois. Tämä on vahinko. *Mahanaim* viittaa nimittäin 1 Moos. 32. luvusta tunnettuun tapahtumaan. Palatessaan joukkoineen Mesopotamiasta Israel näkee Jumalan enkeleiden tulevan häntä vastaan. Silloin Israel rohkaistuu (hän on nimittäin juuri menemässä veljeensä Eesauta vastaan, jota hän pelkää) ja sanoo: ”Tämä on Jumalan sotajoukkoa” (Mahanee).

Uskon, että tämä on ajatuksena Korkeassa Veisussakin. Israel näkee taivaasta tulleen sotajoukon ja sanoo: ”Kaksi sotajoukkoa”. Taivaallinen seurakunta ja Israelin seurakunta! Taivas ja maa yhtyvät! Se rohkaisee israelilaisia heidän raskaassa työssään. He voivat tanssia. Tämä on heidän ”asekarkeloaan”.

Korkea Veisu puhuu muuallakin siitä, että seurakunta on ”peljättävä kuin sotajoukot” (huom. monikko), nimittäin 6:4:ssä ja 6:10:ssä. Ja Kork.v. 3:7 ja 8 voivat nekin viitata näihin Israelin urhoihin, miekkamiehiin, sotaan harjoitettuihin, joilla jokaisella on miekka kupeellaan tähän Herran sotaan mennessään. He ovat Herran aseenkantajia (Jes. 52:11). Onhan Herran sana miekka, ja viittaaahan Paavalikin tähän sotilaan tehtävään (Ef. 6:11-17). ”Jumalan ylistys on heidän suussansa, ja heidän kädessään kaksiteräinen miekka” (Ps. 149:6). Kilvet ja muutkin urhojen varustukset löydämme Kork.v. 4:4:ssä. Ja sana ”urho” (gibbor = sankari) viittaa Daavidin sankareihin, joita oli 30. Tässä esiintyy kaksinkertainen määrä 60, missä voi olla viittaus mahanaimiin, kahteen joukkoon. Luonnollisesti tässä voidaan viitata myös maallisen Israelin lopun aikoina käymiin sotiin, joista Raamattu puhuu mm. Sak. 9:13-15; 10:3-5; 12:2-9.

Mutta miten Kork.v. 7:11-13 sitten tulkitaan? Siinä Israel-morsian, joka on saanut itse kokea Jumalan pelastavan voiman ja rakkauden, tuntee nyt rakkautta ja sääliä niitä kohtaan, jotka vielä ovat maailmassa ilman Jeesusta. Ja hän kääntyy Herran puoleen ja sanoo: ”Herra, haluan osoittaa rakkauteni työssä, kuten Sinäkin teit

maailmassa. Lähtekäämme yhdessä noihin kaikkiin kyliin, missä ihmisiä asuu eri puolilla maailmaa. Menkäämme katsomaan, onko heissä jo herännyt rakkaus Sinua kohtaan. Israelin ovien edessä on kalliita hedelmiä, vanhasta maailmasta peräisin olevia, mutta aina syntyy uusiakin ihmisiä. Heidän kaikkien on saatava kuulla evankeliumi. Herra, Sinä olet säästänyt Israelille tämän työn. Haluan antaa sen sinulle. En halua vain itsekkäästi nauttia läheisyydestäsi täällä Jerusalemissa.”

Näin sanoman käsittäisin. Raamatun Tietosanakirjan avulla löysin yksityiskohdan, joka todistaa oikeaksi ajatuksen, ettei tässä ole kysymys Erez Israelista, Israelin omasta maasta, vaan muista maista ja kansoista. Tässä käytetty sana on *sada*. Se on melko harvinainen maata merkitsevien 58 sanan joukossa. Sitä on käytetty Vanhassa testamentissa ainoastaan 14 kertaa. Peräti 11 kertaa se esiintyy pakanakansojen maista puhuttaessa: amalekilaisista, mooabilaisista, filistealaisista ja arabeista. ”Lähtekäämme maalle!” tarkoittaa siis Israelin ulkopuolelle menemistä.

”Siionista lähtee laki, Jerusalemissa Herran sana” (Jes. 2:3). Lakiako juutalaiset saarnaavat? Ei suinkaan, ”tora” merkitsee oikeastaan ”opetusta”. He opettavat kansoja, 5 Moos. 33:3,10.

Herra itse nostaa kätensä kansakuntien puoleen ja kohottaa lipun, pelastuksen ja rakkauden lipun (Kork.v. 2:4) niitä kohti (Jes. 11:12; 49:22; 62:10).

”Sinä päivänä (Herran päivänä = 1000 vuotta) pakanat etsivät lisäin juurta, joka on kansojen lippuna ja hänen asumuksensa on oleva kunnia täynnä” (Jes. 11:10).

Ja Jerusalemissa puhalletaan pasuunaan, mikä muinaisista ajoista on merkinnyt Israelin sukukuntien liikkeellelähtöä. Samalla se merkitsee pakanoille kutsua tulla Israeliin. Israelin uudenvuodenpäivän, tisirin ensimmäisen päivän, viettoon on kuulunut olennaisesti pasuunansoitto. Sitä on kutsuttukin pasuunansoiton päiväksi. Nyt ennalleen asettamisen tapahduttua pasuuna soi entistäkin riemullisemmin. Nyt on sapattivuosi ja riemuvuosi (3 Moos. 25).

”Te kaikki maanpiirin asukkaat, te maata asuvaliset, katsokaa, milloin viiri (lippu) nostetaan vuorille, ja kuunnelkaa, kun pasuunaan puhalletaan” (Jes. 18:3).

Pasuuna kaikuu maan ääriin asti. Myös evankeliumin julistus. Ja näin Herra itse puhuu (radion ja television välityksellä?): ”Kokoontukaa ja tulkaa, lähestykää kaikki, te henkiinjääneet kansakunnista. Eivät ne mitään ymmärrä, jotka kantavat puukuviansa ja rukoilevat jumalaa, joka ei voi auttaa (sellaista siis tuolloinkin tapahtuu) ...Kääntykää minun tyköni ja antakaa pelastaa itsenne, te maan ääret kaikki, (engl. ”katsokaa minuun ja pelastukaa”) sillä minä olen Jumala, eikä toista ole. Minä olen vannonut itse kauttani, minun suustani on lähtenyt totuus, peruuttamaton sana: Minun edessäni pitää kaikkien polvien notkistuman, minulle jokaisen kielen valansa vannoman” (Jes. 45:20,22,23).

Tämä on kuninkaallinen julistus.

Jerusalem on oleva ilosanoman tuoja. Sitä Kuningas käskää näin: ”Nouse korkealle vuorelle, Siion, sinä ilosanoman tuoja; korota voimakkaasti äänesi, Jerusalem, sinä ilosanoman tuoja. Korota, älä

pelkää, sano Juudan kaupungeille: 'Katso, teidän Jumalanne' ” (Jes. 40:9).

Jumalan sanasta piirtyy kohta kohdalta kartta niistä alueista, joihin Israelin lähetysaarnajat kulkevat. Samalla saamme kuulla, mitkä maat kääntyvät palvelemaan Jeesusta Kristusta ja tulevat Israelin ystäviksi. Tämä kartta on mitä mielenkiintoisin. Nykyiseen arabien vihan pirstomaan Lähi-idän karttaan verrattuna kuva on perin toisenlainen ja valoisa.

Raamattu lupaa, että Israelin vanha vihollinen Mooab, joka on Kuolleiden meren idänpuoleinen maa, osa nykyistä Jordaniaa, kokee kohtalonsa kääntymisen *aikojen lopulla* (Jes. 48:47). Mooabin jäännös on silloin oleva ”pieni, vähäpätöinen, mitätön” (Jes. 16: 14). Ja niinhän tämä beduiinien ja palestiinalaisten hallitsema erämaa-alue nykyisinkin jo on. Mutta profeettojen ennustaman Israeliin ja sen naapurimaihin tapahtuvan, ehkä Antikristuksen ilmasta käsin suorittaman hyökkäyksen jälkeen Jordanian tila on erittäin surkea. Mutta sen tähteitä Jumala armahtaa Israelin kautta. Tämä liikuttava kuvaus löytyy Jes. 16. luvusta: ”Lähetäkää maanhallitsijalle tulevat lampaat Selasta erämaan kautta tytär Siionin vuorelle. Ja niin kuin pakenevat linnut, säilytetty pesue, ovat Mooabin tyttäret Arnonin kahlauspaikoilla. Anna neuvo, käy välittämään, tee varjosi yön kaltaiseksi keskellä päivää, kätke karkoitettut, älä ilmaise pakenevia. Salli minun karkoitettujeni asua tykönäsi, ole Mooabille suojana hävittäjää vastaan. Sillä sortajalle tulee loppu, hävitys lakkaa, ja polkija on maasta poissa; ja valtaistuini (Mooabinkin!) vahvistetaan laupeudella, ja sillä istuu vakaasti Daavidin majassa (Jerusalemmissä) tuomari, joka harrastaa oikeutta ja vanhurskautta ahkeroitsee.”

Tässä on uudenlainen palestiinalaiskysymyksen ratkaisu. Israel armahtaa arabeja ja rakastaa heitä Kristukselle. He ovat Jeesukselle, ”maanhallitsijalle”, Siionin vuorelle Jerusalemiin tulevia lampaita. Hänelle tuotavia uhreja. He pelastuvat!

Jer. 49:2 ennustaa, että Jordanian pääkaupunki Amman joutuu Israelille. He ”perivät perijänsä”, sanoo sana. Mutta ammonilaistenkin kohtalo luvataan kääntää (Jes. 49:6). Ja muistammehan, että ”kohtalon kääntäminen” psalmin 126 mukaan merkitsee pelastuksen kokemista. ”Kun Herra käänsi Siionin kohtalon, niin me olimme kuin unta näkeväiset. Silloin oli meidän suomme naurua täynnä ja kieleemme riemua täynnä; silloin sanottiin pakanain keskuudessa: ”Herra on tehnyt suuria heitä kohtaani”

Ja vaikka etelämpänä olevaa Edomia, Esaun jälkeläisiä, kohtaakin ankara tuomio sen vuoksi mitä ne ovat tehneet juutalaisille (Obadja) sanotaan Jes. 49:11:ssä kuitenkin: ”Jätä orposi minun elätettäväkseni, ja sinun leskesi turvatkoot minuun”.

Kauempana oleva Eelam (nyk. Iran) kokee tuomion, mutta Herra lupaa kääntää senkin kohtalon *aikojen lopulla* (Jes. 49:39). Silloin sitäkään ei enää hallitse šaahi vaan Jeesus Kristus.

Koko muhamettilainen maailma näyttää näin kääntyvän Herran puoleen. Nykyisin näissä maissa on vain harvoja kristittyjä, silloin he ovat enemmistönä. Allah ja Muhammed hylätään. Moskeijat hävitetään. Ei enää kuulu minareetista huuto.

Erittäin mielenkiintoinen on Raamatun ennustus Egyptistä ja Etiopiasta (musta Afrikka). Jo psalmissa 68:32 oli tämä lupaus:

”Mahtavat saapuvat Egyptistä, Etiopia kiiruhtaa ojentamaan käsiänsä Jumalan puoleen.” Senkin lopullisen toteutumisen näemme vasta tuhatvuotisessa valtakunnassa. Egyptiläiset ovat silloinkin vastahakoisia, Jumala tuntee heidät. Vaikka saatana on sidottu, lähetystyön suurin este on edelleen sama: ihmisen paha tahto ja kova sydän. Vain egyptiläisten sukukunta mainitaan erikseen Sakarjan 14. luvussa ja sitä uhataan vitsauksella, kuivuudella, ellei se tule Jerusalemiin palvelemaan Herraa Sebaotia.

Egypti kuitenkin kääntyy sen jälkeen, kun se on kokenut kovia Antikristuksen hallituskauden aikana (Dan. 11:42,43; Jes. 19) ja ollut 40 vuotta maanpaossa (Hes. 29:11,13). Ensin viisi kaupunkia, niiden joukossa Iir-Heres, joka tarkoittanee Kairoa, vannoo valan Herralle ja puhuu ”kanaanin kieltä”, uskon kieltä, ei hepreaa. Herralla on oleva alttari keskellä Egyptin maata ja patsas sen rajalla (temppele? Meller väittää, että kysymyksessä on Keopsin pyramidi!). Herra lyö heitä, mutta myös parantaa heidät ja kuulee heidän rukouksensa. Ja loppu Jesaja-profeetan ennustuksessa on hämmästyttävä: ”Sinä päivänä on oleva valtatie (derek hammelek = kuninkaantie) Egyptistä Assuriin (Irak), ja Assur yhtyy Egyptiin ja Egypti Assuriin, ja he, Egypti ynnä Assur, palvelevat Herraa. Sinä päivänä on Israel oleva kolmantena Egyptin ja Assurin rinnalla, *siunauksena keskellä maata*, sillä Herra siunaa sitä sanoen: 'Siunattu olkoon Egypti, *minun kansani* ja Assur, *minun kätteni teko*, ja Israel, minun perintöosani' ” (Jes. 19:23-25).

Luulenpa, että profeetalla on ollut vaikeuksia välittää tämä sanoma. Hänestä tuntui varmasti mahdottomalta, että Israelin veriviholliset Assur ja Egypti, nuo sotaiset kansat ja Israelin orjuuttajat, kerran palvelisivat Israelin Jumalaa yhdessä Israelin kanssa ja yhtyisivät valtioliittoon. Yhtä hämmästyttävältä se tuntuu vielä tänäänkin. Nykyinen Irak kuuluu Syyrian kanssa Israelia eniten vihaavien arabimaitten joukkoon. Egyptin ja Israelin lähentyminen sen sijaan viittaa profeetan sanan lähestyvään toteutumiseen. Käymme ihmeellisiä aikoja kohti! Mutta toisaalta tämä sana osoittaa, että viha tulee Lähi-idässä vallitsemaan aina Jeesuksen tulemukseen asti. Mitkään sopimukset tuskin tulevat pidättämään taistelua. Vasta Jeesuksen saapuminen ja Israelin valtava herätys tulevat murtamaan Ismaelin jälkeläisten sydämet.

Eivät sauditkaan välty rakkauden sanoman kosketukselta. Profeetta tarjoaa ihmeellisen näyn kameleilla ratsastavien beduiinijoukkojen saapumisesta Jerusalemin juhlille. ”Kamelien paljous peittää sinut, Midianin ja Eefan varsat; kaikki tulevat Sabasta (Jemen), kantavat kultaa ja suitsutusta ja Herran ylistystä ilmoittavat. Kaikki Keedarin (Arabia) laumat kokoontuvat sinun tykösi, Nebajotin oinaat palvelevat sinua; minulle otollisina ne nousevat minun alttarilleni, ja minä kirkastan kirkkauteni huoneen” (Jes. 60:6).

Halleluja! Tässä on Mekan ja Medinan kansa kumartamassa Jeesusta Jerusalemin temppelissä! Ei enää Kalliomoskeijassa, vaan sen paikalle rakennetussa Herran temppelissä. Heidän turvansa ei enää ole Koraani vaan Jumalan Sana.

Tämä on muhamettilaisten herätys! Morsian sai nähdä erään suuren viinitarhan, jossa ei ollut kasvanut muuta kuin orjantappuroita ja ohdakkeita, vihdoinkin kasvavan Hengen hedelmää. Miten hän iloitseekaan! Miten veljekset syleilevätkään toisiaan ja pyytävät

toisiltaan anteeksi! Lopultakin. Silloin toteutuu Ps. 133:1: "Katso, kuinka hyvää ja suloista on, että veljekset sovussa asuvat! Se on niin kuin kallis öljy pään päällä." Ei se olekaan mahdollista ennen kuin "kallis öljy" - Pyhä Henki -tulee pään päälle. Mutta psalmin mukaan Jerusalemissa on jatkuva Pyhän Hengen vuodatus.

Totisesti, "kalliita hedelmiä" Jumala on säästänyt tuota aikaa varten.

Mutta vieläkin kauemmaksi matkaavat Jumalan Hengellä täytetyt Jeesuksen uudet todistajat. "Altis on sinun kansasi sinun sotaan lähtösi päivänä: pyhässä asussa sinun nuori väkesi nousee eteesi, niin kuin kaste aamuruskon helmasta" (Ps. 110:3). He ovat kuin "vesipurot kuivassa maassa, kuin korkean kallion varjo nääntyvässä maassa", minne tulevatkin (Jes. 32:2). He ovat siunaukseksi kansoille (1 Moos. 12:2). He menevät vastaan, vievät vettä janoaville (Jes. 21:14).

Ja "tuolta puolen Etiopian jokien", Afrikan kansojen sydäimestä, jonne nämä "nopeat sanansaattajat, lähetit" (sir, vain tässä) menevät ruokovenheissä vesiä myöten, he tuovat "vartevan ja kiiltävaihoisen kansan, lähellä ja kaukana peljätyn kansan, väkevän sortajakansan, jonka maata joet halkovat, lahjaksi Herralle Sebaotille paikkaan, missä asuu Herran Sebaotin nimi: Siionin vuorelle" (Jes. 18:7). Jeesukselle lahjaksi tai uhriksi tuominen, mitä sanaa profeetallinen sana käyttää, tarkoittaa varmaankin kansan kääntymistä, pelastusta. Mikä kansa tässä on kysymyksessä, sitä on "vaikea sanoa, ilmeisesti jokin neekerikansa (ugandalaiset, tansanialaiset? watussit?)

Tämä tapahtuma on niin tärkeä, että myös profeetta Sefanja mainitsee sen 100 vuotta myöhemmin kuin Jesaja. "Tuolta puolen Etiopian virtain tuovat *minun rukoilijani* - tytär, minun hajoitettu joukkoni - minulle ruokauhreja" (Sef. 3:10).

Afrikka kääntyy lopultakin Jumalan puoleen ja heittää päältänsä muhamettilaisuuden ja kommunismin ikeet.

Tarkoittaneekohan Ps. 68:10 tätä tummaa joukkoa, kun "mahtavat" on oikeastaan käännettävä "pronssiesineet"?

Kansojen joukot kääntyvät muuallakin palvelemaan Jeesusta. Sama profeetta ennustaa: "Silloin minä muutan puhtaiksi kansain huulet, niin että ne *kaikki rukoilevat* Herran nimeä, palvelevat häntä yksimielisesti" (Sef. 3:9).

Kannattaa panna merkille, miten sana korostaa rukoilemista tuonakin aikana. Uskovainen on ennen kaikkea rukoilija. Se on jopa hänen erityisnimensä, josta hänet tunnetaan. Ananias tuns Saulus Tarsolaisen Damaskossa siitä, että "hän rukoilee". Ja israelilaisten lähettien nimenä on kauniisti "minun rukoilijani". Siinä on Israelin lähetystyön salainen ase. Näitä "'savupatsaita'" Israel-morsian on lähettänyt taivasta kohti alusta lähtien, silloinkin, kun sen vielä täytyi piileskellä Antikristusta (Kork.v. 3:6). Se oli morsiamen tuntomerkki. "Mikä tuolla tulee erämaasta kuin savupatsaat..." Rukouksen savu tunnettiin ylhäällä taivaassa vitsausten aikana, ja enkelit iloitsivat siitä ja panivat lisää suitsutusta maassa olevien pyhien alttarille (Ilm. 8:3). Jumala laskee uskovaisensa rukoilijoitten määrän mukaan (Ilm. 11:1). Tämä on puhuttelevaa. Rukoiletko sinä? Hengessä. ja

totuudessa? Tuhatvuotisessa valtakunnassakin rukoillaan. Rukous ei jää pois taivaastakaan (Ilm. 4).

Ihminen on ihminen vasta kun hän rukoilee. Elävää Jumalaa, ei kuolleita.

Israel on ilosanoman tuoja.

"Onnelliset te, jotka kylvätte *kaikkien* vetten vierille ja laskette härän ja aasin jalat valtoimina kulkemaan!" (Jes. 32:20).

Israelilaisten saarnaajien valtava into ja toimeliaisuus nähdään seuraavassa vauhdikkaassa kuvauksessa, joka on kuin vuosikertomus heidän toiminnastaan.

"Ja minä teen tunnusteen (Harmagedon?) heidän keskellensä ja lähetän pakoon päässeitä heidän joukostansa pakanain tykö Tarsiiseen (Espanjaan), Puuliin ja Luudiin (Somalia, Libya), jousenjännittäjään luo (Afrikka), Tuubaliin (Itä-Eurooppa) ja Jaavaniin (Kreikka, Länsi-Eurooppa) kaukaisiin merensaariin (Amerikka ym.), jotka eivät ole kuulleet minusta kerrottavan eivätkä nähneet minun kunniaani, ja he ilmoittavat minun kunniani pakanain keskuudessa. Ja he tuovat *kaikki teidän veljenne kaikista kansoista* uhrilahjana Herralle hevosilla, vaunuilla, kantotuoleilla, muuleilla ja ratsukameleilla minun pyhälle vuorelleni Jerusalemiin, sanoo Herra, niin kuin israelilaiset tuovat ruokauhrin puhtaassa astiassa Herran temppeliin. Ja heitäkin minä otan leeviläisiksi papeiksi, sanoo Herra" (Jes. 66:19-21).

Sanoilla "he ilmoittavat minun kunniani" on määrätty merkitys, joka erottaa israelilaiset nykyisen ajan julistajista. Israelilaisilla on sanoma siitä, että Jeesus Kristus, Herra ja Jumala, heille Jahvenimisenä tunnettu jo Egyptistä lähtien, on saapunut taivaasta Jerusalemiin. "Kunnia" on kabod. Tätä sanaa käytetään Hesekielin kirjassa, kun profeetta näkee Jeesuksen saapuvan temppeliin. Hän kuvaa sitä seuraavasti: "Ja katso: Israelin Jumalan kunnia tuli idästä päin. Sen kohina oli niin kuin paljojen vetten kohina, ja maa kirkastui hänen kunniaastansa.... Ja Herran kunnia kulki temppeliin sen portin kautta, jonka etupuoli oli itää kohden. ... Ja katso: Herran kunnia täytti temppelin. Ja minä kuulin jonkun puhuttelevan minua temppelistä; mutta mies seiso i minun vieressäni. Se ääni sanoi minulle: '*Ihmislapsi, tämä on minun valtaistuimeni sija ja minun jalkapohjaini sija, jossa minä tahdon asua israelilaisten keskellä iankaikkisesti*' " (Hes. 43:2,4-7).

Israelilaiset vievät sanomaa myös temppelistä ja siellä pidettävästä jumalanpalveluksesta ja kutsuvat kansoja sinne.

Kaikilla mahdollisilla kulkuvälineillä kuljetetaan ihmisiä maailman eri puolilta Israeliin. Tietysti myös laivoilla ja lentokoneilla. Profeetta kyseleekin: "Keitä ovat nuo, jotka lentävät niin kuin pilvet ja niin kuin kyyhkyset lakkoihinsa?" (Jes. 60:8).

Tähän kohtaan on vedottu juutalaisten ensimmäisten joukkomaahanmuuttojen (alija) yhteydessä vuodesta 1948 lähtien. Lopullisesti ja suurimittaisesti toteutuminen jää kuitenkin tuhatvuotisen valtakunnan aikaan. Ja silloin se koskee kaikkia kansoja, ei vain juutalaisia.

"Jerusalemiin tuominen" tarkoittanee sitäkin, että nämä israelilaisten saarnojen vaikutuksesta uskoon tulleet lopulta asuvat

uudessa Jerusalemissa, taivaassa, tuhatvuotisen valtakunnan jälkeen.

Paavalikin puhuu evankeliumin palveluksen toimittamisesta: "... niin että pakanakansoista tulisi otollinen ja Pyhässä Hengessä pyhitetty uhri" (Room. 15:16).

Näin tapahtuu laajassa mitassa tuhatvuotisessa valtakunnassa Paavalin myöhempien maanmiesten saarnatessa evankeliumia. Ruokauhri muistuttaa Jeesuksen puhtaasta elämästä ja samalla uskovienkin puhtaudesta. Näissä uskovissa uusi elämä oli "puhtaassa astiassa". Uusi viini lasketaan vain uusiin leileihin!

Kuinka kaunis näky tässä avautuu. Kaikki ovat israelilaisten "veljiä". Saul, veljeni! Kaikista kansoista! Arabeista, venäläisistä, kiinalaisista, kaikista, jotka ennen vihasivat juutalaisia. Halveksittu juutalainen saa nyt osoittaa laupeutta Jeesuksen Hengessä. Vuorisaama toteutuu: Matt. 5:44-48! "Veli" ei ole enää vain juutalainen.

Miten erikoinen tämä tilanne onkaan, kun sitä verrataan nykyiseen, jossa juutalaista jälleen vihataan kaikkien kansojen keskuudessa ja hänet jätettäisiin aivan yksin, ellei Jumala olisi nostanut hänen tukijakseen yhtä suurta supervaltaa, Yhdysvaltoja. Ystäväksi sitäkään tuskin voi kutsua. Sillekin suurvaltapolitiikka merkitsee enemmän kuin Israel. Ja YK:han on tuominnut juutalaisten oman vapautusliikkeen siionismin (Ks. Raportti terrorista, 1977).

Mutta sitten tilanne on toinen.

"... ja teen heidät ylistetyiksi ja mainehikkaiksi jokaisessa maassa, jossa he olivat häpeänalaisina" (Sef. 3:19).

Israelilaiset otetaan kaikkialla hyvin vastaan. "Teidän onneanne kiittävät kaikki pakanat, sillä te tulette olemaan ihasteltu maa" (Mal. 3:12). Käännytystyö ei ole vaikeata. "Niinä päivinä tarttuu kymmenen miestä *kaikista pakanakansain kielistä*, tarttuu Juudan miestä liepeeseen sanoen: 'Me tahdomme käydä teidän kanssanne, sillä me olemme kuulleet, että Jumala on teidän kanssanne' " (Sak. 8:23).

Sakarja osoittaa näin, että evankeliumia saarnataan tuhatvuotisessa valtakunnassa "kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille". Ja tätä ajankohtaahan Jeesuksen sana Matt. 24:12:ssa lopulta tarkoittaakin, ei suinkaan ylöstempausta tai edes Jeesuksen tulemista Jerusalemiin. Jakeen loppuhan kuuluu: "... ja sitten tulee loppu." Koska? Sana vastaa: "Sitten tulee loppu, kun hän antaa valtakunnan Jumalan ja Isän haltuun, kukistettuaan kaiken hallituksen ja kaiken vallan ja voiman. Sillä hänen pitää hallitseman siihen asti, kunnes hän on pannut kaikki viholliset jalkojensa alle. Vihollisista viimeisenä kukistetaan kuolema" (1 Kor. 15:24-26). Loppu on siis vasta sitten kun 10000 vuotta on kulunut umpeen ja saatana jälleen päästetty irti. Siihen asti julistetaan evankeliumia.

Mutta vaikka kirkkoja jumalanpalveluksen harjoittamista varten ilmeisesti tulee olemaan eri maissa (vrt. alttari Egyptissä, J es. 19:19), niin varmaankin jokainen maan asukas haluaa joskus päästä katsomaan Jerusalemin ihanaa temppeliä ja itse kaupunkia. Ja niinpä Jes. 66:23 kertoo, että "joka kuukausi uudenkuun päivänä ja joka viikko sapattina tulee kaikki liha kumartaen rukoilemaan minua, sanoo Herra" (Jes. 66:23).

5 Moos. 33:19:ssä on seuraava sana: "He kutsuvat kansoja vuorellensa, siellä he uhraavat *oikeita uhreja*. Sillä he imevät merten rikkauten ja hiekkaan kätkeyt aarteet."

Jae on sangen merkittävä. Se on vanhin Israelin lähetystyöstä kertova sana, annettu 3500 vuotta ennen sen toteutumista! "Oikeat uhrit" eivät tässä viittaa temppelein uhritoimituksiin. Mal. 3:3,4 selittää asian: "Hän istuu ja sulattaa ja puhdistaa hopean, hän puhdistaa Leevin pojat, saa ne puhtaiksi kuin kullan ja hopean, ja sitten he tuovat Herralle uhrilahjoja vanhurskaudessa. Ja Herralle ovat otollisia Juudan ja Jerusalemin uhrilahjat niin kuin ammoin menneinä päivinä."

Hämmästyttävää ja perin uustestamentillista on, että nämä "oikeat (= vanhurskauden) uhrit" ilmeisesti ovat ne ihmiset, jotka israelilaiset voittavat Herralle. Sanoohan Jes. 66:20, että heitä tuodaan "uhrilahjana Herralle... minun pyhälle vuorelleni Jerusalemiin" ja että kysymyksessä on "ruokauhri". Lahjasta ja uhrista on myös kysymys Jes. 18:7:ssä ja Sef. 3:10:ssä. Tästä selviää myös, mille "vuorelleen" Sebulon (= asunto) kutsuu "kansoja".

Edellä on jo ollut puhetta siitä, mitä "merten rikkautet ja hiekkaan kätkeyt aarteet" ovat. Tässä ne esiintyvät "oikeiden uhrien" synonyymeinä. Kansojen meren suurin rikkaus ovat sielut, joiden puolesta Jeesus on verensä vuodattanut. Mutta tuo kallis aarre on kätkeyty. Sielujenvoittajat ovat aarteensijöitä ja kullankaivajia!

Kun Raamatun sanojen perusteella voisi luulla, että israelilaiset kokoavat itselleen, omaan maahansa, kaikkien kansojen rikkautet ja kaiken kullan ja hopean (aivan kuin pahat kielet ovat aina väittäneet juutalaisten tekevän nykyisessä maailmassa), niin on syytä todeta, että "kulta ja hopea" tarkoittaa, paitsi Jumalan sanaa, Jumalalle tuotavia uhreja, ihmisiä, jotka vastaanottavat pelastuksen. Pelastunut Israel noudattaa Jeesuksen sanaa "lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa". He jakavat Jumalalta samaansa rikkautta ja kunniaa kansoille. Mitäpä rikkauksia enää olisikaan hirmuiset tuomiot kokeneilla kansoilla, jotka elävät vihan ajan jälkeen suuressa köyhyydessä.

Tämä ajatus on profeetta Haggailta: "Sillä näin sanoo Herra Sebaot: Vielä vähän aikaa ja minä liikutan taivaat ja maan, meren ja kuivan. Ja minä liikutan kaikki pakanakansat, ja kaikkien pakanakansojen kalleudet tulevat, ja minä täytän tämän temppelein kunnialla, sanoo Herra Sebaot. Minun on hopea ja minun on kulta, sanoo Herra Sebaot. Tämän temppelein myöhempi kunnia on oleva suurempi kuin aikaisempi, sanoo Herra Sebaot. Ja tässä paikassa minä annan vallita rauhan, sanoo Herra Sebaot" (Hagg. 2:6--9).

Kaikkien pakanakansojen kalleudet. Kaikki liha.

"Näitten jälkeen minä olen vuodattava Henkeni kaiken lihan päälle... Sillä Sionin vuorella ja Jerusalemissa ovat pelastuneet, niin kuin Herra on sanonut; ja pakoontäpässeiden joukossa ovat ne, jotka Herra kutsuu" (Joel 2:28,32).

Jerusalemissa on jälleen oleva valtavia Pyhän Hengen vuodatuksia, kuten apostolisen seurakunnan aikana. Jerusalemissa pidetään Elämänkirjaa kaikista niistä, jotka lähetysaarnajat tuovat Jerusalemiin (Ps. 87:4-7). "Melun pitäjät" Egypti ja Assur tulevat sinne, samoin Filistea, Tyyro (Libanon) ja Etiopia, joista jo edellä oli

puhetta. Ja kaikilla on oleva suuri ilo. "Veisaten, karkeloiden sanotaan: 'Kaikki minun lähteeni ovat sinussa' " (Ps. 87:7).

Tuhatvuotisen valtakunnan kääntymiset ovat kokosydämiä ja eheitä. Eikä ihminen voikaan todella veisata ja karkeloida Herran edessä, elleivät kaikki hänen lähteensä ole Herrassa. Miten on sinun laitasi?

Varmaankin nämä muista kansoista uskoon tulleet liittyvät myös israelilaisten kanssa työhön, oman kansansa opettajiksi. Sitähän osoittaa sana, että he saavat samat pappisoikeudet kuin israelilaiset. "Ja heitäkin minä otan leeviläisiksi papeiksi, sanoo Herra" (Jes. 66:21). Enää ei ole aaronilaista pappisjärjestystä. Puhutaan leeviläisestä pappeudesta. Juutalaiselle olisi ollut hirvittävä pahennus, jos joku muukalainen olisi otettu pappisvirkaan. Näin tulee kuitenkin tapahtumaan messiaanisenä aikana. Jokainen uudestisyntynyt on papin virkaan kelpollinen (Jes. 61:6; Hes. 44:9). Ja näinhän on asianlaita Kristuksen seurakunnassa nykyisinkin.

8. ELÄMÄNPUU JA NISUKEKO

Lopun ajan Israelissa käy toteen Jumalan Jaakobin kautta noin 1500 vuotta eKr. antama lupaus Joosefista: "Joosef on nuori hedelmäpuu, nuori hedelmäpuu lähteen reunalla; sen oksat ulottuvat yli muurin" (1 Moos. 49:22).

"Yli muurin" kuvaa juutalaisten ja pakanain välillä ollutta muuria, jota lakiuskonto ei koskaan ylittänyt. Nyt muurin takana olevat tulevat osallisiksi Israelin hedelmästä.

Tuon hedelmällisyyden esittää Korkean Veisun 7. luku monin eri kuvin. Tässä vielä yksi: "Sinun silmäsi ovat kuin Hesbonin lammikot Bat-Rabbimin portin luona." Hesbon oli kuuluisa vesilähteistään ja ihanista hedelmistään. Bat-Rabbimissa voi olla viittaus Israelin menestykseen evankelioimistyössä. Sana voidaan kääntää "monien tytär".

Jesaja tarkentaa, mikä tuo hedelmä on. "Tulevina aikoina juurtuu Jaakob, Israel kukkii ja kukoistaa ja täyttää maanpiirin hedelmällensä" (Jes. 27:6). Tämä hedelmä selitetään Jes. 45:8:ssa: "Avautukoon maa (Israelin maa) ja antakoon hedelmänensä *pelastuksen*." Israelilaiset syövät ensin itse tästä hedelmästä ja sitten he antavat hedelmää muillekin kansoille. "Sinä päivänä on Herran vesa (Jeesus) oleva Israelin pelastuneille kaunistus ja kunnia ja *maan hedelmä* (pelastus) heille korkeus ja loisto" (Jes. 4:1).

Näin Israel "tarjoaa kuninkaan herkkuja" ja nopea Israel-peura "antaa kauniita sanoja" (1 Moos. 49:20,21). Niin Jaakob ennusti, ensin Jeesuksesta, sitten tulevasta Israelista. Ensin Aamuruskon peura, sitten Israel-peura, sekin aamuruskon kansa.

Näin profeetallinen sana kohta kohdalta täyttyy.

"Lähteen reunalla" asuminen tulee käsitettäväksi, kun muistetaan Sakarjan ennustus, että "Daavidin suvulle ja Jerusalemin asukkaille" (= pelastuva jäännös) on avautuva Jerusalemia

piiritettäessä Jeesuksen tulemuksen hetkinä ”avoin lähde syntiä ja saastaisuutta vastaan” (Sak. 13:1).

Ja näin avautuu eräs toinenkin Sakarjan sana. Jeesuksen tulemukselta sanotaan Sak. 14:8:ssa, että ”sinä päivänä elävät vedet virtaavat Jerusalemissa: toiset puolet niistä Idänmerta kohti, toiset puolet Länsimerta kohti. Niin on tapahtuva kesät ja talvet.”

Sanojen ”kesät ja talvet” käyttäminen osoittaa, että ollaan tuhatvuotisen valtakunnan ajassa. Tuona aikanahan vielä on näin: ”Niin kauan kuin maa pysyy, ei lakkaa kylväminen eikä leikkaaminen, ei vilu eikä helle, ei kesä eikä talvi, ei päivä eikä yö” (1 Moos. 8:22). Tuhatvuotinen valtakunta pysyy ”niin kauan kuin aurinko paistaa ja kuu kumottaa, polvesta polveen” (Ps. 72:5,7,17).

Kysymys on Jerusalemissa lähtevistä Hengen virroista, jotka vuotavat sekä itään että länteen, kaikkialle maailmaan, ja tuovat sydämiin elämää. Raamatusta näemme, miten Henki ensin tulee israelilaisiin (Hes. 37:1-14). Sitten kun viimeiset taistelut maailmassa on käyty ja Jeesus hallitsee kuninkaana uudelleen rakennetussa Jerusalemissa, siinä olevassa temppelissä (Hes. 40:2; 43:4), elävän veden virrat alkavat kummuta temppelin portin kynnyksen alta, sisältä temppelistä (Hes. 47:1-12).

Se on oleva hyvin suuri virta, sillä se nousee ”uimavedeksi, josta ei voinut käydä poikki”. Tämä virta juoksee alas Aromaahan (lähellä Jerikoa) ja Kuolleeseen mereen, jossa ”kaikki elolliset, kaikki, jotka liikkuvat, virkoavat elämään, kaikkialla, mihin tämä kaksoisvirta tulee”. Se on siis kuitenkin ”kaksoisvirta”, sekä itään että länteen juokseva, vaikka profetiassa puhutaan vain itään päin juoksevasta virrasta. Havainnollisuuden vuoksi Hesekiel kuvaa maailman merta, jonka vertauskuvana on Kuollut meri. Kuollut meri vapautuu suolaisuudestaan ja siihen syntyy vihreitä kasveja ja eläviä kaloja niin paljon, että kalastajia seisoo sen rannalla Een-Gedistä Een-Eglaimiin asti. Se on oleva ”yhtä verkkoapajaa”, sillä siinä on oleva ”kaikenlaisia kaloja aivan kuin suuren meren kaloja hyvin paljon”. Samalla tavoin maailman suolainen ihmimeri synnyttää elämää, eläviä Jumalan lapsia (kalahan oli ensimmäisten kristittyjen tunnus), niin paljon että koko maailma on oleva kuin ”yhtä verkkoapajaa”. Niin paljon näitä ”kaloja” kalastetaan. Niin paljon on oleva israelilaisia kalastajia maailman vesillä.

Mutta sittenkin aina jää ”Googin ja Maagogin maa”, ihmiset, jotka eivät välitä elävästä Jumalasta ja kapinoivat Häntä vastaan, tuhatvuotisessa valtakunnassakin. ”Sen rämeet ja lätäköt eivät parane: ne jätetään suolan valtaan” (Hes. 47:11). Ja kerran vielä nuo ”googilaiset” nousevat viimeiseen epätoivoiseen kapinaansa Jerusalemissa vastaan, mutta saavat surkean lopun (Ilm. 20:7-10). Ihmisluonnon pohjatonta pahuutta osoittaa se, etteivät tuhat vuottakaan kestävä ihmeellinen rauhan aika, Jeesuksen kuninkuuden katseleminen ja israelilaisten saarnaajien rakkauden sanoman kuunteleminen muuta eräitä ”rämeitä ja lätäköitä”. Kun saatana päästetään vapaaksi nämä uppiniskaiset ovat valmiit seuraamaan häntä jälleen. Kauhistuttavampaa kuvaa ihmissydämen pahuudesta ei voida antaa.

Silloinkin noudatetaan tinkimättä Korkean Veisun periaatetta: ”Älkää herätelkö, älkää häiritkö rakkautta, ennen kuin se itse haluaa”.

Ketään ei pakoteta. Jokaisen täytyy itse valita. Nyt täytyy jokaisen itse valita Jeesus tämän armokauden aikana. Israelin täytyy itse valita Jeesuksen tulemuksessa. Jumala vain odottaa, on odottanut jo kauan, että voisi olla Israelille armollinen (Jes. 30:18). Ja niin Hän lopulta odottaa vielä Jerusalemissa tuhatvuotisen valtakunnan aikanakin voidakseen olla armollinen silloin maassa eläville ihmisille.

Jumala on kauan odottanut sinua. Oletko Hänen omansa?

Mutta tämä ihmeellinen virta juoksee silloinkin kanavien kautta, ihmisten, jotka ovat itse tulleet elävästä vedestä osallisiksi (Joh. 7:38). Israelilaiset ovat ne kanavat, joista elävät vedet virtaavat Jerusalemissa itään ja länteen. Kesät ja talvet Tuhat vuotta! Mikä ihmeellinen näky! Jospa näin voitaisiin sanoa nykyisestä seurakunnasta, tästä "Jerusalemissa"! Jospa se toisi elämää kaikkialle maailmaan, näihin "rämeisiin ja lätäköihin", tähän suolamereen. Jospa kaikkialla olisi evankeliumin viejiä, Jumalan kalastajia, kuin "yhtä verkkoapajaa"!

"Vie venhe syvälle ja heittäkää verkkonne apajalle", Luuk. 5:4.

Miten oivallisesti Hesekiel kuvaakaan näitä israelilaisia "hedelmäpuita", jotka kasvavat virran varrella. "Mutta virran varrella, sen molemmilla rannoilla, kasvaa kaikkinaisia hedelmäpuita. Niistä eivät lakastu lehdet eivätkä lopu hedelmät: joka kuukausi ne kantavat tuoreet hedelmät, sillä niitten vedet juoksevat pyhäköstä, ja niitten hedelmät ovat ravitsevaiset ja niitten lehdet parantavaiset" (Hes. 47:12).

Näin Israel-morsian "versoo kuin paratiisi", jollaisena sitä on kuvattu (Kork.v. 4:12-15.) Se on kaikkien maailman "yrttitarhojen", Jumalan istutusmaitten, lähde. Se on "elävien vetten kaivo, Libanonilta (so. Jumalan luota) virtaavaisten" (Kork.v. 4:15). Sen huulet "tiukkuvat hunajaa". "Mesi ja maito" ovat sen kielen alla (Kork.v. 4:11). Suu ei ole enää täynnä kirousta ja katkeruutta kuten lihallisella Israelilla (Room. 3:14). Ei enää kyykäärmeitten myrkyä ole huulten alla. Ei, siellä on Jumalan ihana sana. Lähde ei enää uhku samasta silmästä makeaa ja karvasta vettä. Suolainen lähde ei voinut antaa makeata vettä (Jaak. 3:1 1,12). Se täytyi ensin puhdistaa. Mutta Jeesus pesi pois Siionin tytärten saastan ja huuhtoi Jerusalemissa sen verenviat tuomion ja puhdistuksen hengellä (Jes 4:4). Kävi kuten profeetalle itselleen, joka valitteli huultensa saastaisuutta (Jes. 6:5). Hehkuva kivi kosketti huulia. Niin saattoi Israel sanoa: "Katso, tässä minä olen lähetä minut." Elävä vesi alkoi virrata kirkkaana maailmaan.

Juoksevatko sinun vetesi pyhäköstä, Jumalan luota?

Oletko nuori hedelmäpuu, joka kantaa joka kuukausi tuoreet hedelmät, 12 kertaa vuodessa! Mikä lupaus tässä onkaan siitä, että saamme kuukausi kuukaudelta, päivä päivältä uudistua, että Jumalan Hengen virta on pitävä meidät jatkuvasti elävinä ja tuoreina. Mutta ravitsevatko sinun hedelmäsi sieluja ja parantavatko sinun lehtesi ihmisiä?

Totisesti, Jumalan ihmisen ei tarvitse jäädä kuivaksi milloinkaan!

"Vanhurskas viheriöitsee kuin palmupuu, hän kasvaa kuin Libanonin setri. He ovat istutetut Herran huoneeseen, he viheriöitsevät meidän Jumalamme kartanoissa. Vielä vanhuudessaan

he tekevät hedelmää, ovat mehevät ja vihannat ja julistavat, että Herra on vanhurskas, hän, minun kallioni, ja ettei hänessä vääryyttä ole” (Ps. 92:13--16).

Näin Israel on ELÄMÄNPUU maailmalle tuona aikana (vrt. Ilm. 22:2).

Näin kirkastuu myös Paavalin sana: ”Mutta jos heidän lankeemuksensa on maailmalle rikkaudeksi ja heidän vajautensa (harvalukuisuus) pakanoille rikkaudeksi, kuinka paljoa enemmän heidän täyteytensä (täysilukuisuus, vrt. 11:25: täysi luku). Sillä jos heidän hylkäämisensä on maailmalle sovituksesi, mitä heidän armoihin-ottamisensa on muuta kuin *elämä kuolleista?*” (Room. 11:12,15).

Toinen havainnollinen sana, joka kuvaa kaikkea sitä rikkautta ja siunausta, joka vuotaa Israelin kautta maailmaan, ennen kaikkea sen välittämää Jumalan sanaa, on Kork.v. 7:2:n mainitsema NISUKEKO. ”Sinun uumasi on nisukeko, liljojen ympäröimä.” Sitä ennen sanottiin: ”Sinun povesi on ympyriäinen malja, josta sekoviini älköön puuttuko.” Tämä malja lasketaan kansojen huulille, jotka ovat kokeneet Jumalan vihan maljojen katkerat vitsaukset. Ihmeellinen on Jumalan rakkaus! ”Sekoviini” kuvaa mainitsemiani elävän veden virtoja. Ja ”nisukeko” kuvaa samaa asiaa toisella esikuvalla.

Nisukeko on toisin sanottuna suomalaisille tuttu VILJAVUORI!

Israel on tuhatvuotisessa valtakunnassa Jumalan valtavan suuri viljavuori. Varmasti se jakaa myös aineellisesti viljaa maailman kansoille, jotka ovat nälänhädässä. Se kukoistaa kauniisti, viljaa on kasvava sen vuorten huippuja myöten (Ps. 72:16). Jumalan siunaus koskee ihmeellisesti Israelin maata (3 Moos. 26:3-13; 5 Moos., 28:1-14). Mutta ennen kaikkea Israel on oleva hengellisesti viljavuori.

Kerran Jumala sanoi Aasafin kautta: ”Oi, jospa minun kansani minua kuulisi ja Israel vaeltaisi minun teilläni, niin minä pian masentaisin heidän vihollisensa ja kääntäisin käteni heidän vihamiehiänsä vastaan... Mutta kansaansa hän ruokkisi *parhaalla nisulla*; minä ravitsisin sinua hunajalla kalliosta” (Ps. 81:14,15,17).

Ja psalmissa 147:12,14 on tämä ihana lupaus: ”Kiitä Herraa, Jerusalem, ylistä Jumalaasi, Siion... Hän hankkii rauhan sinun rajojesi sisälle, ravitsee sinut *parhaalla nisulla*.”

Kun Israel ”päivien lopulla” kääntyy ahdistuksessaan (Hes. 38,39) ja Herra vuodattaa Henkensä sen päälle (Hes. 39:29), Jumala ruokkii kansaansa parhaalla nisulla, ”parhaalla vehnän ytimellä” ja Israel saa juoda ”rypäleen verta, tulista viiniä” (5 Moos. 32:14).

Israel syö ja juo ja juopuu rakkaudesta (Kork.v. 5:1). Sen lanteet kaartuvat, sen povesta tulee ympyriäinen malja ja sen uumasta kuin nisukeko. Siitä tulee kypsä, kaunis nainen. Se ei ole enää poveton pikkusisko.

Kerran Joosef oli maailmalle ”viljavuori”. Hänen luokseen Egyptiin mentiin nälänhädän aikana. Joosef oli kasannut hyvien vuosien aikana viljaa ”niin kuin merenhiekkaa, ylen suuret määrät, siihen asti, että lakattiin sitä mittaamasta, sillä se ei ollut enää mitattavissa” (1 Moos. 41:49). Kun nälkä ahdisti koko maata, ”avasi Joosef kaikki varastot ja myi viljaa egyptiläisille”. Samalla tavalla tulee Israel tekemään. Sen maa on oleva vilja-aitta, jonka kautta

nälänhädän, aineellisen ja hengellisen, ahdistama maailma pelastuu tulevina aikoina.

Aamos ennustaa: ”Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, Herra, jolloin minä lähetän nälän maahan: en leivän nälkää enkä veden janoa, vaan Herran sanojen kuulemisen nälän. Silloin he hoippuvat merestä mereen, pohjoisesta itään; he samoavat etsien Herran sanaa, mutta eivät löydä” (Aam. 8:11-12).

Tämä ennustus sopii erityisen hyvin Antikristuksen aikaan, jolloin seurakunta on otettu ylös, eikä Israel ole vielä kääntynyt. Silloin maailmalla on pahin aikansa, ei ole Jumalan sanaa, ei ole julistajaa, ei ole seurakuntaa. Maailma saa kerrankin nähdä, mitä on olla ilman niitä. Se on halveksinut Herran sanaa ja ivannut kirkkoa, nyt niitä ei ole.

Bulgarialainen sananlasku sanoo: ”Älä sylje lähteeseen, voit vielä kerran tarvita sen vettä.”

Tämän nälänhädän keskelle pelastunut Israel tuo Elämän Sanan. Herran sana lähtee liikkeelle Jerusalemissa ja se otetaan riemulla vastaan kansojen keskuudessa. Nyt sille annetaan arvo. On koettu myös kouriintuntuvasti, että Jumalan sana on kaikilta osiltaan totta. Ivattiin sen tuomioita, mutta ne tulivat maan päälle. Nyt uskotaan, että myös sen lupaama pelastus ja siunaus on todellisuutta. Sehän nähdään ihanasti toteutuneena Israelin maan ja kansan kohdalla. Se on oleva malliesimerkki, Jumalan havainto-opetus, taivaallinen näyttely koko maailman keskellä. ”Maan navassa”, Hes. 38:12. ”Siunauksena keskellä maata”, Jes. 19:24.

Ja viljavuoren äärelle saavutaan. Nisukeko on oleva ”liljojen ympäröimä”. Syntyy Jumalan lapsia! Liljahan on Korkeassa Veisussa uskovan esikuva.

Ruut kuvaa ihanasti näitä saapujia. Hän on moabitari, kuuluu siis vihattuun pakanakansaan, jonka jäsenet Mooseksen lain mukaan eivät saaneet liittyä Herran seurakuntaan kymmenennessäkään polvessa. Kuitenkin katkerista murheistaan onnen löytänyt israeliläinen vaimo Noomi (onnellinen) kutsuu hänet mukaansa Israeliin palatessaan itsekin siirtolaisuudesta Mooabin maasta. Ja Ruut otetaan hyvin ystävällisesti vastaan Beet-Lehemissä eli Leipätalossa, ja hän saa poimia itselleen viljan tähkiä betlehemiläisen Booan (Jumala on voima) pellolla. Ja eräänä yönä hän hiipii Booan viljakasan ääreen puimatantereelle ja Boas levittää liepeensä hänen ylitsensä, ts. ottaa hänet nimelleen, ottaa hänestä vastuun. Ruut saa turvapaikan Booan luona, Boas ottaa hänet vaimokseen. Tämä on kaunis kuva siitä, miten Israel tulee tekemään tuhatvuotisen valtakunnan aikana monen vieraan kansan jäsenelle. Muukalaiset tulevat liittymään Herran kansaan. He tulevat leipätaloon, viljakasan ääreen.

Näin Israel on lopulta oleva hengellisessäkin mielessä se ”hyvä maa, joka vuotaa maitoa ja mettä”, josta Jumala alkoi puhua Moosekselle erämaassa Hoorebilla (1 Moos. 3:8). Maitohan on Jumalan sanan vertauskuva, (Jes. 55:1, 1 Piet. 2:2) kuten hunajakin (Ps. 19:11). Jumala näkee tässä kauaksi tulevaisuuteen.

Ja näin toteutuu lopullisesti Aabrahamille annettu lupaus: ”Niin minä teen sinusta suuren kansan, siunaan sinut ja teen nimesi suureksi, ja sinä olet tuleva siunaukseksi... ja sinussa tulevat

siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä” (1 Moos. 12:2). Mutta aikaa meni neljä tuhatta vuotta!

Todettakoon vielä, että Salomon hallituksessa on paljon messiaaniseen valtakuntaan viittaavaa. Saban kuningattaren saapumisessa Jerusalemiin tervehtimään Salomoa voi nähdä maan kuninkaitten ja kansojen saapumisen tuhatvuotisessa valtakunnassa kumartamaan Jeesusta Jerusalemiin.

Silloin todella sanotaan israelilaisista: ”Onnellisia ovat sinun miehesi, onnellisia nämä palvelijasi, jotka aina saavat olla sinun edessäsi ja kuulla sinun viisauttasi” (1 Kun. 10:8).

”Neitokset hänet nähdessään kiittävät hänen onneansa, kuningattaret ja sivuvaimot ylistävät häntä” (Kork.v. 6:9).

”Sillä kuinka suuri onkaan oleva heidän onnensa, heidän ihanuutensa: vilja saa kasvamaan nuorukaiset ja rypälemehu neitsyet” (Sak. 9:17).

Eipä ihme, että sana ”onni” esiintyy Israelin kohdalla Gaadin sukukunnan nimessä ja ”autuas, onnellinen” toisen sukukunnan Asserin nimessä. Ja Asseristahan profetian mukaan tulee ”lihavuus, hänen leipänsä, hän tarjoaa kuninkaan herkkuja” (1 Moos. 49:20). Profetia toistuu Mooseksen siunauksessa: ”Ja Asserista hän sanoi: 'Siunattu olkoon Asser poikien joukossa. Olkoon hän veljiensä lemmikki ja kastakoon hän jalkansa öljyyn' ” (5 Moos. 33:24)-

Israel on oleva maan kansojen ”lemmikki” = *rasuj*, pidetty, suosiossa oleva, rakastettu, lemmikki.

Ja Jumalakin kutsuu Israelia hyväilynimellä *Jesurun*. Tämä erikoinen nimi merkitsee ”vilpitön, rehellinen” (vrt. Joh. 1:47: ”*oikea* israelilainen jossa ei vilppiä ole”, aletos = tosi). Se esiintyy Jumalan sanassa vain neljästi ja joka kerta sitä käytetään kääntyneestä, pelastuneesta Israelista messiaanisena aikana. Sitä ennen Israel ei voikaan olla vilpitön ja rehellinen, sitä voi olla Jumalan edessä vain parannuksen tehnyt, uudestisyntymisen kokenut ihminen. ”Ja Herra tuli kuninkaaksi Jesurunissa” kuvaa Jeesuksen saapumista Jerusalemiin Hänen puoleensa kääntyvän, pelastuneen kansan luo aikojen lopussa (5 Moos. 33:5). Silloin ”ei kukaan ole niin kuin Jesurunin Jumala” (5 Moos. 33:26), Silloin todella ”sinun turvasi on ikiaikojen Jumala, sinua kannattavat iankaikkiset käsivarret (vrt. Kork.v. 5:14). Hän karkoitti viholliset sinun tieltäsi, hän sanoi: 'Hävitä'. Näin Israel asuu turvassa, Jaakobin *lähde* erillensä *viljan ja viinin maassa* (Jumalan sana ja Pyhä Henki), jonka taivaskin tiukkuu kastetta. Autuas (asre = onnellinen, vrt. Asser) olet sinä, Israel; kuka on sinun vertaisesi! Sinä olet kansa, jota Herra auttaa, hän, joka on sinun kilpesi ja suojasi, sinun miekkasi ja korkeutesi. Vihollisesi mielistelevät sinua, ja sinä asut heidän kukkuloillansa” (5 Moos. 33:27--29).

Ja näin toteutuvat myös Bileamin ennustukset, jotka koskivat tapahtumia ”aikojen lopulla”. ”Kuinka ihanat ovat sinun majasi, Jaakob, sinun asuinsijasi, Israel! Niinkuin laajat purolaaksot, niin kuin puutarhat virran varrella, niin kuin aloepuut, Herran istuttamat, niin kuin setripuut vesien vierillä! Vettä väikky sen vesisangoista, ja sen laihot saavat runsaasti vettä. Agagia (= Goog) mahtavampi on sen kuningas, ylhäinen sen kuningasvalta” (4 Moos. 24:5-7). - ”Ei havaita vaivaa Jaakobissa eikä nähdä onnettomuutta Israelissa; Herra,

hänen Jumalansa, on hänen kanssansa, riemuhuuto kuninkaalle kaikuu siellä” (4 Moos. 23:21).

Siellä kaikuu riemuhuuto Jeesukselle Kristukselle, kuningasten Kuninkaalle, Hänelle joka on Herra (Jahve ja Kristus).

9. ISRAEL-ÄITI

Kun katselemme edellisten lukujen antamaa kaunista kuvaa siitä evankelioimistyöstä, jota Israel suorittaa totellen samaa Jeesuksen lähetyskäskyä kuin mekin (Matt. 28:19,20), emme voi olla ihmettelemättä sitä, että mistään ei huomaa Israelin tuntevan kosta tai katkeruutta. Kysymyksessähän ovat Israelin entiset vihamiehet, jotka vainosivat sitä kolmentuhannen vuoden ajan, ajoivat takaa maasta maahan, surmasivat, sulkivat vankiloihin, pilkkasivat ja nöyryyttivät. Kaikki tuo entinen on nyt unohtunut. Uudistunut Israel ei tunne ”lihan mukaan”. Millään kansalla ei olisi niin paljon aihetta koston kuin juutalaisilla, nimenomaan arabeja kohtaan (vrt. Esterin kirjaa!) Mutta Raamattu ei kerro kosta.

Israelin rakkaus ”ei muistele kärsimäänsä pahaa”. - ”Kaikki se peittää” (1 Kor. 13:5,17). Israel todella RAKASTAA. Hän, joka vihasi säälimättömällä, julmalla vihalla Jeesusta ja vainosi Hänen seuraajiaan ”aina kuolemaan asti” (Ap. t. 22:4), Hän, joka ”täytti syntiensä mittaa”, niin että ”viha saavutti heidät viimeiseen määräänsä asti” (1 Tess. 2:16), oppi ahdistuksissaan ja viimein Hengen vuodatuksen saadessaan rakastamaan Jeesuksen tavalla. Anteeksi antaen.

Ennen Israel sanoi rakastavansa Jumalaa, mutta vihasi veljeänsä. Nyt se on oppinut läksynsä. ”Joka ei rakasta veljeänsä, jonka hän on nähnyt, se ei voi rakastaa Jumalaa” (1 Joh. 4:20). Ja ”lähimmäinen” ja ”veli” ei ole enää vain oman kansan jäsen. Israel ymmärtää nyt Jeesuksen vuorisaaman, jonka sanat kohdistuivat kipeänä juutalaiseen uskuntoon kirjanoppineitten selittämässä muodossa. ”Te olette kuulleet sanotuksi: 'Rakasta lähimmäistäsi ja' ja vihaa vihollistasi'. Mutta minä sanon teille: rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat, että olisitte Isänne lapsia, joka on taivaissa, sillä hän antaa aurinkonsa koittaa niin pahoille kuin hyvällekin, ja antaa sataa niin väärille kuin vanhurskaillekin. Sillä jos te rakastatte niitä, jotka teitä rakastavat, mikä palkka teille siitä on tuleva? Eivätkö publikaanitkin tee samoin? Ja jos te osoitate ystävällisyyttä ainoastaan veljillenne, mitä erinomaista te siinä teette? Eivätkö pakanatkin tee samoin? Olkaa siis te täydelliset, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen” (Matt. 5:43-48).

Nyt he ovat uusi kansa. Heillä on uusi sydän ja uusi Henki, Jeesuksen Henki (Hes. 36:25-27). Kivisydän on poistettu ja tilalle annettu ”lihasydän”, särjetty, hellä, rakastava. Ja Jeesuksen Henki heissä vaikuttaa nyt tahtomisen ja tekemisen. Siksi he tulevat täydellisiksi rakkaudessa (1 Joh. 4:17).

Siitä tämä ihmeellinen *hellyys*, joka kauniisti ilmenee profeetallisessa sanassa. Aivan muuta maailma oli odottanut nähtyään Jeesuksen saapumisen ja koettuaan tuomiot. Juutalaisten kosto! Ja se sai sitäkin. Jumala taisteli kansansa puolesta sen vihamiehiä vastaan. Järkyttävänä näemme tämän Jer. 51:24,25:ssä: ”Minä maksan Baabelille ja kaikille Kaldean asukkaille (peitenimi) kaiken sen pahan, minkä he ovat tehneet Siionille teidän silmäinne edessä, sanoo Herra. Katso, minä käyn sinun kimppuusi, sinä hävityksen vuori, joka hävitit koko maan, sanoo Herra. Ja minä ojennan käteni sinua vastaan ja vieritän sinut alas kalliolta ja teen sinusta poltetun vuoren.” Vuori kuvaa Raamatussa valtakuntaa.

Toinenkin kohta samasta luvusta on yhtä järkyttävä: ”Kärsimäni väkivalta ja minun raadeltu lihani tulkoon Baabelin päälle, sanoo Siionin asukas. Minun vereni tulkoon Kaldean asukasten päälle, sanoo Jerusalem. Sentähden näin sanoo Herra: Katso minä ajan sinun asiasi ja kostan sinun kostosi. Minä kuivaan hänen virtansa ja ehdytän hänen lähteensä” (Jer. 51:35, 36).

Näissä järkyttävissä näyissä en halua kuitenkaan tässä kirjassa pitempään viipyä, koska Harmagedonista on paljon kirjoitettu. Tehtäväni on tuoda esiin valoisampi puoli, Jumalan rakkaus tuotakin tulevaa maailmaa kohtaan ja samalla Israelin rakkaus, Jumalalta saatu. Siitä ei ole juuri lainkaan puhuttu.

Jumalan vitsausten pelottamien kansojen tähteiden tunteet ovat varmaankin samanlaiset kuin Joosefin veljien, jotka ajattelivat isänsä Jaakobin kuoltua: ”Ehkä Joosef nyt alkaa vainota meitä ja kostaa meille kaiken sen pahan, mitä me olemme hänelle tehneet” (1 Moos. 50:15). Israel tulee kuitenkin vastaamaan heille kuten Joosef: ”Älkää peljätkö. Te tosin harkitsitte minua vastaan paha, mutta Jumala on kääntänyt sen hyväksi, että hän saisi aikaan sen, mikä nyt on tapahtunut, ja pitäisi hengissä paljon kansaa. Älkää siis peljätkö: minä elätän teidät ja teidän vaimonne ja lapsenne” (1 Moos. 50:20, 21).

Maan kansat joutuvat itkemään ja katumaan sitä paha, jota ne ovat tehneet juutalaisille, isiensä syntejä ja omia syntejään. Miten ne suhtautuivat ”hänen vähimpiin veljiinsä”? Ne sanovat toinen toisellensa: ”Totisesti, me olemme syylliset sen tähden, mitä teimme veljellemme; sillä me näimme hänen sielunsa tuskan, kun hän anoi meiltä armoa, emmekä kuulleet häntä. Sentähden on meille tullut tämä tuska” (1 Moos. 42:21).

Samalla ne tulevat tietämään, miksi Israelin heimo joutui pakkosiirtolaisuuteen Assyriaan ja Baabeliin v. 722 ja 586 eKr. ja miksi roomalaiset veivät heidät toisen kerran pakkosiirtolaisuuteen v. 70 jKr. sekä miksi vielä pohjoisesta aikojen lopulla tullut julma kansa hajotti heidät kolmannen kerran. He tulevat tuntemaan Israelin synnin ja samalla omankin syntinsä, Jeesuksen hylkäämisen ja ristiinnaulitsemisen. Ja he katuvaat niin kuin juutalaiset katuvaat (Sak. 12:10). Hekö ovat Sakarjan mainitsema ”siimeiläisten sukukunta” (Sak. 12:13)? Piikkaajien sukukunta!

Mutta Israel antaa anteeksi ja lohduttaa näitä ”säikytettyjä gaselleja” ja ”lampaita joilla ei ole kokoajaa”, jotka Harmagedonin kauhuista ”kääntyvät kukin kansansa luo, pakenevat kukin omalle maalleen” (Jes. 13:14).

"Vaivaisista kurjimmat" löytävät laitumen, ensin israelilaiset, sitten muitten kansojen jäsenet. "Köyhät" saavat turvassa levätä (Jes. 14:30).

Kumarassa käyden tulevat Israelin luo "sinun sortajaisi pojat ja kaikki sinun pilkkaajasi". Siinä on egyptiläisiä, syyrialaisia, jordanialaisia, libyalaisia, irakilaisia, PLO:n terroristien lapsia, venäläisiä, kiinalaisia... Mikä näky! Kaikki he heittäytyvät israelilaisten jalkain juureen ja rukoilevat armoa ja anteeksiantoa syntiensä tähden (Jes. 60:14).

Mutta israelilaisten silmissä ei enää näy vihaa!
He lohduttavat tulijoita!

"Säikytetyt pesueet" (Jes. 16:2) saavat turvapaikan.

Suurenmoinen ja samalla uskomaton on Jes. 66:10-13:n antama kuva Israelista hellänä, lohduttavana äitinä sekä oman kansan kaukaa saapuville jäsenille että muitten kansojen tulijoille.

"Iloitkaa Jerusalemin kanssa ja riemuitkaa hänestä kaikki, jotka häntä rakastatte; iloitsamalla iloitkaa hänen kanssaan, te, jotka olette hänen tähtensä surreet, että imisitte ja tulisitte ravituiksi hänen lohdutuksensa rinnoista, että joisitte ja virkistyisitte hänen kunniansa runsaudesta" (Jes. 66:10,11).

Seuraavista jakeista näemme, että tulijoita *"kainalossa kannetaan ja polvilla pitäen hyväilläään"*.

"Niinkuin ÄITI lohduttaa lastansa, niin minä lohdutan teitä, ja Jerusalemissa te saatte lohdutuksen. Te näette sen, ja teidän sydämenne iloitsee, ja teidän luonne virkistyyvät kuin vihanta ruoho; ja Herran käsi tulee tunnetuksi hänen palvelijoissansa" (Jes. 66:12,13).

Tällainen hellyys mykistää meidät, sillä se kohdistuu Israelin vihollisiin.

Nyt kaikki maa on saanut levon ja rauhan. Kukaan ei enää nouse hakkaamaan kansoja (Jes. 14:7,8).

Kaikki sortajat ja käskijät ovat tuhoutuneet Harmagedonilla.

Maan kansat saavat turvapaikan juuri siinä maassa, jonne muuton, siionismin, he tuomitsivat "imperialistisena".

Nyt he ylistävät Siionia ja sionismia. Nyt he itse ovat sionisteja! Kommunisteja ei enää ole, ei kaikenlaisten "vapautusliikkeiden" terroristeja, ei PLO:ta eikä Punaista armeijakuntaa. Jerusalemissa on Rauhanruhtinas julistanut maailmalle rauhan. Väkivaltaisten melu ja kiukku on vaiennut (Jes. 25:5).

Jeesus Kristus on Lähi-idän ongelman ainoa ratkaisu. Hän on juutalaisten ja arabien välisten riitojen ratkaisu. Hän on palestiinalaiskysymyksen ratkaisu. Hän on sinun ongelmiesi ratkaisu.

Israelissa saavat arabit ja palestiinalaiset kodin ja hellän äidin. Kaikki jotka kumartavat Herraa Sebaotia.

Jumala ilahduttaa heitä kaikkia rukoushuoneessaan (Jes. 56:7).

Hyljätyllä Israelilla on todella paljon lapsia. "Riemuitse sinä hedelmätön, joka et ole synnyttänyt, huuda ilosta ja riemahda, sinä, joka et ole synnytyskivuissa ollut. Sillä hyljätyllä on lapsia enemmän kuin aviovaimolla, sanoo Herra" (Jes. 54:1).

Kun hän katselee näitä lapsiaan, hän ihmettelee: "Kuka on nämä minulle synnyttänyt?" (Jes. 49:21).

Tässä toteutuu Aabrahamille annettu lupaus, että hän on tuleva "kansojen paljouden isäksi".

Nämä lapset, ennen kaikkea juutalaiset, Jumala tuo kaikista kansoista kotiin. "Ja sinä päivänä Herra vielä toisen kerran ojentaa kätensä hankkiakseen itselleen kansansa jäännöksen joka on jäljellä Assurissa, Egyptissä, Patroksessa, Etiopiassa, Eelamissa, Sinearissa, Hamatissa ja merensaarilla. Hän nostaa viirin pakanakansoille ja kokoaa Israelin karkoitettut miehet; ja Juudan hajotetut naiset hän kerää maan neljästä äärestä" (Jes. 11:12).

Raamatun vastainen on se käsitys että Jeesus ei voisi tulla ennen kuin koko Israelin kansa on omassa maassaan (Dan. 12:7).

Mutta tuhatvuotisen valtakunnan alussa *kaikki* israelilaiset, jotka ovat säilyneet muitten kansojen keskuudessa, tuodaan Israeliin. He kuuluvat "jäännökseen". "Nosta silmäsi ja katso ympärillesi: he kokoontuvat, he tulevat sinun tykösi *kaikki*. Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, sinä puolet heidät *kaikki* yllesi niin kuin koristeen ja sidot heidät vyöllesi niin kuin morsian vyönsä" (Jes. 49:18).

Näyttää siltä, että kaikki ne juutalaiset, jotka missä tahansa maailmassa pelastuvat lopun ajan ahdistuksissa ja Antikristuksen vainojen aikana, kuuluvat Jumalan valitsemaan jäännökseen, israelilaisten täyteen lukuun. Suuri osa heistä kääntyy yhtenä päivänä Israelissa Jeesuksen tulemuksen yhteydessä. Ja ne, jotka ovat jäljellä muitten kansojen keskuudessa, saavat kuulla sanoman pelastuneilta veljiltään, tulevat uskoon ja siirtyvät omaan maahansa. Heitä sana tarkoittaa: "Minä teen kaikki vuoreni teiksi, ja minun valtatieni kulkevat korkealla. Katso heitä, he tulevat kaukaa! Katso, nuo pohjoisesta, nuo lännestä, nuo Siinimin maalta! (Kiinasta?)" (Jes. 49:11,12).

"Valtatie" on hepreaksi "kuninkaan tie". Se on tie suuren Kuninkaan luokse. Minä olen tie! Eräs sellainen "kuninkaan tie" tulee kulkemaan Egyptistä Assuriin. Se siis johtaa Israelin kautta läpi nykyisen Jordanian, jota ei enää tuolloin ole olemassa. Sama "kuninkaantie" lienee kysymyksessä Jes. 11:15, 16:ssa.

Näin Israel-morsian saa valmiiksi koruvyönsä. Siitä ei puutu enää ainoatakaan hopearahaa. Israel "sytytti lampun", Jumalan sanan, Jerusalemissa ja "lakaisi" visusti maailmaa, kunnes se löysi kaikki nuo kätkeyt kalleudet, oman kansansa jäsenet. Silloin pidetään Jerusalemissa erityinen sadonkorjuujuhla, lehtimajanjuhla. "Ja löydettyään hän kutsuu kokoon ystävättärensä ja naapurinaiset (pelastuneet muiden kansojen jäsenet) ja sanoo: 'Iloitkaa minun kanssani, sillä minä löysin rahan, jonka olin kadottanut' " (Luuk. 15:8,9).

Kun Jumala nostaa lipun kansoja kohti, niin ne jopa tuovat Israelin pojat sylissänsä ja kantavat Israelin tyttäret olkapäillään (Jes. 49:22).

Mutta ketkä ovat ne "kuninkaat", joista tulee heille lastenhoitajat, ja ne "ruhtinattaret", joista tulee heille imettäjät? Näillä lastenhoitajilla ja imettäjillä sana tarkoittanee hengellisiä isiä ja aitejä (Jes. 49:23). Ketäpä muita kuin taivaasta tulleen seurakunnan uskollisia jäseniä, jotka iloiten ovat seuranneet "pyhien leiristään" (Ilm. 20:9) lasten saapumista Israeliin. Tai sitten jo aikaisemmin

pelastuneita israelilaisia kutsutaan tällä tavoin. Ruhtinatarhan on Israel-morsian ja hänen havaitsimme imettävän lapsiaan kuin äiti.

Kun tämä suuri joukko saapuu Israeliin, toteutuu Jes. 60:5: "Silloin sinä saat sen nähdä, ja sinä loistat ilosta, sinun sydämesi sykkii ja avartuu, kun meren aarteet kääntyvät sinun tykösi, kansojen rikkauudet tulevat sinulle". Olivathan heidän oman kansansa jäsenet heille kaikkein rakkaimmat. Kiertäessään maailmaa sieluja etsiessään israelilaiset lähetyssaarnaajat sanovat: "Kuinka minä voisin mennä kotiin isäni luo, jollei nuorukainen olisi kanssani?" (1 Moos. 44:34).

Tämä on todellinen *rakkauden vallankumous*. Maailma odotti kauhulla väkivaltaisen kommunismin tuhatvuotista valtakuntaa ja sai rakkauden valtakunnan. "Syvästi halveksittu, kansan inhoama, valtiaitten orja" saikin kuninkuuden (Jes. 49:7). Totisesti on totta, että ensimmäiset tulevat viimeisiksi ja viimeiset ensimmäisiksi.

Israel on kuin peuraemo, joka hellästi hoitaa jokaisen poikasensa. Kantaa kainalossaan, hyväilee polvillaan.

Tämä hellyys on puhuttelevaa. Olemmeko me kuin kamelikurki? "Kamelikurjen siipi lepattaa iloisesti, mutta asuuko sen sulissa ja höyhenissä haikaran hellyys? Se jättää munansa maahan, hiekalle helteen haudottaviksi. Ei se ajattele, että jalka voi ne särkeä ja metsän eläimet polkea ne rikki. Se on tyly poikasilleen, niin kuin ne eivät olisikaan sen omia; hukkaan menee sen vaiva, mutta ei se sitä pelkää" (Job 39:16-19).

Seurakunnan tulisi sitä pelätä. Sen on tehtävä tili lapsistaan. Missä he ovat? Tulivatko he hoidetuiksi? Siipemme saattaa kyllä lepattaa iloisesti. Osaamme sanoa vakuuttavasti "halleluja" ja puhumme kielillä. Mutta kielilläpuhuminen ilman rakkautta on kuin helisevä vaski ja kilisevä kulkunen (1 Kor. 13:1). Asuuko sulissa ja höyhenissä haikaran hellyys?

Israelilaisilla on paljon armolahjoja ja heillä on myös paljon rakkautta.

Molemmat ovat välttämättömiä.

"Tavoitelkaa rakkautta ja pyrkikää saamaan hengellisiä lahjoja" (1 Kor. 14:1).

Joka saa paljon anteeksi, se rakastaa paljon: Israel, Luuk. 7:47.

Tuohon Israel-seurakuntaan verrattavan hellyyden tapaamme Paavalissa. 1 Tess. 2:7:ssä hän kertoo, että hän oli Tessalonikassa "lempeä teidän keskuudessanne niin kuin *imettävä äiti*, joka vaalii lapsiansa", ja lisää: "niin mekin, teitä *hellien*, halusimme antaa teille, ei ainoastaan Jumalan evankeliumia, vaan oman henkemmekin, sillä te olitte meille *rakkaiksi* tulleet".

Olemmeko me epäonnistuneet?

Saako vasta Harmagedonin jälkeinen maailma nähdä rakastavan seurakunnan?

Onko vanhempi sisar tönkeä, omahyväinen, tekopyhä, rakkaudeton? Samastuuko se autettaviinsa niin kuin Jeesus tullessaan alas maailmaan? Tuleeko se alas korkeudestaan? Tämä on maailman kohtalonkysymys. Sitä olen lähemmin käsitellyt samaan aikaan tämän kirjan kanssa ilmestyvässä kirjassani "Kuole pojan

puolesta” (Ari-kustannus). Molempien kirjojen nimet on saatu psalmien alkusanoista. ”Kuole pojan puolesta” on psalmista 9.

Israelilla on suuri etu siinä, että on vain *yksi kirkko, yksi seurakunta*. Ei ole enää kirkkojen välistä riitaa ja jännitystä. Nyt on selvää, että sielut tuodaan *Jeesukselle*, Hänen kasvojensa eteen Jerusalemiin. Ne eivät ole oman seurakunnan, saati työntekijän ”lapsia”, kuten nyt kuulee sanottavan, vaan ”maan hallitsijalle” Jeesukselle tulevia uhreja ja lahjoja. Tyhjin käsin ei juutalainen saanut tulla Jumalan kasvojen eteen Mooseksen lain mukaan. Nyt jokainen israelilainen tietää, että Jerusalemin temppelissä asuva Herra Sebaot, Jeesus Kristus, mielistyy eniten vastakääntyneisiin lapsiin. Siksi jokainen tekee parhaansa tuodakseen Jumalalle sellaisen uhrin. Se on ”kullan ja hopean” antamista Jumalalle. Mikä kolehti!

Silloin kaikki ovat hedelmällisiä, kaikki ovat äitejä ja isiä.

”Ei yhtään karitsatonta” (Kork.v. 4:2; 6:6)!

Kaikilla on ”vohlia”, joita he kaitsevat ”paimenten telttapaikoilla” (Kork.v. 1:8).

Jokainen tietää, että Jeesus rakastaa sieluja ja että Hänen polttava rakkautensa etsii heitä vielä tuhatvuotisen valtakunnan aikanaikin (Luuk. 19:10). Ja siksi israelilainen antaa rakkautensa Jeesukseen vaikuttaa sielujen voittamistyössä (Kork.v. 7:12). Hän tuo näin hedelmää Herralle (Kork.v. 7:13).

Tämä on puhuttelevaa meille. Rakastammeko me sieluja? Olemmeko me isiä ja äitejä? Raamattu sanoo: ”Pelasta ne, joita kuolemaan viedään, pysäytä ne, jotka surmapaikalle hoippuvat” (Sananl. 24:11).

Kuolema on edessä synnintekijöillä tuhatvuotisen valtakunnankin aikana. Uhkaamassa on myös viimeinen tuomio (Ilm. 20:12).

Nyt on uhkaamassa Antikristuksen hirvittävä aika ja jääminen tänne alas.

Hae ne, jotka eivät tunne Jeesusta!

Tuo heidät kotiin ”leijonain leposijoilta ja pantterien vuorilta (Kork.v. 4:8). Tuo heidät ihanille, ”tuoksuisille vuorille” (Kork.v. 2:17). Vie heille ”balsamia”.

Monet heistä ovat väsyneitä. He eivät jaksu tulla. He eivät enää usko, että ”Nasaretista voi tulla mitään hyvää”. He ovat nähneet kristittyjen rakkauttomuuden, omahyväisyyden ja keskinäisen riitelyn. He ovat kyllästyneet kirkkoihin. Kerro heille Jeesuksesta. Kerro heille Jumalasta, joka rakastaa heitä. Osoita itse heitä kohtaan rakkautta, hellyyttä ja sääliä kuten Israel-morsian.

”Niinkuin paimen hän kaitsee laumaansa, kokoaa karitsat käsivarrellensa ja kantaa heitä sylissään, johdattelee imettäviä lampaita” (Jes. 40:11).

Oi, millainen rakkaus Israel-morsiamella onkaan! Seurakunta, tule Israelin kaltaiseksi! Opi sinäkin rakastamaan!

Meidän edessämme voi kerran nousta kanteeksi Hes. 34:3,4: ”Te olette syöneet rasvat, pukeneet päällenne villat, teurastaneet lihavat; mutta *ette ole* kainneet laumaa, *ette ole* vahvistaneet heikkoja, *ette ole* parantaneet sairaita, sitoneet haavoittuneita, tuoneet takaisin eksyneitä, etsineet kadonneita, vaan te olette

vallinneet niitä tylysti ja väkivaltaisesti. Ja niin ne ovat hajaantuneet paimenta vailla ja joutuneet kaikkien metsän petojen syötäviksi – hajaantuneet ne ovat”.

Kuusi kertaa: ”ette ole”!

Israelia vastassa oli yhdeksänkertainen ”et ole” (Jes. 43:22-24). Ja sen tuomio on ollut ja tulee vieläkin olemaan ankara.

Luulemmeko me selviävämme Tuomarin edessä kevyesti? Israel rukoilee Jumalan edessä sieluja! ”Näin sanoo Herra, Herra: Vielä tätäkin annan Israelin heimon minulta anoa, että tekisin heille sen: minä lisään heille ihmisiä runsaasti kuin lammasmaumaa” (Hes. 36:37).

Ala sinäkin rukoilla! Näin: ”Hanki minulle lapsia, muuten minä kuolen” (1 Moos. 30:1).

Ja sinä voitkin kuolla, kylmentyä, jäädä pois ja mennä maailmaan, ellet synnytä Jumalalle lapsia. Äideiksi meidät on tehty, synnyttämään hengellisiä lapsia rukouksen kivuissa ja kyynelissä ja Jumalan sanan kylvötyössä. Jokainen, joka tämän tehtävän siirtää itseltään syrjään, on hedelmätön, hän ei täytä Jumalan tahtoa. Sitä varten Jeesus on meidät pelastanut, että me menisimme ja kantaisimme hedelmää (Joh. 15:16).

Sano sinäkin Israel-morsiamen tavoin: ”Minä tahdon lähteä minne tahansa minut lähetät. Vaikka Afrikkaan, Etelä-Amerikkaan tai Aasiaan. Siellä annan sinulle rakkauteni. Sinulle, rakkaani, olen nuo hedelmät säästänyt. Nyt tahdon antaa ne sinulle. Meidän keskinäisen rakkautemme hedelmät. Sinun rakkautesi hedelmät.”

Korkean Veisun ”lemmenmarjat” (Kork.v. 7:13), dudaim, saatetaan hyvinkin käsittää juuri näin. Puhutteleehan morsian ylkäänsä sanalla *dod* = rakkaani, ja dudaim tulee samasta juuresta.

Nuo kalliit hedelmät kasvavat ”oviemme edessä” (Kork.v. 7:13). Ne ovat Jeesuksen veren hintaa. Siksi ne ovat kalliita. Mutta kuka ne poimii (Kork.v. 6:2), kuka ne korjaa Herraa varten? Jäävätkö ne kuivumaan, lakastumaan ja kuolemaan oviemme eteen? Kenties kirkkojen *ovien eteen*? Kaduille?

”Mutta eräs köyhä, nimeltä Lasarus, makasi *hänen ovensa edessä* täynnä paiseita...” (Luuk. 16:19).

Mutta rikas mies ei nähnyt häntä, ei välittänyt hänestä!

Hänen liian myöhään heränneestä lähetysinnostaan on järkyttävä lukea: ”Niin minä siis rukoilen sinua, isä, että lähetät hänet isäni taloon - sillä minulla on viisi veljeä - todistamaan heille, etteivät hekin joutuisi tähän vaivan paikkaan” (Luuk. 16:27).

Olemmeko mekin tällaisia rikkaita miehiä ja naisia? Tulkaamme niin köyhiksi, että me näkisimme köyhät!

Mene niin kauan kuin sinä olet täällä ja niin kauan kuin he ovat täällä! Kohta tulee yö, jolloin ei kukaan voi työtä tehdä.

Nyt on vielä päivä ja työnteon aika.

Herra, tee seurakunnastasi nisukeko, liljojen ympäröimä! Tee siitä Israel-morsiamen kaltainen! Elämänpuu.

10. KAIKKIEN KANSOJEN RUKOUSHUONE

Lopuksi tarkastelemme lyhyesti, millainen on tuhatvuotisen valtakunnan seurakunta, sen temppeli ja jumalanpalvelusjärjestys.

Maailmassa tulee tuhatvuotisen valtakunnan aikana vihdoinkin olemaan vain yksi ainoa kirkko, yksi seurakunta, Jeesuksen Kristuksen kirkko. Tätä päämäärää tavoittelee turhaan Kirkkojen Maailmanneuvosto. Sen kautta joudutaan vain portto Baabelin kirkkoon; tämä portto tulee istumaan punaisen pedon selässä. Jeesus vasta perustaa yhden kirkkonsa. Ensimmäinen seurakunta, morsian, nostettiin taivaaseen, se oli Hengessä yksi, mutta ei käytännössä (Ef. 2:21,22). Uusi seurakunta on oleva yksi myös käytännössä.

Se on parhaiten kuvattu Jesajan kirjan 56. luvussa. Muuri juutalaisten ja pakanoiden väliltä on siinä poistettu, kuten Paavali osoittaa, Ef. 2:14:ssä tapahtuneen Kristuksen sovitustyössä. Ortodoksijuutalaiselle, nykyajan fariseukselle, tämän luvun lukeminen on varmaan kauhistus. Sehän osoittaa, että ammonilainen ja mooabilainen, joiden ei pitänyt koskaan päästä Herran seurakuntaan Mooseksen lain mukaan (5 Moos. 23:3,4), ja jopa kuohitutkin pääsevät nyt uuteen messiaaniseen seurakuntaan. He ovat siinä jopa arvostettuja jäseniä.

Seurakunta on oleva avoin kaikille. Valkoiset, mustat, keltaiset, punaiset virtaavat Jerusalemiin. Kaikki kansat, kaikki rodut, kaikki kielet. Mikä äänten sorina! Aivan kuin ensimmäisenä helluntaina. Mutta ensimmäinen helluntai oli juutalaisten helluntai. Tämä viimeinen on kaikkien kansojen helluntai. Joelin kirjan 2. luvun ennustus on ilmeisesti liian hätäisesti sovellettu nykyiseen aikaan.

Jesaja kirjoittaa: ”Sillä näin sanoo Herra: Kuohituille, jotka pitävät minun sapattini ja valitsevat sen, mikä minulle otollista on, ja pysyvät minun liitossani, heille minä annan huoneessani ja muurieni sisällä muistomerkin ja nimen, joka on poikia ja tyttäriä parempi, minä annan heille iankaikkisen nimen, joka ei häviä (vrt. Ilm. 2:17). Ja muukalaiset, jotka ovat liittyneet Herraan, palvelukseen häntä ja rakastaakseen Herran nimeä, ollakseen hänen palvelijoitansa, kaikki, jotka pitävät sapatini, eivätkä sitä riko ja pysyvät minun liitossani, ne minä tuon pyhälle vuorelleni ja ilahutan heitä rukoushuoneessani, ja heidän polttouhrinsa ja teurasuhrinsa ovat otolliset minun alttarillani (vrt. Jes. 60:7), sillä minun huoneeni on kutsuttava kaikkien kansojen rukoushuoneeksi” (Jes 56:4-7).

Tässä ei käytetä heprean sanaa bajit, temppeli, vaan sanaa, jota käytetään synagogasta, bet tepma, rukoushuone. Se osoittaa, että -jumalanpalveluksen pääpaino on rukouksella ja ylistyksellä Hengessä. Hesekielin kirjan 40.-47. luvuissa kuvataan messiaanisen ajan temppeliä Jerusalemin uudessa kaupungissa, korkealla vuorella (Hes. 40:2).

Tämän temppelin näki myös Jesaja. ”Aikojen lopussa on Herran temppelin vuori seisova vahvana, ylimmäisenä vuorista, kukkuloista korkeimpana, ja kaikki pakanakansat virtaavat sinne. Monet kansat lähtevät liikkeelle sanoen: Tulkaa, nouskaamme Herran vuorelle, Jaakobin Jumalan temppeliin, että hän opettaisi

meille teitensä ja me vaeltaisimme hänen polkujansa; sillä Siionista lähtee laki, Jerusalemissa Herran sana' ” (Jes. 2:2,3).

Sapatin pitäminen tuhatvuotisessa valtakunnassa (Jes. 56:4,6; 58:13) tuntuu Uuden testamentin kristitystä oudolta. MacIntosh selittää tämän monille niin vaikean ”sapattikysymyksen” sangen valaisevasti.

Sapattia, lepopäivää, sanan varsinaisessa merkityksessä ei ole voitu viettää muualla kuin siellä, missä kaikki on täydellistä. Jumala ei voi levätä siellä, missä on syntiä. Jumalan sana kertoo Jumalan viettäneen sapattia vain kerran (1 Moos. 2:1). Kristuksella ei ollut sapattia. Hän vietti sen haudassa! Hauta todistaa, että sapattia on mahdoton viettää. Ihmisen turmelusta osoittaa, että silloin kun Jumalan Poika oli haudassa, ihminen vietti sapattia! Mutta se oli ihmisen sapatti, ei Jumalan!

Sapatin ja viikon ensimmäinen päivän välinen ero on mitä selvemmin tuotu esiin Uudessa testamentissa. Sapatti ei ole siirtynyt viikon ensimmäiseksi päiväksi, vaan se on aivan uusi päivä. Se on uuden ajan ensimmäinen päivä eikä vanhan ajan viimeinen. Seitsemäs päivä on yhdistetty maahan ja maalliseen lepoon (jopa Kristuksen lepoon haudassa). Viikon ensimmäinen päivä taas siirtää meidät taivaaseen ja taivaalliseen lepoon. Se on kahdeksas päivä, ja juuri tämän päivän löydämme ensin esikuvallisena 3 Moos. 9:1:ssä ja sitten messiaanisisessa yhteydessä Hes. 43:27:ssä ja Neh. 8:18:ssa.

Jos siis pyhitän seitsemännen päivän (kuten adventistit ja juutalaiset tekevät), todistan siten olevani maasta ja maallinen, koskapa seitsemäs päivä aivan selvästi on maan, luomakunnan lepopäivä. Mutta jos Jumalan sanan ja Pyhän Hengen kautta olen käsittänyt viikon ensimmäisen päivän merkityksen, silloin ymmärrän, missä suhteessa tämä päivä on uuteen Jumalan valtakuntaan.

Viikon ensimmäinen päivä liittyy taivaaseen ja Kristuksen seurakuntaan. Se on ihana todistus siitä, että Jumala on vastaanottanut seurakunnan. Sapatti todistaa, mitä Israel kykenee tekemään Jumalalle (ei mitään), viikon ensimmäinen päivä osoittaa meille, mitä Jumala on meille tehnyt. Se puhuu Jeesuksesta ja Hänen sovituskuolemastaan ja ylösnousemuksestaan. Siksi se mainitaan Joh. 20:1:ssä Jeesuksen ylösnousemuksen päivänä.

Ilm. 1:10:ssä mainittu ”Herran päivä” on juuri tämä viikon ensimmäinen päivä. Sen päivän pitäminen on ilo. Siihen viittaa 1 Moos. 8:13 ja 3 Moos. 23:24 (sabbaton = sapatinlepo, ei sabbat = lepopäivä). Sen toteutuminen on Jeesuksen saapuminen seurakuntansa kanssa hallitsemaan Jerusalemiin. ”Niin on Jumalan kansalle sapatinlepo varmasti tuleva” (Hebr. 9:4). Kun Jeesus saapuu, silloin alkaa ihana ja kunniakas sapatinpäivä, lepopäivä, jota ei mikään synti enää voi häiritä. Israel on tehnyt parannuksen ja kansat, jotka tulevat Herran temppeliin, ovat tehneet parannuksen. *Nyt voi Jumala levätä toisen kerran, asua kansansa keskellä.* Tätä kutsutaan sapatiksi, mutta se ei ole juutalaisten sapatti. Se on MINUN SAPATTINI (Hes. 56:4,6).

Jos tämä maa voisi viettää sapattia, silloinhan se olisi nuhteeton. Mutta todellisuudessa myös maallisen kirkon yritys tehdä viikon ensimmäisestä päivästä sapatti paljastaa syvän turmeluksen. Se on vain yritys palata jälleen maalliselle kannalle, palata

lainalaisuuteen. Ja vielä enemmän sitä tietysti on, jos kristillinen seurakunta rupeaa pitämään seitsemättä päivää, juutalaisten sapatia.

Tähän tapaan siis MacIntosh (Ensimmäinen Mooseksen kirja s. 16-21). Näin syvällisesti ja selkeästi ei mielestäni kukaan ole tätä asiaa esittänyt, vaikka sapatista on paljon kirjoitettu. Mainittakoon, että MacIntosh on juutalainen.

Entä sitten uuden temppelin uhripalvelus? Hes. 45:17-25 kertoo - ei mitenkään korostetusti – temppelin uhreista. Muukalaisten polttouhreista ja teurasuhreista mainittiin Jes. 56:7:ssä. Raamatun tutkija havaitsee kuitenkin, että uhrin poikkeavat huomattavasti Mooseksen kirjassa mainituista. Kukaan juutalainen ei olisi saanut uhrata tällä tavoin. Hän ei olisi silloin noudattanut lain määräyksiä. Mainitaan kyllä polttouhri, ruokauhri ja juomauhri, mutta viimeksi mainittujen uhrien mittamäärät samoin kuin juhlinta tuotavien uhrieläinten määrät ovat toiset kuin Mooseksen kirjassa mainitut.

Juhlia on kolme: uudenvuodenjuhla, pääsiäinen (uuden ensimmäisen kuukauden 14. päivänä) ja lehtimajanjuhla. Helluntai ja suuri sovituspäivä ovat poissa. Jokapäiväinen karitsauhri ei ole syntiuhri vaan polttouhri ja se uhrataan vain aamulla.

Sangen merkittävää on, että ylimmäistä pappia ei mainita. Uhrin toimittaja ”ruhtinas”. Kuningas ja ylipappi yhtyvät siis. Se onkin ennustettu (Sak. 6:13). Mutta onko tämä ”ruhtinas” Jeesus? Tuskinpa, sillä hänellä on poikia (Hes. 46:16) ja hän uhraa uhreja, jopa syntiuhrin Herralle. Hän myös rukoilee Jumalaa (Hes. 46:2) ja ottaa vastaan verolahjoja (Hes. 45:16). Israelilla täytynee siis olla ihminen Kristuksen sijaishallitsijana ja ylimmäisenä pappina. (Näin myös Iso Raamatun tietosanakirja III 5676.)

Silläkin on oma merkityksensä, että tässä käytetään sanaa ”ruhtinas” eikä sanaa ”kuningas”, melek. Kun sanotaan, että Jumala on kuningas, käytetään säännöllisesti sanaa melek. ”Ruhtinas”-sanalla on monta merkitystä. Tässä on käytetty sanaa nasi, päämies, ruhtinas, joka on yleinen maallisista ruhtinaista, esim. Israelin sukuruhtinaista, käytetty sana. Nagid = johtaja, päämies, on se suomen kielessä ”ruhtinaaksi” käännetty sana, jota on muutaman kerran käytetty Kristuksesta puhuttaessa VT:ssä (Jes. 55:4; Dan. 9:25). Myös esim. Daavidista ja Salomosta on käytetty tätä sanaa, mutta he ovatkin Jeesuksen esikuvia, voideltuja. Messiaanista ”ruhtinaista”, pyhistä, käytetään sanaa nadib = altis, jalosukuinen, ruhtinas. Sekin on suomessa käännetty ruhtinaaksi esim. 1 Sam. 2:8; Ps. 113 :8. Mutta myös heprean sar = virkamies, päällikkö, ruhtinas, on messiaanisen ”ruhtinaan” hepreankielinen nimitys, esim. Ps. 45:17. Yhden kerran (Dan. 8:11,25) myös ”ruhtinasten ruhtinas” Jeesus on saanut nimen sar. Mutta siinä Hän onkin messiaanisten ”pikkuruhtinaitten”, ts. pyhien, päämies.

Kristus itse on sisällä temppelissä, ja Häntä tullaan ”kumartaen rukoilemaan” temppeliin. Vain ruhtinas saa istua siellä ja aterioida Herran edessä (Hes. 44:3). Muu kansa ja ruhtinas heidän joukossaan rukoilee temppelin portin kynnyksellä sapatteina ja usinakuina (Hes. 46:3). Yhtä pitävä on Jes. 66:23.

Kansa ei siis tuo uhreja vaan ruhtinas. Kansa vain rukoilee. Näin siis temppeli on rukoushuone, ei enää varsinaisessa

merkityksessä uhritemppele. Uhreilla ei ilmeisestikään ole sitä merkitystä kuin Mooseksen kirjoissa. Pappi ei toimita niitä yksityisen uhraajan puolesta. Hänhän on itse "uhrannut" Jeesuksen otettuaan Hänet vastaan omana Vapahtajanaan. Ks. Jes. 53:10: "Jos sinä panet hänen sielunsa vikauhriksi, saa hän nähdä jälkeläisiä ja elää kauan, ja Herran tahto toteutuu hänen kauttansa."

On ilmeistä, että Hesekielin kirjassa mainitut uhrit on tahallisesti muutettu niin, ettei niitä sekoitettaisi Mooseksen kirjoissa mainittuihin uhreihin, joilla oli esikuvallinen merkitys: ne viittasivat Jumalan Karitsaan, todelliseen syntiuhriin, vikauhriin ja kokonaisuuhriin maailman syntien edestä. Kun nyt eletään messiaanista aikaa ja temppeleihin pääsevät vain ympärileikatut, olisi tarpeetonta enää jatkaa juutalaista uhripalvelusta. "Eikä ole enää sinä päivänä yhtään kaupustelijaa Herran Sebaotin temppeleissä" (Sak. 14:21). Tärkein juhla näkyikin olevan lehtimajanjuhla, voitonjuhla. Herran ehtoollisesta tai kasteista ei löydy mitään mainintaa. Ja kuinka voisikaan löytyä, elettiin vielä vanhan liiton aikaa. Kaikki tulee siinä esiin verhottuna; eihän Kristus ole vielä ilmestynyt Hesekielin kirjan kirjoittamisaikana.

Mutta mikä sitten on näiden ruhtinaan uhrien merkitys? Ne saattavat olla eräänlaista havainto-opetusta Kristuksen uhrista maan kansoille, jotka saapuvat temppeleihin. Tähän viittaa se erikoinen käytäntö, että syntiuhrin verta ei viedäkään kaikkein pyhimpään tai vuodateta uhrialttarille, vaan sitä sivellään temppeleiden ovenpieliin, alttarin välireunan neljään kulmaan ja sisemmän esipihan portin ovenpieliin. Juuri tälle portille kansanjoukot tulevat rukoilemaan ja näkevät siinä veren (vrt. 2 Moos. 12:13).

Suitsuttamista temppeleissä ei mainita. Rukoukshan on suitsutusta! Tämän takia kai sisimmällä alttarilla lienee vain havainto-opetuksen merkitys. Se ei olekaan kullasta, vaan puusta tehty (Hes. 41:22). Pappi Hesekiel sanookin, että se oli "ikään kuin alttari", hänkin näyttää vähätelleen tätä kaikkein pyhimmän alttarin messiaanista vastinetta. Miksei se ollut kultaa, hän on varmaan kysellyt.

Mutta Jumalan kulta ja hopea suitsutti ulkopuolella ihania rukouksiaan! Heidän rukouksensa ja halleluja laulunsa ovat nähtävissä psalmeissa 145-150. Niiden ihana lopullinen toteutuminen kuuluu tähän seurakuntaan. He ovat "Israelin lapset" (Ps. 148:14), "Siionin lapset" (Ps. 149:2), "Aabrahamin Jumalan kansa" (Ps. 47:10) ja Danielin näkemä "Korkeimman pyhien kansa" (Dan. 7: 18, 22, 25, 27), joille Jumala antaa "valtakunnan ja vallan, ja valtakuntien voiman kaiken taivaan alla". He ovat kuninkaita ja pappeja (Ilm. 1:6; 5:10; 20:6).

Tähän, joukkoon on siis luettava: 1) ylöstemmattu ja Jeesuksen kanssa saapuva Kristuksen morsian, 2) Israelin pelastunut jäännös eli Israel-morsian ja 3) tuhatvuotisen valtakunnan aikana pelastuvat eri kansojen jäsenet. He kaikki muodostavat yhden seurakunnan ja yhden kansan, "Israelin lapset". Heidän salainen tunnuslukunsa on 144 tai 144 000.

Heidät kaikki näemme lopullisessa Uudessa taivaallisessa Jerusalemissa, Ilm. 21:10-20. He ovat tämä muuri ja nämä portit ja nämä muuriin kiinnitetyt jalokivet. Eri kansoista, eri kielistä, eri

aikakausinakin maasta kootut, ja kuitenkin kaikki Jumalalle yhtä rakkaita, kaikki "esikoisia" ja "neitsyeitä", kaikki yhtä Jeesuksessa Kristuksessa (Gal. 3:26-29). Tämä on myös Aabrahamin siemen, jolle lupaus annettiin (Gal. 3:29). Nämä ovat Kristuksen kanssaperilliset (Room. 8:17).

Mutta missä on Kristuksen taivaasta tullut seurakunta?

Se näkyy esim. Jes. 24:23:sta: "Ja kuu punastuu ja aurinko häpeää (Jumalan kirkkautta!) sillä Herra Sebaot on kuningas Siionin vuorella ja Jerusalemissa, ja hänen *vanhintensa* edessä loistaa kirkkaus." He ovat "vanhimpia", *zaken*, jota vastaa UT:n presbyteros, kaitsija, vanhempi.

He ovat vanhimpia, tuomareita, korkeita virkamiehiä, pappeja. He innoittavat, rohkaisevat ja ohjaavat maanpäällistä seurakuntaa sen työssä maailman evankelioimisessa. Onhan tuolla taivaallisella seurakunnalla takanaan kaksituhatuotinen kokemus! Siellä ovat Paavali, Pietari, Johannes ja muut apostolit antamassa neuvoja maanmiehilleen juutalaisille. Siellä ovat Wesley, Moody, Finney, Spurgeon, Bunyan, Taylor, Studd ja monet muut suuret Jumalan miehet apuaan antamassa. Siellä ovat innoittamassa profeetat Elia, Elisa, Jesaja, Jeremia, Hesekiel ja suuri joukko pyhiä. Mikä "suuri pilvi todistajia" onkaan Israelin ympärillä (Hebr. 12:1).

Ovatko he näkyväisiä vai näkymättömiä, sitä emme tiedä. Voimme vain pitäytyä Luukkaan 24. luvussa antamaan kuvaan Jeesuksen olomuodosta Hänen ylösnousemuksensa jälkeen. Kenties he saattavat olla kummassakin tilassa. Lihan ruumiiseen he eivät kuitenkaan palaa. Heillähän on taivaallinen, hengellinen ruumis (1 Kor. 15:44).

Sen vain tiedän, että he ovat kaikessa mukana. Nyt on toteutunut Ef. 1:10:n sana "siitä armotaloudesta, minkä hän aikojen täytyessä aikoi toteuttaa", "oli yhdistävä Kristuksessa yhdeksi kaikki, mitä on taivaissa ja mitä on maan päällä". Toivon että tämä kirja on voinut valaista tämän vaikean sanankohdan ymmärtämisessä. Nyt Kristus on "sovittanut itsensä kanssa kaikki sekä maan päällä että taivaissa" (Kol. 1:20). Seurakunta on päässyt "yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, täyteen miehuuteen, Kristuksen täyteen täyden iän määrään" (Ef. 4:13). Mutta lopullisesti tämäkin on toteutunut vasta silloin, kun tuhatvuotinen valtakunta on päättynyt ja myös Israel-seurakunta on koottu maan päältä kirkkauteen tehtyään suuren työnsä. Näin sekin pääsee osalliseksi palkanmaksusta. Senkin kohdalla on silloin totta Dan. 12:3: "Ja taidolliset (maskil = ymmärtäväinen, sanasta sakel = menestyä) loistavat, niin kuin taivaanvahvuus loistaa, ja ne, jotka monta vanhurskauteen saattavat, niin kuin tähdet, aina ja iankaikkisesti". Toteutuu Aabrahamille annettu lupaus "taivaan tähdistä".

Jos kysytte, miksi tuhatvuotinen valtakunta, miksi ei suoraan taivas, niin tässä on siihenkin eräs selitys. Taivaallinen Isä haluaa myös oman kansansa Israelin tulevan osalliseksi siitä palkasta, minkä Häntä uskollisesti palvelleet saavat perillä. Hän ei halua, että heidät vain pelastetaan "kuin kekäle tulesta" ja heidän kirkkautensa olisi vähäisempi kuin pakanoista kootun seurakunnan. Yhdenvertaisuus ja oikeudenmukaisuus vaativat, että Israelin seurakunnalla täytyy olla samat mahdollisuudet kasvuun ja

palvelemiseen, rukoukseen ja ylistykseen. Siksi heitä ei heti oteta kirkkauteen.

Toinen selitys on siinä, että Kaikkivaltias haluaa näyttää sekä taivaan joukoille että saatanalle ja hänen joukolleen, mitä Hän voi tehdä maailmasta, kun Hän sitä hallitsee. Vertauskohtana on saatanan hallitusvalta paratiisista Jeesuksen tulemukseen.

Jeesuksen vertauksessa viinitarhan työmiehistä taitavat nuo yhdennentoista hetken vaiheilla tulleet, nuo "viimeiset", olla juuri Israelin pelastuneen jäännöksen työmiehet. Heidät tehdään "päivän kuorman ja helteen" kantaneen pakanaseurakunnan vertaisiksi ja heille annetaan sama palkka (Matt. 20:1-16).

Älkäämme närkästykö vertauksessa mainittujen työmiesten tavoin juutalaisiin veljiimme, vaan antakaamme heidän intonsa ja palavuutensa, jota olen koettanut tässä teoksessa kirkastaa, ja heidän suuren rakkautensa Jeesukseen rohkaista meitäkin yhä tehokkaampaan työhön maailman evankelioimiseksi meidän aikanamme. Meillä on oma työkenttämme ja oma ihmiskuntamme, josta me olemme vastuussa. Heillä on omansa. Hoitakaamme kumpikin oma leiviskämme. Toinen toistamme siunaten ja rukoillen toistemme puolesta. Työ on sittenkin yhteinen. Työntaja on yhteinen. Palkka ja päämäärä on sama.

Antakaamme Korkean Veisun Israel-morsiamen ihanien sanojen "siellä annan sinulle rakkauteni" innoittaa meitäkin. Sen pohjana on sama ajatus kuin Jeesuksen keskustelussa Pietarin kanssa Genesaretin järven rannalla. "Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä?" Kun Pietari vastaa: "Rakastan, Herra, sinä tiedät, että olet minulle rakas", kolme kertaa kolmeen kysymykseen, hän saa aina saman vastauksen: "Ruoki minun karitsoitani, kaitse minun lampaistani, ruoki minun lampaistani".

Mekin osoitamme rakkauttamme Jeesukseen menemällä kaikkeen maailmaan ja saarnaamalla evankeliumia. Olkoon nyt maailmassa oleva seurakunta kuin Korkean Veisun morsian, "nisukeko", viljavuori, ei yksin ja omaa hurskauttaan näyttelemässä vaan "liljojen ympäröimänä"! Silloin taivaasta mielellään katseltaisiin meidänkin vaellustamme.

Ja silloin mekin saisimme kerran ylhäällä israelilaisten kanssa iloita heidän kalansaalistaan ja omastamme, eikä meidän tarvitsisi murhemielin katsella omia tyhjiä verkkojamme ja sanoa: "Mestari, koko yön me olemme tehneet työtä emmekä me ole mitään saaneet" (Luuk. 5:5). Heittäkäämme Hänen käskystään verkko maailman mereen!

"Niin kauan kuin päivä on, tulee meidän tehdä hänen tekojansa, joka on minut lähettänyt; tulee yö, jolloin ei kukaan voi työtä tehdä" (Joh. 9:4). Se yö alkaa kun Antikristus nousee valtaan. Merkit tästä lähestyvistä pimeydestä ovat liiankin selvät.

Kaikki on kiinni rakkaudesta. Jos meillä on se, me emme voi olla julistamatta evankeliumia. Jos meillä ei ole sitä, me istumme. Menkäämme sinne, missä rakkautta jaetaan, Jumalan "tuoksuisille vuorille, balsamilavojen luokse", antakaamme Pyhän Hengen rakkauden vuotaa sisimpäämme.

"Syökää, ystävät, juokaa ja juopukaa rakkaudesta" (K.v. 5:1).

Silloin elävän veden virrat virtaavat nytkin Jerusalemissa, seurakunnasta, maailman kuolleeseen mereen ja tuovat sinne elämää. Me olemme nykyinen Jerusalemi. Meissä Jeesus asuu. Me olemme Hengen temppeli (1 Kor. 3:16, 6:19). Me olemme maailman valkeus (Matt. 5:14). Me olemme maan suola (Matt. 5:13). Me olemme Kristuksen tuoksu maailmassa. Vain seurakunnan kautta Jumala voi siunata tätä maailmaa ja antaa sille pelastuksen. Siksi seurakunnan vastuu on suunnaton. Onko se selvillä merkityksestään? Tekeekö se tehtävänsä? Rukoilkaamme sen puolesta, maailman laajuuden seurakunnan puolesta, joka kuitenkin on yksi Kristuksen ruumis. Rakastakaamme kaikkia sen jäseniä, kuuluivatpa he mihin ryhmään tahansa. Maailma tarvitsee rakkauttamme! Ja vain seurakunnan täydellinen herääminen rakkauteen voi sen pelastaa.

Vihan maailma tarvitsee rakkauden vallankumouksen. Oppikaamme rakkautta! Anokaamme rakkautta! Toteuttakaamme rakkautta! Jumalan rakkaus on vuodatettu sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu (Room. 5:5). Meidän tarvitsee vain antaa sen virrata kauttamme. ”Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on juokseva elävän veden virrat.”

KORKEA VEISU
ON PROFEETALLINEN JA
ESKATOLOGINEN KIRJA!

Laiminlyöty, unohdettu Korkea Veisu on avattu Paavo Hiltuselle. Sen ääressä hän on nähnyt ihmeellisiä tulevaisuuteen tähtäviä näkyjä. Niissä kerrotaan Korkean Veisun kahdesta morsiamesta, Kristuksen nykyisestä seurakunnasta ja tulevasta Israel-morsiamesta, joka pelastuu lopun aikana. Korkea Veisu ei olekaan ”häärinoutta”, vaan se sisältää profeetallisen sanoman. Siinä puhutaan tuhatvuotisesta valtakunnasta! Hiltusen kirja on kultakaivos meille kaikille, jotka tarvitsemme Korkean Veisun välittämään jumalallisen rakkauden sanomaa.